

и тогава утираш...

ИЗДАТЕЛСТВО
ДАРА

Айрис
Шохансен

АЙРИС ЙОХАНСЕН И ТОГАВА УМИРАШ...

Превод: Татьяна Иванова

chitanka.info

Айрис Йохансен е майсторка на разказа, чиито сензационни романи държат читателя в напрежение до самия край. Сега прочутата авторка на „Дълго след полунощ“ и „Живея, за да отмъщавам“, бестселъри в класацията на Ню Йорк Таймс, се завръща с най-разтърсващия си роман, една история за смъртоносна алчност и ужас, обхванал целия свят. Опитната фотожурналистка Бес Грейди е усвоила до съвършенство занаята си в горещите точки на света. Но макар че е била свидетел на ужасите в Сомалия и Сараево, тя се оказва неподготвена за онова, което я очаква в малък град в Мексико — когато леката задача, с която е натоварена, се превръща в отчаяно пътуване към страха. Тенахо е опитно поле — първият етап от плана, роден в едно изкривено съзнание и предназначен да всее ужас с цената на безброй невинни жертви. Той е плод на безскрупулни конспиратори, чиято следващата цел може да се окаже сърцето на Съединените Американски Щати.

Създаден от днешните новини и утрешни заглавия, „И тогава умираш...“ е първокласен съспенс, предлагащ наситено с емоции развлечение, една сполучлива комбинация, която ще продължи да ускорява пулса ви дълго след като обърнете и последната страница.

ПРОЛОГ

19 септември

Данзар, Хърватско

Кучетата виеха.

Мили Боже, Бес си пожела те да престанат.

Нагласи обектива.

Снимай.

Мини нататък.

Тук е тъмно. Нагласи светкавицата.

Бебетата...

О, Боже, защо?

Не мисли за това. Просто снимай.

Нагласи обектива.

Снимай.

Имаше нужда от друга лента.

Ръцете на Бес трепереха, докато отваряше фотоапарата, извади използвания филм и постави нов.

— Трябва да тръгваме, госпожице Грейди — сержант Брок стоеше зад нея, на прага на вратата. Думите му бяха учтиви, но в изражението му се четеше отвращение, докато се взираше в нея. — Те са съвсем близо до селото. Не трябва да оставате тук.

Нагласи обектива.

Снимай.

Кръв. Толкова много кръв.

— Трябва да вървим.

Друга стая.

Някой изби фотоапарата от ръцете ѝ. Сега сержант Брок стоеше пред нея, лицето му беше побеляло.

— Що за човек сте вие? Да не сте любителка на ужаси? Как можете да правите това?

Не можеше да го прави. Вече не. Чувстваше как се разкъсва вътрешно.

Трябваше да го направи. Приклекна и вдигна фотоапарата.
— Изчакайте ме в джипа. Няма да се бавя.

Тя едва дочу проклятието, изпуснало се от устата му, когато той се обърна и я остави сама.

Не, не сама.

Бебетата...

Нагласи обектива.

Снимай.

Можеше да се справи с това.

Не, не можеше.

Тя се облегна на стената и затвори очи.

Отблъсна мисълта за бебетата.

Кучетата продължаваха да вият.

Тя не можеше да ги накара да спрат.

Чудовища. Светът е пълен с чудовища.

Затова си върши работата. Нека всички видят чудовищата.

Отвори очи и залитна към последната стая.

Не мисли. Не слушай кучетата.

Просто нагласи обектива.

Снимай.

Мини нататък.

ГЛАВА 1

21 януари, 16:50

Мексико

Беше в състояние да я убие.

— Виждаш ли? Нали ти казах? — каза Емили, сияеща от щастие.
— Нещата се развиват просто прекрасно.

Бес се стегна, когато джипът пропадна в нова дупка.

— Мразя хора, които ми казват „Нали ти казах“. И ще престанеш ли най-накрая с твоето проклето веселие?

— Не, щастлива съм. И ти ще бъдеш, когато признаеш, че бях абсолютно права да те убедя да ме вземеш със себе си. — Емили се обърна към шофьора на съседната седалка. — Още колко, Рико?

— Шест, може би седем часа. — Закачлива усмивка освети тъмното лице на момчето. — Но трябва да спрем и да си направим лагер за през нощта. Ще трябва да внимавам за пътя. Оттук нататък става малко неравен. — Изречението беше придружено от ново, мощно раздрусване.

— Да не би дотук да беше гладък? — попита Бес сухо.

Рико поклати глава.

— Правителството се грижи добре за това шосе. А онова към Тенахо изобщо не е поправяно. Няма достатъчно хора, за да го е грижа някого.

— Колко души живеят там?

— Може би стотина. Когато го напуснах преди няколко години, бяха повече. Но много от младите хора си отидоха, като мен. Кой би искал да живее в село, в което няма дори едно кино? — Той погледна през рамо към Бес, която седеше отзад. — Не мисля, че ще намерите нещо интересно за снимане в Тенахо. Там няма нищо. Няма руини. Няма важни хора. Защо изобщо си правите труда?

— Правя поредица от статии за неизвестни обекти в Мексико за „Пътешественик“ — обясни Бес. — И ще е по-добре в Тенахо да има нещо, иначе хората на Конде Наеет ще останат разочаровани.

— Ще ти намерим нещо — каза Емили. — Практически всеки мексикански град си има площад с пазар и църква. Ще тръгнем оттам.

— О, така ли? Да не би сега да режисираш и снимките ми?

Емили се усмихна.

— Само тези. Одобрявам тази задача. Харесва ми идеята да снимаш красиви, приятни пейзажи, вместо разни луди идиоти да стрелят по теб.

— Обичам работата си.

— След Данзар се озова в болница, за Бога. Това, което правиш, не е добро за теб. Трябваше да завършиш медицина и да дойдеш в детската хирургия заедно с мен.

— Не съм достатъчно твърда. Разбрах го през нощта, когато онова дете умря в стаята за спешни случаи. Не знам как го правиш.

— Предполагам, че в Сомалия е било лесно, а в Сараево — приятно. Но в Данзар? Кога ще ми кажеш какво стана в Данзар?

Бес настръхна.

— Стой настрана от работата ми, Емили. Сериозно ти говоря. Нямам нужда някой да ме наглежда. Вече съм почти на трийсет.

— Освен това си изморена и изтощена, и все още си обсебена от този дяволски фотоапарат. Не си го свалила от врата си откакто започнахме това пътуване.

Бес инстинктивно вдигна ръка да прикрие фотоапарата. Тя се нуждаеше от своя фотоапарат. Той беше част от нея. След всички тези години, да остане без него беше като да ослепее. Но нямаше никакъв смисъл да се опитва да го обясни на Емили.

Емили от край време виждаше нещата в черно и бяло, тя беше абсолютно уверена, че знае кое е правилно и кое не. И винаги се опитваше да насочва Бес да върши онова, което по нейна преценка бе правилно. През повечето време Бес успяваше да се справи с това. Но Данзар я беше съсипал и това беше задействало всички защитни инстинкти на Емили. По-добре щеше да бъде Бес да не си беше идвала, но не беше виждала Емили от дълго време.

А освен това, обичаше тази разпореждаща се с всичко и всички кучка.

Сега Емили се беше вживяла напълно в ролята си на по-голяма сестра. Време беше да смени темата, преди да започне да се държи още по-диктаторски.

— Емили, защо не се опиташ да се свържеш с Том по клетъчния телефон? Рико каза, че много скоро ще бъдем извън обхват.

Вниманието на Емили веднага беше отвлечено, както и очакваше Бес. Мъжът ѝ, Том, и тяхната десетгодишна дъщеря, Джули, бяха в центъра на съществуването на Емили.

— Добра идея — каза тя, вдигайки портативния телефон и набирайки номера. — Това може да се окаже последния ми шанс. Призори ще тръгнат за Канада да бродят из пуцинаците. Без телефон, без телевизия, без радио, само Том, предаващ на своята наследничка опита си как да оцелява. — Придържайки слушалката към ухото си, тя се вслуша напрегнато, после се намръщи. — Твърде късно. Нищо друго, освен прашене. Не можа ли да избереш някое цивилизовано селце, в което да ме заведеш?

— Не съм го избирала аз, бях изпратена тук по работа. А ти не беше поканена.

Пренебрегвайки Бес, Емили се обърна към Рико, който от учтивост не обръщаше внимание на спора между двете сестри:

— Вече можем да спрем. Стъмва се.

— Веднага щом намеря равно място, където да си устроим лагер — каза Рико.

Емили кимна, после погледна Бес.

— Не си мисли, че съм казала всичко, което имах за казване. Разговорът ни още не е приключил.

Бес притвори очи. О, Боже мой.

— Спряха за през нощта. Правят си лагер. — Калдак свали бинокъла. — Но няма никакво съмнение, че са на път към Тенахо. Какво искате да направя?

Полковник Рафаел Естебан се намръщи.

— Ама че лош късмет. Могат да възникнат усложнения. Кога очакваш доклада от Мексико?

— След час или два. Изпратих запитването още щом ги забелязахме тази сутрин. Вече знаем, че разрешителните са издадени на името на Ларопез Травъл. Но ще ни отнеме време да разберем кои са те, по дяволите, и какво правят тук.

— Лош късмет — измърмори Естебан. — Надушвам усложнения. А всичко вървеше толкова добре.

— Отстранете усложненията. Нали затова ме извикахте тук?

— Да — усмихна се Естебан. — Дойде с отлични препоръки. Какво предлагаш?

— Да ги ликвидираме. Отстраняването им не би трябвало да е проблем тук. Ще ми е нужен не повече от час и проблемът ви ще бъде разрешен.

— Ами ако са невинни туристи? А ако имат някакви неудобни връзки?

Калдак сви рамене.

— Това е проблемът при хора като теб — каза Естебан. — Прекалено кръвожадни сте. Не е за чудене, че Хабин искаше да се отърве от теб.

— Не съм кръвожаден. Ти поиска решение. Дадох ти го. А Хабин не възразява срещу кръвта. Изпрати ме при вас, защото е неспокоен, когато съм около него.

— Защо?

— Неговата предсказателка му е казала, че ще го вкарам в гроба. Естебан избухна в смях.

— Тъпо говедо.

Смехът му заглъхна, когато се вгледа в Калдак. Това лице... Ако Черният звяр можеше да придобие човешки облик, щеше да има лицето на Калдак. Сега разбираше защо такъв суеверен глупак като Хабин се притеснява.

— Аз не използвам врачки, Калдак, и съм ликвидирал и по-добри мъже от теб.

— Щом казваш. — Той отново вдигна бинокъла към очите си. — Разтварят спалните си чували. Сега е моментът.

— Казах, че ще изчакаме. — Не беше казал нищо подобно, но нямаше да се остави на Калдак да го пришпорва. — Върни се в лагера и ми донеси доклада, когато пристигне.

Калдак се отправи към джипа, паркиран няколко метра по-нататък. Незабавното му покорство трябваше да успокои Естебан, но той съвсем не се чувстваше спокоен. Безразличие, не страх, беше причината за това покорство, а Естебан не беше свикнал към него да се

отнасят с безразличие. Воден от инстинктите си, той продължи, за да затвърди превъзходството си.

— Ако трябва да убиваш някого, Галвез наруши заповедите ми. Не бих имал нищо против да го видя мъртъв, когато се върна в лагера.

— Той е ваш лейтенант. Все още може да ви е от полза. — Калдак се отправя към джипа. — Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Тогава ще се погрижа.

— Не си ли любопитен какво е направил?

— Не.

— Все пак ще ти кажа — настоя тихо той. — Голям глупак е. Попита ме какво ще става в Тенахо. Изобщо беше прекалено любопитен. Не прави същата грешка.

— Защо да я правя? — Калдак срещна погледа му. — След като не давам и пукната пара.

Естебан почувства леко недоволство, докато гледаше как джипът подскача надолу по хълма. Кучи син. Това, че накара Калдак да се подчини на заповедта му да убие някого, трябваше да му донесе познатото опиянение от триумфа. Но не стана така.

Калдак щеше да последва Галвез, когато настъпи подходящия момент. Засега той се нуждаеше от целия екип, за да приключи този етап от работата.

Но след Тенахо...

— Будна ли си? — прошепна Емили.

Бес се изкуши да не отговори, но знаеше, че е безсмислено. Тя се обърна в спалния си чувал с лице към сестра си.

— Будна съм.

Емили помълча за момент и после каза:

— Правила ли съм някога нещо, което да не е било за твое добро?

Бес въздъхна:

— Не. Но все пак това е моят живот. Искам да правя свои собствени грешки. Ти никога не си разбирала това.

— И никога няма да го разбере.

— Защото не си приличаме. Отне ми доста време да открия какво искам да правя. Ти винаги си знаела, че искаш да бъдеш лекарка, и никога не си се колебала.

— Някоя професия не заслужава да преминеш през толкова неща, колкото преживя ти. Защо, по дяволите, го правиш?

Бес не отговори.

— Не виждаш ли, че се безпокоя за теб? — продължи Емили. — Никога не съм те виждала такава. Защо не искаш да говориш с мен?

Емили нямаше да се откаже, а Бес беше твърде изморена, за да се бори с нея. Запъвайки се, тя каза:

— Чудовищата...

— Какво?

— В света има толкова много чудовища. Когато бях малка, мислех, че чудовища има само във филмите, но те са навсякъде около нас. Понякога се крият, но ако им дадеш възможност, те ще изпълзят изпод скалите си и ще те разкъсат.

Кръв. Толкова много кръв.

Бebetата...

— Бес?

Отново започваше да трепери. „Не мисли за това.“

— Когато можем, ние спираме чудовищата — промълви несигурно. — Но повечето от нас скоро се отегчават, стават мързеливи и прекалено заети. Затова когато чудовищата наистина изпълзят навън, трябва да се намери някой, който да покаже на останалите, че те са тук.

— Боже мой — прошепна Емили. — Защо се правиш на Жана д'Арк, по дяволите?

Бес почувства как бузите ѝ пламнаха.

— Не е честно. Знам, че звучи глупаво. И че ти приличам на някаква си Жана д'Арк. Непрекъснато ме е страх. — Тя се опита да обясни на сестра си. — Не, че обикалям и търся чудовища, но в моята професия това се случва. И когато това стане, мога да направя нещо. Ти спасяваш човешки животи всеки ден. Аз никога не бих могла да го направя, но мога да правя това.

— А аз мога да се опитам да те спася от самата теб. Нека си изясним нещата и да видим какво...

— Не постъпвай така с мен, Емили. Моля те. Не сега. Страшно съм уморена.

Емили протегна ръка и нежно докосна бузата ѝ.

— Заради работата ти е. Твърде импулсивна си и винаги се хвърляш през глава, а после страдаш. Това пътуване до Данзар се оказа почти толкова катастрофално, колкото и бракът ти с онзи негодник Крамър.

— Лека нощ, Емили.

Емили направи гримаса.

— Е, добре, имам две седмици на разположение. — Тя се обърна с гръб и придърпа около себе си спалния чувал. — Сигурна съм, че ще бъдеш много по-общителна след Тенахо.

Бес затвори очи и се опита да се отпусне. Беше изморена и цялото тяло я болеше от тежкото пътуване, така че би трябвало лесно да заспи.

Но беше съвсем будна.

Чувстваше се толкова опустошена, че нямаше нужда от допълнителния натиск на Емили. Е, беше допуснала няколко грешки. Несполучлив брак, няколко погрешни старта в кариерата. Личният ѝ живот може би все още беше истинска катастрофа, но пък имаше професия, която обичаше, изкарваше добри пари и колегите ѝ я уважаваха. А ако от време на време се появяваха тръни, които да я бодат, просто трябваше да се примири с тях. Данзар беше изключение, не правило. Може би никога вече нямаше да познае такъв ужас, с какъвто се сблъска там.

Всичко, от което имаше нужда, бяха две спокойни седмици, през които да прави досадни снимки на градски площади и барове, и ще е готова да се върне обратно в мелето.

Камионите и екипировката бяха пристигнали, когато Калдак се върна в лагера. Галвез надзираваше разпределянето на екипировката между мъжете.

Калдак наблюдаваше мълчаливо Галвез, докато той привърши и се обърна към него.

Галвез се усмихна злобно.

— По-добре грабвай някоя от тия гадости, освен ако не мислиш, че можеш да минеш и без нея. Можеш ли да вървиш по водата, Калдак?

— Ще взема моята по-късно.

— Знаеш ли какво представлява?

— Виждаш съм я и преди.

— Но не знаеше, че ще имаш нужда от нея тук. Естебан опита да го запази в най-голяма тайна, но аз разбрах.

„Естебан беше прав“, помисли си Калдак. Галвез постъпваше глупаво като дрънкаше толкова много.

— Естебан ме изпрати да проверя за доклада от Мексико.

Галвез поклати отрицателно глава.

— Нищо. Проверих факса преди петнайсет минути. Само два от Хабин и един от Мориси.

— Мориси ли?

— Той винаги получава телефонни обаждания и факсове от Мориси. — Галвез повдигна вежди. — Не знаеше ли за Мориси? Може би нямат чак толкова високо мнение за теб.

— Може би. Естебан наистина иска доклада. Ще провериш ли пак?

Галвез сви рамене и влезе в палатката. Калдак го последва до факса.

— Нищо — каза Галвез.

— Сигурен ли си? Може би няма хартия. Провери паметта.

Галвез се наведе над машината.

— Казах ти, тук няма нищо. А сега, остави ме...

Ръката на Калдак сграбчи гърлото на Галвез. Нужно му беше само едно бързо извъртане, за да пречупи врата му.

22 януари, 12:30

— Взел ли го? — Естебан доближи с широка крачка джипа. — Отне ти доста време.

Калдак му подаде факса.

— Никакви връзки с правителствени агенции. Д-р Емили Корели, трийсет и шест годишна, процъфтяваща практика в детската хирургия в Детройт. Съпругът ѝ, Том, е строителен предприемач. Едно дете, Джули, на десет години.

— А другата?

— Сестра й, Елизабет Грейди, двайсет и девет годишна, разведена. Фотожурналистка.

— Журналистка? — намръщи се Естебан. — Това не ми харесва.

— На свободна практика.

— Все още не ми харесва. Защо Тенахо?

— Изпълнява поръчка за едно туристическо списание.

— Но защо сега?

Калдак сви рамене.

Естебан насочи фенерчето към паспортните снимки, изпратени по факса. Двете жени изобщо не си приличаха. Тъмнокестенявата коса на Корели беше изтеглена назад, чертите й бяха фини и правилни. Устата на Елизабет Грейди беше голяма, лешниковите й очи — дълбоко поставени, брадичката — квадратна, а късата й, къдрава коса, изсветляла от слънцето, беше в много по-светъл нюанс от този на сестра й.

— След колко време се очаква да си тръгнат?

— Две или три седмици — Калдак замълча. — Никой няма да ги потърси поне една седмица. Имат клетъчен телефон, но вече са извън всякакъв обхват. Телефонните връзки с Тенахо обикновено са нередовни, така че телефонната компания няма да разбере веднага, че линиите към селото са прекъснати. Може да мине още една седмица преди да дойде бригада да ги оправи.

— Според теб.

— Отстрани усложненията. Защо да им позволяваме да влизат в Тенахо? До момента, когато някой започне да ги търси, ще съм се отървал от тях и никой никога няма да може да ги намери.

— Упорит си.

— Нека го направя довечера. Това е най-умното, което можем да направим.

— Аз ще реша кой ход е най-разумен — каза Естебан. Арогантен пеон. — Нямаш никаква представа в какво се забъркваш.

— И не искам да знам. Не искам да свърша като Галвез.

Естебан се опита да прочете нещо по лицето на Калдак.

— Направи ли го? Вече?

Калдак изглеждаше изненадан.

— Разбира се.

Вълна от удоволствие премина през Естебан. Беше наложил контрол. Но дори това върховно чувство за власт беше накърнено от небрежното отношение на Калдак. Естебан смачка факса на топка.

— Няма да ги получиш. Ще ги пуснем да влязат в Тенахо.

Калдак не каза нищо.

„Не е доволен“, осъзна Естебан със задоволство. Добре. Може би трябваше да позволи на Калдак да си свърши работата, но го жегна липсата му на покорство. Освен това, наистина нямаше значение.

Така или иначе, пак щеше да се стигне дотам.

— Ще се връщате ли в лагера? — попита Калдак.

— Не, ще остана още малко тук.

След като Калдак отпътува, той се обърна отново към хълмовете. Не искаше мъжете в лагера да го разсейват. Беше решил, че за него няма да е безопасно да отиде в Тенахо, но очакването му носеше почти същото удоволствие. Той беше привел плана в действие и сега заслужаваше да му се наслади. Хабин с неговите политически причини всъщност не разбираше истинския смисъл на онова, което вършеше.

Завладя го силна възбуда, когато осъзна, че дори в този момент планът продължава да действа.

Нощта беше ясна, никакви буреносни облаци не се носеха над отдалечените хълмове. И въпреки това, той можеше почти да различи как Черният звяр кръжи, играейки си с Тенахо.

Светата Дева да им е на помощ. Безсмъртните им души ще се гърчат в огъня на Дявола.

Отец Хуан коленичи пред олтара, насочил изпълнения си с отчаяние поглед към златното разпятие над него.

Живееше в Тенахо от четирийсет и четири години и преди папството му винаги го беше слушало. Защо не го послушаха сега, в това върховно изпитание?

Можеше да ги чуе отвън на площада пред църквата как викат, пеят, смеят се. Беше излязъл и им беше казал, че по това време на нощта трябва да са по домовете си, но напразно. Единственото, което направиха, бе да му предложат да поделят злото с него.

Той нямаше да го приеме. Щеше да остане вътре в църквата.

И щеше да се моли Тенахо да оцелее.

— Поспа добре — каза Емили на Бес. — Изглеждаш по-отпочинала.

— Ще съм още по-отпочинала, когато си тръгнем оттук. — Тя срещна втренчения поглед на Емили. — Добре съм. По-добре се откажи.

Емили се усмихна:

— Изяж си закуската. Рико вече товари багажа.

— Ще отида да му помогна.

— Всичко ще бъде наред, нали? Ще прекараме добре тук.

— Ако успееш да се въздържиш от... — О, какво пък толкова. Няма да позволи и този миг да бъде провален. — Можеш да се обзаложиш. Ще прекараме страхотно.

— И ти се радваш, че дойдох — подсказа ѝ Емили.

— Радвам се, че дойде.

Емили ѝ намигна.

— Супер.

Бес продължаваше да се усмихва, докато се приближаваше към джипа.

— Я, щастлива сте. Добре ли спяхте? — попита Рико.

Тя кимна, докато прибираше брезентовия калъф на фотоапарата в джипа. Погледът ѝ обходи хълмовете.

— Откога не си бил в Тенахо?

— Почти две години.

— Доста време. Семейството ти още ли живее там?

— Само майка ми.

— Тя не ти ли липсва?

— Говоря с нея по телефона всяка седмица — той се намръщи. — Брат ми и аз се справяме много добре. Можехме да ѝ намерим хубав апартамент в града, но тя не пожела да дойде. Казва, че няма да се чувства у дома си.

Явно беше засегнала болно място.

— Очевидно някой мисли, че Тенахо е прекрасно място, иначе Конде Нает нямаше да ме изпрати.

— Може би за онези, на които не им се налага да живеят там. Какво има майка ми? Нищо. Нито дори перална машина. Хората

живеят така, както са го правили преди петдесет години. — Той метна с ожесточение и последната чанта в джипа. — Свещеникът е виновен. Отец Хуан я убеди, че градът е пълен с пороци и алчност и че тя трябва да остане в Тенахо. Стар глупак. Няма нищо лошо в това да разполагаш с някои удобства.

Боли го, осъзна Бес, а не знаеше какво да каже.

— Може би ще мога да убедя майка ми да дойде с мен — добави Рико.

— Надявам се. — Думите ѝ прозвучаха неубедително дори на самата нея. „Страхотно, Бес.“ Тя потърси някакъв друг начин да помогне. — Би ли искал да я снимам? Може би двама ви заедно?

Лицето му светна.

— Би било хубаво. Имам само една моментална снимка, която брат ми направи преди четири години. — Той замълча. — Може би ще можете да ѝ кажете колко добре се справям в Мексико. Как всички клиенти питат само за мен? — Той побърза да продължи. — Няма да е лъжа. Аз съм много търсен.

Устните ѝ потрепнаха.

— Сигурна съм. — Тя се качи в джипа. — Особено сред дамите.

Той се усмихна по момчешки.

— Да, дамите са много мили с мен. Но по-добре не споменавайте това на майка ми. Едва ли ще разбере.

— Ще се опитам да го запомня — каза тя сериозно.

— Готови ли сме? — Емили се приближи до джипа и подаде кутията с готварските принадлежности на Рико. — Да тръгваме. С малко късмет ще бъдем в Тенахо до два часа, а до четири вече ще се люлея в някой хамак. Не мога да чакам повече. Сигурна съм, че това е раят на земята.

ГЛАВА 2

Тенахо не беше рай.

Беше просто град, изгарящ под лъчите на обедното слънце. От върха на хълма, надвиснал над града, Бес можеше да види живописната чешма в центъра на широк, калдъръмен площад, обграден от три страни с къщи. В отдалечения край на площада се издигаше малка църква.

— Красиво, нали? — Емили се изправи в джипа. — Къде е местната кръчма, Рико?

Той посочи една улица, отдалечена от главния път.

— Много е малка, но е чиста.

Емили въздъхна блажено.

— Вече почти виждам хамака си, Бес.

— Съмнявам се дали би могла изобщо да дремнеш при цялото това мяукане — каза Бес сухо. — Не си споменавал за койоти, Рико. Не мисля, че...

Тя настръхна. О, Боже, не. Не са койоти.

Кучета.

Беше чувала този звук и преди.

Това бяха кучета, които виеха. Дузини кучета. И техният протяжен вой идваше от улиците под нея.

Бес започна да трепери.

— Какво е това? — попита Емили. — Какво става?

— Нищо.

Не би могло да е истина. Просто въображението ѝ. Колко пъти се беше будила посред нощ от воя на тези въображаеми кучета?

— Не ми казвай нищо. Зле ли ти е? — настоя Емили. Не беше въображението ѝ.

— Данзар. — Тя облиза устните си. — Налудничаво е, но... Трябва да побързаме. *Побързай*, Рико.

Рико даде газ и джипът се заклатушка надолу по пътя към селото.

Видяха първото тяло чак след като влязоха в града. Една жена лежеше превита в сянката на чешмата.

Емили грабна лекарската си чанта, скочи от джипа и се наклони над жената.

— Мъртва е.

Бес си знаеше, че е мъртва.

— Защо просто лежи тук? — запита Емили. — Защо някой не ѝ е помогнал?

Бес слезе от джипа.

— Отиди да намериш майка си, Рико. Веднага. Доведи я тук.

— Какво става? — промълви Рико.

— Не знам. — Истина беше. Това не беше Данзар. Онова, което се случи там, не би могло да се случи тук. — Просто намери майка си.

Колата изфуча надолу по улицата. Бес се обърна към Емили:

— Как е умряла?

Емили поклати глава:

— Не знам. Няма следи от насилие.

— Някаква болест?

Емили сви рамене.

— Не мога да кажа, не и без проби. Какво знаеш за това?

— Не знам нищо. — Тя се опита да спре треперенето на гласа си. — Но мисля, че ще има и други. Воят... — Тя бързо се отправи към бара от другата страна на площада, срещу чешмата. — Вземи си чантата и ела с мен.

В бара откриха четири трупа. Двама млади мъже се бяха отпуснали върху една маса, а пред тях имаше купчина чипове и монети. Един старец лежеше зад бара. Жена в пурпурна рокля се беше сгърчила на стълбите.

Емили минаваше от един на друг.

— Всички ли са мъртви? — попита Бес.

Емили кимна.

— Ела тук. — Тя отвори чантата си, извади стерилна маска и гумени ръкавици и ги подаде на Бес. — Сложи ги.

Бес нахлузи маската и ръкавиците.

— Мислиш, че е заразно?

— Няма да навреди, ако сме предпазливи. — Тя се отправи към вратата. — Как разбра?

— Кучетата. Когато бях в Данзар, още отдалеч чухме кучетата да вият. Всички в селото бяха изклани от партизаните.

— Всички — повтори Емили като ехо. Тя изпъна рамене. — Добре, никой от тези хора не е умрял от раните си и аз няма да повярвам, че всички са мъртви, само защото някакви си тъпи кучета джафкали. Хайде, ела да намерим някой, който ще може да ни каже какво е станало.

Не намериха никого в първата къща, в която влязоха. Двама мъртви в съседния магазин. Жена зад тезгяха и малко момче, сгърчено на пода. Край него бяха разпръснати шоколадови малцови топчета. Ръката му стискаше други бонбони.

Ръцете му са изплескани с шоколад, помисли си Бес тъжно. Децата обичат сладки неща. Когато нейната племенница, Джули, беше по-малка, тя обожаваше Ем енд Емс и Бес винаги ѝ купуваше...

— Какво правиш, по дяволите? — попита Емили.

Бес сведе поглед към фотоапарата, с който току-що беше заснела Емили и малкото момче.

Нагласи обектива.

Снимай.

Отново Данзар.

Но тук тя не трябваше да прави снимки. Тук нямаше да има тайни, нито скрити масови гробове.

— Не знам. — Тя натъпка апарата в жилетката си.

— Престани да плачеш.

Не беше разбрала, че плаче. Избърса очите си с опакото на ръката си.

— Каквото и да е станало тук, станало е бързо. Хората обикновено си отиват в къщи, когато се разболеят.

Емили се изправи.

— Може би някои от тях са си отишли. Ще трябва да проверя. Това е лудост. Никога не съм чувала за епидемия с такива фатални последици като тези, с изключение може би на Ебола.

Бес изстина.

— Ебола? В Мексико?

— Не казвам, че това е същото. Непрекъснато се появяват всевъзможни нови вируси и, доколкото ми е известно, би могло да бъде зараза от водата за пиене. Може би холера. Избухването на епидемии

все още е често срещано явление тук, в Мексико. — Тя поклати загрижено глава. — Но никога не съм чувала да е поразявала толкова масово и светкавично, а и не виждам следи от повръщане или диария. Просто не разбирам. — Тя мина зад тезгяха и вдигна слушалката на телефона, окачен на стената. — Каквото и да е, имаме нужда от помощ. Нямам нужната квалификация, за да поставя диагноза... — Тя окачи слушалката. — Няма сигнал. Страхотно. Ще трябва да опитаме в следващата къща.

В следващата къща не намериха мъртви, но и там телефонът не работеше.

— Искам да напуснеш Тенахо — каза Емили на Бес.

— Върви по дяволите.

— Не съм си и мислела, че ще го направиш, но трябваше да опитам. — Емили сви рамене. — Вероятно вече сме се изложили на заразата така или иначе. Хайде да видим дали ще можем да намерим някой оцелял.

През следващите три часа те откриха четирийсет и трима мъртъвци. Голяма част от тях бяха в собствените си къщи. В леглата си, в кухните си, в баните си.

Откриха и майката на Рико.

Тя лежеше на едно избеляло канапе, а Рико беше коленичил на пода до нея, държейки ръката ѝ.

— О, по дяволите — прошепна Бес.

— Нямаше смисъл да ви я вода — каза Рико вцепенено. — Мъртва е. Майка ми е мъртва.

— Не трябва да я докосваш — каза Емили нежно. — Не знаем какво я е убило.

— Отец Хуан я уби. Той я накара да остане тук.

Емили отвори чантата си и извади маска и ръкавици.

— Сложи ги.

Той не ѝ обърна внимание.

— Рико, трябва да...

— Той я уби. Ако беше в града, щях да я заведа в болница. — Той се изправи и се отправи към вратата. — Свещеникът е виновен.

Бес му препречи пътя.

— Рико, не е...

Той я избута настрана и изхвърча от къщата.

— Продължавай да търсиш — подхвърли Бес през рамо на Емили като тръгна след Рико. — Ще изтичам след него.

Защо изобщо си правя труда? — зачуди се тя. Свещеникът вероятно също е мъртъв. Като всички останали в Тенахо.

Боже, как би искала тези кучета да спрат да вият.

Рико се беше надвесил над свещеника, когато тя влетя в църквата.

— Махни се от него, Рико.

Рико не помръдна.

Тя го отблъсна настрана и коленичи до свещеника. Той едва си поемаше дъх, но беше все още жив, установи тя с облекчение.

— Удари ли го?

Рико поклати отрицателно глава.

— Донеси ми малко вода.

Рико не се помръдна.

— Донеси вода — извика тя напрегнато.

Той се обърна с нежелание и се насочи към светената вода близо до вратата.

Тя не смяташе, че от водата ще има някаква полза, но така временно отстрани Рико от свещеника.

— Отец Хуан, можете ли да говорите? Трябва да разберем какво е станало тук. Знаете ли дали има още някой жив?

Очите на свещеника се отвориха.

— Коренът... коренът...

Да не би да се опитваше да каже, че са отровени? Може би предположението на Емили за зараза беше правилно.

— Какво се случи? Какво уби тези хора?

— Коренът...

— Оставете го да умре. — Рико се беше изправил до нея.

— Къде е водата?

Погледът му беше фиксиран върху лицето на свещеника.

— Вече няма значение. Той няма нужда от нея.

Бес погледна към свещеника.

Рико беше прав. Свещеникът беше мъртъв.

— Кое е най-близкото село до Тенахо?

— Бесамаро. На четиридесет мили.

— Искам да отидеш до Бесамаро и да телефонираш на здравните служби. Кажи им, че имаме проблем тук. Опитай се да стоиш настрана от хората, доколкото е възможно, в случай че си заразен.

Рико продължаваше да гледа кръвнишки свещеника, лицето му беше изкривено от гняв.

— Той уби майка ми. Той и всичките му приказки, възхваляващи бедността и смирението. — Той подритна злобно кутията с помощи за бедните, която лежеше до отец Хуан, и тя се плъзна по пода, спирайки под една от църковните пейки. — Радвам се, че умря.

— Ти също можеш да умреш, ако не намериш помощ — каза тя. — Млад си. Искаш ли да умреш, Рико?

Тази мисъл го разтърси.

— Не, ще отида в Бесамаро. — Той излезе от църквата и миг покъсно тя чу ръмженето на джипа.

Вероятно не трябваше да го отпраща. Би могъл да разпространи заразата. Но какво друго трябваше да направи? Те не можеха да се справят сами с този кошмар.

Очите на свещеника бяха отворени, втренчени в нея. Смърт. Толкова много ужас и смърт. Тя се изправи, побиха я тръпки. Трябваше да се върне при Емили. Емили може би имаше нужда от нея.

Да търсят още мъртви. Не, те търсеха живите. Не трябваше да забравя това. Може би в това противно място все още имаше живот.

Слънцето залязваше, когато тя се спря на горното стъпало. Кървавочервено. Червеното на смъртта.

Тя се отпусна на стъпалото и обгърна тялото си с ръце. Беше леденостудена и не можеше да спре да трепери. След минута щеше да се върне при Емили. Щеше да отдели само тази единствена минута за себе си. Имаше нужда от време, за да се подготви за настъпващата нощ и да бъде толкова силна, колкото Емили.

Няма ли да спрат да вият тези кучета?

Данзар.

Това не беше Данзар. Ами ако беше?

Мъртвите. Град с прекъснати комуникации. Първото нещо, което партизаните бяха направили в Данзар, беше да прекъснат телефонните линии.

Но Тенахо не беше разкъсваното от войната Хърватско. Беше малко, затънтено мексиканско градче. Нямаше никаква причина да бъде унищожено.

А беше ли имало някаква реална причина за Данзар?

Престани. Всичко това са само предположения. Не трябва да го правиш.

Но имаше ли някой друг, който да го направи? Ами ако инстинктите ѝ не я лъжеха? Щеше ли да обърне гръб и да си тръгне? Може би няколко снимки...

Просто за всеки случай.

Тя бавно се изправи и извади фотоапарата си от калъфа. Веднага почувства прилив на увереност, усещане, че постъпва правилно. Само няколко снимки и после ще се върне при Емили.

Просто за всеки случай.

Жената, лежаща до чешмата, взираща се в небето със слепи, мъртви очи.

Нагласи обектива.

Снимай.

Мини нататък.

Барманът в кафенето.

Нагласи обектива.

Снимай.

Старицата, рухнала до розовия храст в градината си.

Мъртви. Толкова много мъртви.

Още ли снимаше? Да, затворът прищракваше като че ли по своя собствена воля.

Искаше да спре. Не можеше да спре.

О, Боже, две малки момчета, лежащи заедно в един хамак. Приличаха на заспали.

Тя залитна към ъгъла на къщата и повърна. Облегна се на нагрятата от слънцето стена, притискайки студената си буза към нея. Тръпка след тръпка разтърсваха тялото ѝ.

Само ѝ се струваше, че целият свят е загинал. Но тя беше жива. Емили беше жива. Дръж се за тази истина.

Щеше да отиде да намери сестра си и да ѝ помогне. Щеше да се преструва, че е силна и храбра като Емили.

Не трябваше да позволи на Емили да види колко ужасена е.

Емили не беше в къщата на майката на Рико.

Не, разбира се, че нямаше да чака Бес да се върне. Беше отишла да си върши работата. Без никакво колебание.

Бес се върна обратно на улицата. Вече беше тъмно.

— Емили.

Тишина.

Отмина една пресечка, втора.

— Емили.

Кучетата виеха. Дали някое от тях не принадлежеше на малкото момче в магазина?

Не мисли за него. По-лесно е, когато не си спомняш за тях като за отделни лица. Беше установила това след Данзар.

— Емили.

Къде беше тя? Бес внезапно почувства паника. Ами ако Емили се беше разболяла? Ами ако Емили лежеше в една от тези къщи в безсъзнание, неспособна да извика?

— Емили.

— Тук съм. — Емили излезе от къщата, две врати по-нагоре по улицата. — Намерих някого.

Вълна на облекчение заля Бес, докато бързаше към сестра си.

— Добре ли си?

— Разбира се — отвърна Емили нетърпеливо. — Намерих едно бебе. Всички други в къщата са мъртви, но бебето е живо. Ела.

Бес я последва вътре.

— Защо бебето е оживяло?

Емили поклати несигурно глава.

— Радвам се, че намерих някой жив. — Тя отведе Бес до едно кошче, покрито с мрежа срещу комари. — Ако болестта се пренася по въздуха, мрежата може да я е предпазила.

Бебето беше пълничко момиченце на не повече от дванайсет месеца, с къдрава черна косица и мънички златни халки на ушите. Очите ѝ бяха затворени, но дишаше дълбоко и равномерно.

— Сигурна ли си, че не е болна?

— Така мисля. Събуди се преди минута и ми се усмихна. Красива е, нали?

— Да.

Красива, приятна за гушкане и, което беше най-хубавото — жива.

— Помислих, че ще е хубаво да я видиш — каза тихо Емили.

— Така е — тя преглътна с мъка.

Останаха до люлката няколко секунди, гледайки надолу към бебето.

— Съжалявам, Емили — каза Бес. — Изобщо не трябваше да те водя тук. Никога не съм предполагала, че...

— Вината не е твоя. Аз самата настоявах да ме вземеш.

Бес не можеше да откъсне очи от малкото момиченце.

— Е, как ще я запазим жива?

— Като я изведем от този град. — Емили се намръщи. — Дори не искам да я докосвам, докато не стерилизирам всичко по себе си. Никой не може да каже какво сме прихванали.

— Трябва ли да вземем горещ душ? Да изварим дрехите си?

— Водата може да е заразена. — Тя сви рамене. — Но предполагам, че нямаме избор.

— Изпратих Рико до най-близкия град да се обади на здравните служби.

— Ще им е нужно време да съберат екип и да дойдат дотук. Не искам да стоя и да ги чакам.

Нито пък Бес искаше. Тя по-скоро би си направила лагер в центъра на някой вулкан, отколкото да остане в Тенахо.

— Колко време ще ти е нужно да стерилизираш дрехите си?

— Четирийсет минути.

— Намери ми нещо да облека и стерилизирай и тези също. Ще се върна.

— Къде отиваш?

— Не сме свършили с търсенето. Може да има още някой.

— Остават още три пресечки. Шансовете са нищожни.

— Бебетата не знаят нищо за шансовете. Може би точно заради това това тук е оцеляло.

Емили се усмихна.

— Няма логика. Не забравяй да се върнеш до четирийсет минути. Искам да изведа Джоузи оттук.

— Джоузи?

— Трябва да я наричаме и по друг начин, освен „това“. — Тя започна да съблича ризата си.

Бес излезе през вратата и се стегна. Вероятно нямаше да намери нищо друго, освен още ужасни сцени.

Освен ако нямаше друга Джоузи.

Не мисли за това. Просто го направи.

Тя сви ръце в юмруци и се отпрати надолу по улицата.

Нямаше друга Джоузи.

Само смърт. И воят на кучетата.

Тя спря на чардака на последната къща и пое дълбоко дъх.

Точно тогава видя сноповете светлина, спускащи се надолу по хълма.

Коли? Не, бяха прекалено големи. Тогава камиони, които бързо се приближаваха. Щяха да бъдат тук всеки момент.

Благодаря ти, Господи.

Рико трябва да е настигнал някого. Но възможно ли беше вече да е установил някакъв контакт и да е мобилизирал помощ? Малко вероятно.

Три камиона изреваха покрай нея, военни камиони, продължиха към площада. Смрази я страх. В Данзар също имаше военни камиони.

Превръщаше се в параноичка. Можеше да се окаже помощ. Или можеше да е...

Емили. Трябваше да отиде при Емили.

Затича се надолу по стълбите, извън портата, и надолу по пресечката.

Емили вдигна поглед, когато тя влетя през вратата.

— Какво става? Чух...

— Излизай. Трябва да се махнеш. — Тя се втурна към кошчето и отметна мрежата срещу комари. Джоузи ѝ се усмихна щастливо. — Отведи я оттук.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Пристигнаха военни камиони. Но всичко стана прекалено бързо. — Тя грабна Джоузи и я зави в едно одеяло. — Не би трябвало да са тук.

— Не трябва да я докосваш...

— Тогава ти я вземи. Само се махни. Тези камиони не би трябвало да са тук.

— Не можеш да си сигурна. Те може да са...

— Нещо не е *наред*. Чувствам, че не е наред. — Тя натика Джоузи в ръцете на Емили. — А сега, тръгвай. Излез през задната врата и бягай към подножието на планината. Аз ще отида на площада и ще проуча положението. Ако всичко е наред, ще дойда и ще те взема.

— Да не си луда? Няма да те оставя тук.

— Трябва да вървиш. Трябва да отведеш Джоузи. Тя е само едно бебе. Безпомощна е. Ами ако... Те могат да я наранят, Емили.

Емили сведе поглед към Джоузи, която лежеше в прегръдките ѝ.

— Никой няма да я нарани.

— Те могат да го направят. Биха могли. — По лицето ѝ се затъркаляха сълзи. — Ти не знаеш какво... О, Исусе Христе, махай се оттук.

— Тогава и ти идваш с нас.

— Не, една от нас трябва да види какво става.

— Тогава нека го направя аз. — Емили тръгна към вратата.

— Не! — Тя сграбчи Емили за рамото. — Послушай ме. Ти си лекарка. Имаш дете. Какво знам аз за бебетата? Логично е ти да... — Емили клатеше глава в знак на отрицание. — Не излагай на риск Джоузи само защото искаш да ме защитиш. Няма да го допусна, Емили. — Тя се промъкна покрай нея към вратата. — Не се дръж като магаре. Прави каквото ти казвам. Ще дойда да те взема, когато се уверя, че е безопасно. — Можеше да почувства смаяния поглед на Емили върху себе си.

— Бес!

— Да не си посмяла да ме последваш. Изчезвай оттук. — Тя побягна към площада.

Не идвай след мен, помоли се тя. Бягай, Емили. Спаси се, Емили.

От военните камиони се изсипваха мъже. Мъже, облечени в бели предпазни костюми и с шлемове, проблясващи в мрака като призраци. Един мъж се насочи към чешмата. Другите се разгръщаха като ветрило, нахлуваха в къщите от трите страни на площада.

Бес пое дълбоко дъх. Може би все пак всичко беше наред.

— Дойдохте твърде късно — извика тя, докато бързаше напред. — Почти всички са мъртви. Всички са... — Мъжът, който беше

стигнал до чешмата, изливаше нещо във водата. — Какво правите?
Твърде късна е за...

Мъжът до камиона се обърна към нея.

Тя пое рязко дъх, когато предните фарове осветиха лицето му зад прозрачния наличник. Инстинктивно се извъртя с намерение да побегне.

Ръката му в ръкавица се стовари върху рамото ѝ.

— Права сте, прекалено късно е.

Последното нещо, което видя, беше как юмрукът му описва дъга към лицето ѝ.

ГЛАВА 3

Бели стени. Силен мирис на антисептик. Същият мирис беше залял Бес, когато се събуди в болницата след Данзар.

Не.

Паника пробяга през нея, докато отваряше рязко очи.

— Не се страхувайте.

Над нея се усмихваше някакъв мъж. Към четирийсетте, тъмна кожа, индиански черти, орлов нос, с леко посребрени слепоочия. Никога не го беше виждала.

Тя се надигна, за да седне, но се отпусна отново в леглото със замаяна глава.

— Не трябва да правите резки движения — каза мъжът успокояващо. — Бяхте много болна. Още не сме сигурни дали сме излекували треската.

— Треска?

Доктор ли беше? Носеше сива военна униформа. Гърдите му бяха украсени с отличителни знаци.

— Кой сте вие?

Той леко се поклони.

— Полковник Рафаел Естебан. Поверено ми е командването на това злополучно положение в Тенахо.

Тенахо.

Мили Боже, Тенахо.

Той смяташе случилото се за злополука? Какво глупаво предположение.

— Къде съм?

— Сан Андреас. Една много малка военна болница.

— Откога съм тук?

— От два дни. Моят човек, който ви е намерил в Тенахо, ви доведе направо тук.

— Вашият човек? — Започнаха да я заливат спомени. Студени сини очи, високи скули и едно сурово, грозно и брутално лице. — Той

ме удари.

— Калдак беше наказан. Вие сте бягали към него и той се е изплашил да не го заразите.

Той не беше изплашен. И тя бягаше от него, не към него.

— Не бях болна. Той ме събори на земята.

— Да, чак след като сте дошли в съзнание, той е разбрал, че сте болна. Вие сте крещели и сте били извън контрол. Трябвало е да ви сложи инжекция и после ви доведе тук. Не си ли спомняте?

— Естествено, че не си спомням. Нищо такова не се е случило. Ако ви е казал, че съм била болна, значи ви е излъгал.

Той поклати глава.

— Казвам ви, той нарочно се нахвърли върху мен. И с какво да го заразя? Какво е станало в Тенахо?

— Холера. Особено опасна разновидност.

— Сигурен ли сте? Емили каза, че симптомите са... — Вълна от страх се надигна в нея. — Емили. Къде е сестра ми? И тя ли е болна?

— Да. Тя не се справя толкова добре, колкото вас, но не се безпокойте. Скоро ще започне да се възстановява.

— Искам да я видя.

— Невъзможно е — каза той нежно. — Твърде болна сте.

— Не съм болна. Чувствам се добре. — Това беше лъжа. Чувстваше се замаяна, а движенията ѝ бяха забавени. — Искам да видя сестра си.

— Утре или вдругиден. — Той замълча за момент. — Междувременно искам да ви помоля за една голяма услуга. Можете да си представите паниката, която ще избухне, ако новината за случилото се в Тенахо се разпространи, преди да приключим разследването си.

Не можеше да повярва на ушите си. За какво намекваше той?

— Да не ми казвате, че искате да го прикриете?

Той изглеждаше шокиран.

— Определено не. Просто имаме нужда от малко време. Взехме проби от водата и ги изпратихме в Центъра за контрол на заболяванията. Веднага щом получим резултатите, ще можем да предприемем нужните действия.

Може би в това имаше смисъл, помисли си тя. Контролът върху щетите беше често срещано явление в правителствените и военните кръгове. Всъщност, молбата на Естебан не беше толкова необичайна. И

може би тя наистина е била болна и просто се държеше като параноичка.

Но Естебан беше казал, че са взели проби от водата. И все пак тя беше видяла, че в чешмата беше изсипано нещо. Ами ако мексиканското правителство беше въввлечено в някакво екологично замърсяване и сега се опитваше да го прикрие?

— И какво искате от мен?

Той се усмихна.

— Нищо особено. Просто търпение и мълчанието ви за следващите няколко дни. Толкова много ли искам?

— Може би. Искам да видя сестра си.

— След един-два дни.

— Искам да я видя сега.

— Бъдете разумна. Никоя от вас не е достатъчно добре.

Тя се опита да мисли, въпреки засилващото се безпокойство. Това, че той не искаше тя да види Емили, можеше да означава едно от двете. Или че Емили и Джоузи бяха избягали, или че Емили беше затворничка.

— Искам да говоря с някой от Американското посолство.

Той я смъмри с настойнически тон:

— Вие изглежда не осъзнавате положението си. Много сте болна и не сте в състояние да приемате посетители.

— Не съм болна и искам да се видя с човек от Американското посолство.

— След време. Настина трябва да проявите търпение. — Той отиде до вратата и направи знак на някого да влезе. — Време е за инжекцията ви.

— Инжекция?

— Имате нужда от почивка. Сънят лекува.

Тя се вцепени, когато в стаята влезе облечен в бяло санитар, носещ поднос със спринцовка.

— Нямам нужда от повече сън. Току-що се събудих.

— Но сънят носи мъдрост — каза Естебан.

— Нямам нужда...

Тя трепна, когато иглата влезе в дясната ѝ ръка.

Следващите двайсет и четири часа минаха като в мъгла.

Тя се будеше. Заспиваше. После пак се будеше. Понякога там беше и Естебан, взирац се в нея. Друг път беше сама.

Емили, къде беше Емили? Тя трябваше да открие...

И отново иглата.

И мрак.

Естебан стоеше надвесен над нея. С него имаше и още някой.

Това жестоко лице, тези сини очи, вторачени безстрастно в нея — те ѝ бяха познати. *Калдак*. Мъжът от Тенахо. Човекът, който я беше ударил. Естебан каза, че бил наказан, но това беше лъжа. Този мъж не би позволил да бъде наказан.

— Не можете да отлагате повече — каза Калдак. — Тя е свидетел.

— Не бъди толкова нетърпелив. Имаме още малко време. Хабин се притеснява да ликвидира американски гражданин. Мога да почакам. — Естебан се усмихна на Бес. — Я, отново сте будна? Как се чувствате?

Чувстваше езика си надебелял, но успя да оформи думата.

— Копеле.

Усмивката му изчезна.

— Всъщност, наистина съм такъв, но е страшно неучтиво от ваша страна да го заявявате. Може би си прав, Калдак. Май че проявявам снизходителност към Хабин.

— Емили... Трябва да видя Емили.

— Това е невъзможно. Казах ви, че е още болна. Макар че е много по-любезна и готова да сътрудничи от вас.

— Лъжец. Тя не е тук. Тя избяга...

Той сви рамене.

— Мислете каквото си искате. Хайде, Калдак.

Бяха си отишли. Тъмнината отново я обгръщаше. Тя трябваше да се пребори с нея. Трябваше да мисли.

Онова, което бяха казали Естебан и Калдак, означаваше нещо.

Да ликвидира американски гражданин.

Те щяха да я убият.

Калдак е искал да го направи незабавно, но Хабин е възразил...

Кой беше Хабин? Това нямаше значение. Единствено Естебан и Калдак представляваха опасност.

На какво беше станала свидетел? Прикриваше ли се нещо?

И това всъщност не беше от значение. Важно беше да остане жива. И да опази и Емили жива.

Естебан не искаше да ѝ позволи да види Емили, следователно тя би трябвало да е избягала. Мили Боже, надяваше се сестра ѝ да е избягала.

Но може би той вече я търсеше. Тя трябваше да се добере до Емили и да я предупреди, да я предпази...

Беше толкова слаба, че не можеше да помръдне дори пръстите на ръката си.

Но тя не беше болна. Естебан я беше излъгал. Челюстта я болеше там, където Калдак я беше ударил, а на ръката ѝ имаше лейкопласт, покриващ убожданията от иглата. Щеше да възстанови силите си веднага щом успееше да се отърси от успокоителните.

Пребори се с успокоителните.

Мисли. Планирай.

Трябва да има някакъв изход.

Наближаваше изгрев-слънце, когато Естебан се върна в стаята ѝ. Тя бързо затвори очи.

— Страхувам се, че ще трябва да ставаш, Бес. Не възразяваш да те наричам Бес, нали? Чувствам те толкова близка.

Тя не отвори очи.

Той я разтърси.

Тя бавно повдигна клепачи.

Той се усмихна.

— Така е по-добре. Тези хапчета са толкова неприятни, нали? Знам, че сигурно се чувстваш отвратително. Спомняш ли си кой съм?

— Копеле — прошепна тя.

— Ще пренебрегна тази обида, тъй като времето, през което ще сме заедно, наближава края си, а аз не искам да се разделяме сърдити. Имам нужда от малко информация. Трябваше да сме изключително предпазливи при събирането на сведения от нашите обичайни източници и на практика Калдак не откри нищо важно за теб. Опитях

се да внуша на моя партньор, Хабин, че подобни щателни методи не са необходими, но той смята, че е опасно да се действа слепешката. — Той нежно докосна бузата ѝ. — Мразя да разочаровам Хабин.

Прииска ѝ се да захапне ръката му. Само да извъртеше глава и тя щеше да попадне в обсега ѝ. Не, би било безсмислено. Беше планирала друго.

— Няма да имаш нищо против да ти задам няколко въпроса, нали? — попита той. — После отново ще можеш да поспиш.

Тя не отговори.

Той се намръщи.

— Бес?

— Когато ми позволиш... да видя сестра ми.

Лицето му се проясни.

— О, това ли е всичко? След като ми кажеш онова, което трябва да науча.

Глупости.

— Обещавах ли?

— Разбира се — каза той. — Сега, ти дойде тук, за да напишеш статия за туристическо списание.

Тя кимна.

— Кой те нае?

Той се беше надвесил над нея. Така нямаше никакъв шанс; той би могъл лесно да я надвие. Мини малко назад, помоли се наум тя.

— Джон Пиндри.

— Познаваш ли го отпреди?

— Преди няколко години написах за него статия за Сан Франциско. — Тя продължи да говори неясно. — А сега мога ли да видя...

— Още не. Разкажи ми за семейството си.

— Емили.

— Родителите ти?

— Мъртви са.

— Кога умряха?

— Преди години. — Престори се, че се прозява. — Искам да спя...

— След малко. Справяш се много добре. — Той се отдалечи от леглото и закрачи бавно покрай прозореца.

Да.

— Съпруг? Други близки роднини?

Той се опитваше да разбере дали близките ѝ щяха да му създадат проблеми.

— Не.

— Бедното дете, сигурно си много самотна. Съквартирантка?

— Не. Не стоя достатъчно дълго в Щатите, за да си поделям разходите с някого. — Трябваше да внимава. Думите ѝ прозвучаха малко по-разбираемо.

— Много ли пътуваш?

Той все още беше обърнат с гръб към нея. Този арогантен кучи син си мислеше, че тя е твърде слаба, за да представлява някаква заплаха за него.

— Такава ми е работата.

— А какво е...

Металната подлога го удари по главата. Той се свлече на колене.

— Копеле. — Тя се нахвърли върху него и пак го удари. Той се строполи на пода и тя се надвеси над него. Отново го удари. Главата му започна да кърви. Надяваше се да е разбила черепа му. — Кой е най-близкият ти роднина, мръсен...

Нечий ръце обгърнаха изотзад гръдния ѝ кош. Някой рязко я откъсна от гърба на Естебан.

Калдак.

Тя се бореше яростно.

— Спри да се мяташ.

Как ли пък не. Тя го ритна по брадичката.

— Престани.

— Пусни ме.

Естебан се раздвижи. Явно не го беше убила.

Обзета от паника, тя се бореше неистово да се освободи от хватката на Калдак. Той измърмори някакво проклятие и една ръка се протегна към врата ѝ, зад лявото ѝ ухо.

Тъмнина.

Събуди се след няколко минути и откри, че е завързана за леглото.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че едва успяваше да си поеме дъх. Тя се напъна, опитвайки се да се изправи. Напразно. Ремъците бяха здраво привързани.

Калдак помагаше на Естебан да се изправи на крака. По слепоочието на Естебан течеше кръв и той се олюляваше. Хвърли скептичен поглед към подлогата на пода.

— Хайде — каза Калдак. — Ще те превържа.

Естебан се вторачи в Бес.

— Мръсницата ме удари с тая проклета подлога.

Стомахът ѝ се сви на топка от страх. Досега не беше виждала подобна омраза, изписана на човешко лице.

— Можеш да я накажеш по-късно — каза Калдак. — Кървиш.

— Ще я убия.

— Не сега. Вече привлече достатъчно внимание. — Той поведе Естебан към вратата. — Завързах я за леглото. Няма да отиде никъде. Ще се погрижим за нея по-късно.

По-късно.

Естебан щеше да я убие. Бес беше абсолютно сигурна в това. Тя го беше унизила и щеше да умре заради това.

Естебан се отдръпна рязко от Калдак и залитна към нея.

— Курва. Кучка. — Той вдигна ръка и я зашлеви. — Да не би да си мислеше, че можеш да ме убиеш? Не знаеш нищо за...

— Знам, че си слабак и страхливец, който удря безпомощни жени. — Ушите ѝ пищяха от притока на кръв, но думите се изтърколиха от устата ѝ. И защо не? Нямахше какво да губи. — Знам, че си един глупак. Емили е прекалено умна за теб. Тя ще се измъкне и ще покаже на всички какви лайна си...

Той отново я зашлеви, този път по-силно.

Тя го изгледа гневно.

Той се наклони над леглото, толкова близо, че Бес долови дъха му върху лицето си и видя как урината от подлогата се стича по бузите му.

— Имаш високо мнение за тая твоя сестра, нали?

— Знам, че е по-умна, отколкото ти някога би...

— Наистина ли мислиш, че се е измъкнала от Тенахо?

Завладя я ужас.

— Хванахме я малко след като Калдак те доведе. През цялото време беше тук, в Сан Андреас.

— Лъжеш. Тя избяга.

— Не. — Той я гледаше право в лицето, попивайки страха и несигурността ѝ. — Тя е тук.

Това не можеше да е истина.

— Докажи го. Нека да я видя.

Той поклати отрицателно глава.

— Тогава лъжеш.

— Само ще се разстроиш, ако я видиш. Такова неприятно място.

— Кое?

— Четири етажа по-надолу, в сутерена. — Устните му се изкривиха в зловна усмивка. — Тя лежи в едно чекмедже в нашата морга. Където ще отидеш и ти скоро. Сестра ти е мъртва.

Той излезе от стаята.

През нея премина вълна от силна болка. Емили — мъртва.

Тя не знаеше дали това е истина. Този садист изпитваше удоволствие да я наранява и тя беше сигурна, че я е излъгал за другите неща. Защо трябваше да приема онова, което беше казал за Емили?

Но можеше и да е истина. Може би Емили е мъртва.

Лежи в едно чекмедже в моргата ни.

Нещо я преряза като с нож, когато си представи зловещата картина.

Не беше истина. Той просто искаше да я нарани.

Може би Емили е жива.

Ноктите ѝ се врязаха болезнено в дланите ѝ, когато сви юмруци.

Четири етажа по-надолу, в сутерена. Лежи в едно чекмедже в моргата ни.

— Истина ли е? — попита Калдак, докато промиваше раните по главата на Естебан. — Тук ли е Корели?

Естебан не обърна внимание на въпроса.

— Искам тази кучка Грейди мъртва. Ще свърша с нея. Хабин да върви по дяволите.

— Както искаш.

— Още сега.

Калдак кимна.

— Но не тук. Не трябва да има пряка връзка с вас. Не плащате на всички от болничния персонал, а и санитарят ни видя да излизаме от стаята й.

Главата на Естебан щеше да се пръсне от болката и гнева... и унижението. Чувстваше се толкова безпомощен, колкото когато беше момче, преди да беше открил колко лесно би могъл да промени живота си.

— Искам да умира бавно и искам да гледам как умира. Искам да го направя със собствените си ръце.

— Тогава е по-добре да изчакаме. Освен ако не можете да уредите да напуснем Сан Андреас?

— Най-рано вдругиден. Очаквах да напреднем по-бързо, но все още провеждаме тестовете. Твърде много от хората са умрели по различно време. Може да се е объркало нещо.

Калдак хвърли кърпата в мивката.

— Тогава нека да се оправим с Грейди сега, за да можете да продължите с по-важните дела. Вероятно няма да има никакво значение, дори и някой да заподозре нещо. Бях много предпазлив.

Има значение, осъзна Естебан с нежелание. Не можеше да си позволи да му попречи някое разследване.

Колебанието му изчезна при следващите думи на Калдак.

— Ако искаш да се погрижа за това, само ми кажи как искаш да бъде направено. Знам много начини. Не е задължително да стане бързо.

Той също го иска, помисли си Естебан.

— Отведи я оттук. Направи така, че да изчезне.

Калдак кимна.

— Но искам да чуя и най-малката подробност и искам дълго време да изпитва болка.

— О, не се съмнявай в това — усмихна се Калдак. — Обещавам ти.

ГЛАВА 4

През останалата част от вечерта Бес остана сама. Беше истинско мъчение да лежи там, овързана и безпомощна, докато думите на Естебан се въртяха отново и отново в ума ѝ.

Но тя не беше безпомощна. Беше жива и в състояние да мисли. Трябваше да има нещо, което можеше да направи. Ако можеше да го убеди да я пусне, щеше да намери някакво оръжие, било то и друга подлога.

Невъзможно. Той никога нямаше да я пусне. Защо трябваше да го прави, след като тя беше завързана за кола, готова за заколение. Той просто не бързаше и я караше да страда...

Вратата се отвори. На прага застана някакъв мъж, огромен, тъмен силует, очертан на фона на ярката светлина в коридора. Носеше брезентов сак. Не беше Естебан. Нито санитарят. Не можеше да види лицето му, но знаеше кой е.

Калдак.

Той затвори вратата и се отправи към нея. Спря достатъчно близо, за да може да види лицето му, а изражението му беше още по-уверено от онова, което видя първия път в Тенахо. Защо я плашеше толкова много? Беше просто човек от плът и кръв като всеки друг. Може би защото лицето му изглеждаше като изсечено от гранит. Може би заради съчетанието на чертите му. Каквото и да беше, тя не можеше да откъсне очи от него и колкото повече го гледаше, толкова по-голям ужас я обхващаше.

— Знаеш ли защо съм тук?

— Мога да се досетя. — Тя се опита да овладее гласа си. — Естебан те е изпратил да му свършиш мръсната работа.

— Естебан ме изпрати, за да те убия.

Тя отвори уста в желанието си да изкрещи, но той я покри с ръка.

— Не съм казал, че ще го направя.

Зъбите ѝ потънаха в дланта му.

— Исусе Христе. — Той рязко отдръпна ръката си.

Тя почувства медния вкус на кръвта в устата си, когато отново понечи да закрепци. Този път той я удари през лицето. Стаята се завъртя около нея.

— Спокойно можех да те ударя така, че да изгубиш съзнание — каза той грубо. — Единствената причина, поради която не го направих, е, че щеше да се наложи да те нося. Вече ми причини достатъчно неприятности.

Развързва ремъците, осъзна смътно тя. Защо...

Той отвори ципа на брезентовия сак, извади джинси, риза, гуменки и ги подхвърли на леглото.

— Не ми създавай проблеми. Всичко трябва да върви гладко. Облечи се.

Тя се изправи бавно.

— Какво правиш?

— Извеждам те оттук.

— Защо?

— Искаш ли да излезеш, или искаш пак да те завържа?

— Искам да ми кажеш защо трябва да ходя някъде с човек, който току-що ме е ударил.

— Защото нямаш никакъв избор. Няма значение дали ми се доверяваш, или не. И, ако ми причиняваш още неприятности, ще те зарежа край пътя.

Уверен, помисли си тя с горчивина. Но той беше прав, тя нямаше избор. Сега се чувстваше далеч по-добре, отколкото преди няколко минути. Взе джинсите.

— Обърни се.

— И да те оставя да ме халосаш по главата с подлогата?

Като че ли беше прочел мислите й. Кофти работа. Тя започна да нахлузва джинсите. Беше толкова слаба, че едва се държеше на краката си.

— Кое те кара да мислиш, че можеш да ме измъкнеш?

— Естебан не желае никакви неудобни убийства на около. Казах му, че ще се погрижа за теб някъде далеч оттук.

— Ами сестра ми? Той каза, че я е убил. — Тя вдигна поглед, задържайки дъха си. — Направил ли го е?

— Не знам.

— Трябва да знаеш. Ти работиш за Естебан. Беше в Тенахо.

Той сви рамене.

— Естебан не иска лявата му ръка да знае какво прави дясната. Той подхвърля само отделни късчета и парченца, за да не може никой да сглоби цялата картинка. Знаех за теб, защото аз те доведох тук. Не съм виждал сестра ти, но това не значи, че не са я довели по-късно.

Тя се съпротивляваше на отчаянието и паниката. Може би Калдак също лъжеше. Съблече нощницата и взе ризата.

— А Джоузи?

— Кой?

— Имаше едно бебе, момиченце. Тя беше жива.

— Тя е тук. Доведоха я няколко часа след като дойдох с теб.

Погледът ѝ отскочи към него.

— Къде? Жива ли е още?

Той кимна.

— Три врати по-нататък. Естебан ходи при нея няколко пъти.

Първоначалната ѝ радост моментално се смени със страх. Емили никога не би изоставила Джоузи, ако имаше някаква вероятност да ѝ помогне.

— Тогава Емили трябва да е била с нея.

Той поклати отрицателно глава.

— Тя не би изоставила Джоузи.

— Не я доведоха заедно с детето. Побързай.

— Кой си ти?

— Калдак.

— Знам това. Кой... защо искаш да ми помагаш?

— Изпречи се на пътя ми. Просто те отмествам настрана.

Думите бяха изречени с такова студено безразличие, че я побиха ледени тръпки.

— И те ще ни позволят да излезем оттук просто така? Той ти има такова голямо доверие?

— Той не ми вярва изобщо. Но знае, че си върша добре работата.

Не беше нужно да си Естебан, за да си направиш извода какви умения притежава Калдак. Тя закопча ризата си и нахлузи гуменките.

— Тогава е логично да е говорил с теб за Емили.

— Не, не е.

— Той каза, че тя е мъртва.

— Тогава може би е така.

— Ти трябва да знаеш...

— Излизаме оттук. — Калдак се отправи към вратата. — Дръж устата си затворена и стой близо до мен.

Тя не помръдна.

— Да не би да предпочиташ да останеш тук и да изчакаш Естебан?

Както беше казал, тя нямаше избор. Щеше да остане с него, докато намереше начин за бягство.

Примига, когато излезе в ярко осветения коридор.

Минаваше полунощ и по коридорите нямаше никой. Три медицински сестри се бяха събрали в сестринската стая до асансьорите.

— Няма ли да ни спрат? — прошепна тя.

— Вече им казах, че Естебан иска да излезеш оттук. Няма да възразят.

Изглеждаше ѝ невероятно, че след няколко минути ще бъде навън от това място.

Тя хвърли поглед към коридора. Само на три врати от Джоузи. Въпрос на няколко метра, и все пак идеята да прекоси това разстояние я плашеше до смърт.

— Почакай за минута.

— Да не си луда — просъска той през зъби, като сграбчи рамото ѝ. — Тръгвай.

— Да не мислиш, че не искам да изляза? — каза тя ожесточено. — Но няма да оставя Джоузи. Щом можеш да измъкнеш мен, значи можеш да измъкнеш и нея.

— Не мога да рискувам...

— Не отивам никъде без нея.

Тя бързо се отправи надолу по коридора и за нейна изненада той я последва.

Бес отвори вратата на стаята на Джоузи. Беше тъмно, но тя успя да различи сянката, която хвърляше детско кошче.

Калдак затвори вратата и запали светлината.

Тя ахна.

Към дълбоко заспалата Джоузи беше прикачена бутилка за интравенозно хранване и момиченцето изглеждаше много бледо.

— Мислех, че каза, че е добре — прошепна Бес.

— Достатъчно здрава е. — Той разкачи бутилката за интравенозно хранване. — Естебан не се доверява на болничния персонал да се грижат за нея, затова ги предупреди, че е заразболна. Той не иска никой да се привързва към нея.

Очевидно нямаше опасност това да се случи с Калдак.

— И затова е забил в нея игли и тръбички. Само я погледни. Кучият син я е упоил.

— Добре. Може би ще успеем да я изведем оттук, без да хвъркнат главите ни. Стой тук. Веднага се връщам.

Той излезе от стаята и след секунди се върна заедно с брезентовия сак, в който беше донесъл дрехите ѝ.

— Дай ми я.

— Аз ще го направя. — Тя внимателно положи Джоузи в сака и пхна няколко памперса и одеяло. Сакът се напълни. — Трябва ли да го затваряме?

— Да. — Той вече държеше ципа на сака. — Да вървим.

— Ами ако не ѝ достигне въздух...

— Тръгвай. — Той я избута през вратата и надолу по коридора, носейки брезентовия сак така, като че ли изобщо не тежеше, като леко го поклащаше. — Върви право към асансьорите. Не поглеждай към сестрите. Стават разни неща, които ги притесняват, а аз ги карам да се чувстват спокойни. Вероятно ще се опитат да не ми обръщат внимание.

Той беше прав. Когато тя и Калдак приближиха бюрото, сестрите внезапно станаха много заети. След като влязоха в асансьора и вратите се затвориха, тя дръпна ципа на сака на няколко сантиметра.

— Може да не може да диша.

Калдак поклати глава отрицателно, но не я спря. Той натисна бутона за фойето.

— Отпред е паркиран джип. На портала може да ни поискат паролата, но аз имам нужните документи и вече се погрижих дежурните да ме познават. Трябва да мине гладко.

Гладко. Той беше използвал тази дума и преди. Искаше всичко да е чисто и подредено.

Вратите се отвориха и Калдак я хвана за рамото, побутвайки я към пустото фойе. Минаха покрай аварийното стълбище. Излязоха през вратата и се качиха в джипа.

Четири етажа по-долу.

Тя е мъртва.

Калдак запали двигателя.

Не!

Бес изскочи от джипа.

— Още не мога да тръгна. Трябва да отида в моргата. Той каза, че сестра ми е там.

— О, не, не отново. — Ръката му се склучи около рамото ѝ. — Няма да ходиш никъде другаде, освен навън от този портал.

— Първо трябва да разбере дали ме е излъгал.

— Само посмей. Моргата е специално място и се охранява.

— Не разбираш ли? Трябва да зная.

Тя се откъсна от него, втурна се обратно във фойайето и побягна по аварийните стълби.

Докато бягаше надолу по бетонните стъпала и отваряше вратата на сутерена, го чу как проклина зад гърба ѝ. Зад завоя в края на коридора, пред двойните врати на моргата стоеше войник. Той вдигна пушката си.

Калдак я блъсна настрани и се хвърли в краката на войника.

Той падна и Калдак го възседна. Повали го, удряйки го с изпънатата си длан, и войникът се отпусна на колене. Калдак ѝ хвърли кръвнишки поглед.

— Дяволите да те вземат.

Беше ядосан. Нещата вече не вървяха гладко както той искаше.

— Трябва да разбере. — Тя се надигна и се отправи към вратите.

— Почакай.

Той се изправи и я бутна настрани. Тръгна пред нея. Дългурест служител в бяла униформа скочи от бюрото в приемната.

— Кой сте вие? Влизането е забранено...

— Млъквай — заповяда му Калдак. — Лягай на земята.

— Не е...

Ръката на Калдак отскочи косо към врата му и човекът се строполи на земята.

— Хайде — каза Калдак, отправяйки се към вратата до бюрото. — Да свършваме с това и да се махаме оттук.

Тя го последва в зала със стени от неръждаема стомана и шкафове със стъклени вратички, пълни с инструменти. Залата за

аутопсии. Побиха я ледени тръпки.

— Никакви тела — отбеляза Калдак. — Сега можем ли да тръгваме?

Тя преглътна, за да облекчи стегнатото си гърло.

— Той каза... че тя е в едно чекмедже. — Тя се насочи бавно към бялата метална врата в отдалечения край на залата.

Калдак стигна до нея пръв. Блъсна рязко вратата.

Тя видя две хладилни камери, вградени в стената в другия край. Поемайки си дълбоко дъх, си наложи да тръгне към тях.

— Само две. Добре. Поне ще ни спести време. — Калдак застана до лявото чекмедже. — Мисля, че трябва да знаеш — тази сутрин Естебан получи доклад от аутопсия.

Погледът ѝ отскочи към лицето му.

— Каза, че не знаеш дали...

— Не знам за кого беше докладът. Аз не задавам въпроси на Естебан. — Лицето му беше лишено от изражение. — Виждала ли си някога труп след аутопсия?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не е приятна гледка. Не ми се ще да припадаш и да ме принуждаваш да те изнасям оттук.

О, не, това би нарушило плановете му.

Той протегна ръка към дръжката на чекмеджето.

— Ще погледна вместо теб.

Тя го спря.

— Не ти вярвам.

Той сви рамене и отстъпи назад.

— Както искаш.

Тя отново си пое дълбоко дъх и протегна ръка към дръжката. Вратата се плъзна с лекота.

Празно.

Заля я вълна от облекчение. Тя затвори чекмеджето, после се премести на другото.

Моля те, Господи, нека и това да е празно, помоли се тя отчаяно. Можеше да почувства погледа на Калдак върху себе си, докато протягаше ръка към дръжката.

Нека бъде лъжа.

Моля те...

Чекмеджето изскочи навън също толкова лесно, както и първото.
Но не беше празно.

Стомахът ѝ се сви в спазъм, докато тя бързо се дръпна от чекмеджето. Едва успя да се добере до мивката в другата стая, преди да повърне.

— Казах ти, че не е приятна гледка. — Калдак стоеше до нея, ръката му — на кръста ѝ, и я подкрепяше. — Ако ме беше послушала, нямаше да ти се налага да...

— Млъкни.

— Сестра ти ли беше?

Тя поклати отрицателно глава.

— Рико.

— Водачът.

— Изпратих го до най-близкия град да повика здравните власти. Когато пристигнаха камионите, помислих, че ги е настигнал. Изобщо не съм си помисляла, че нещо може да му се случи. Той не беше болен, когато напусна Тенахо. — Тя се завъртя към него. — Какво е станало с него? Ти ли...

— Не съм го докосвал. Дори не знаех, че е заловен.

— Той не беше болен, уверявам те — каза тя с ожесточение. — Не повече от мен.

— Минаха два дни. Ако се е разболял, след като е напуснал Тенахо, може да е умрял шест часа след появата на симптомите.

— Толкова скоро? — прошепна тя.

— Може да е било и по-рано, ако не е бил силен и здрав.

Той беше силен. Млад и силен, и пълен с живот. Тя потръпна, когато си припомни онзи Рико, когото беше видяла в чекмеджето.

— Не знам дали да ти вярвам.

— Не ме интересува дали ми вярваш или не — каза той глухо. — Но вероятно е умрял от болестта. Иначе нямаше да има никаква причина да се прави аутопсия. — Той се обърна. — Измий си лицето. Искам да изглеждаш нормално, когато минаваме през портала.

Тя автоматично пусна водата и започна да плиска лицето си.

— Отвори вратата. — Калдак вкара пазачът и го повлече през залата за аутопсии.

— Какво правиш?

— Не искам да го намерят веднага. — Той отвори вратата с рамото си и издърпа пазачът до хладилните камери.

— Мъртъв ли е?

Калдак кимна.

— Трябваше ли да го убиваш?

— Не, но така е по-сигурно. — Той издърпа празното чекмедже, постави вътре пазача и го затръшна. — Мъртвите не могат да пречат.

Студен, спокоен, лишен от изражение или чувства.

— А служителят от моргата?

— Жив е. Завързах го и го затворих в килера надолу по коридора.

— Защо не уби и него?

Той сви рамене.

— Той е само един бъзльо. Не представлява заплаха. — Той откачи една кърпа от страни на мивката. — Стой мирно.

— Какво... — Той изтри лявата ѝ буза с кърпата. Тя отблъсна ръката му и отстъпи назад. — Стига.

Той ѝ подхвърли кърпата.

— Разтрий си другата буза. Имаш нужда от малко цвят. Много си бледа.

И всичко трябва да изглежда нормално, всичко трябва да върви гладко. Мъртвото тяло, натъпкано в чекмеджето, е без значение. Рико, чийто живот бе унищожен, е без значение.

— Хайде. Трябва да се махаме оттук. Оставих твоята Джоузи в джипа и има вероятност тя да се събуди и да започне да реве.

Джоузи. Да, тя трябваше да мисли за Джоузи. Разтърка дясната си буза с кърпата, после я хвърли върху лавицата.

Той я взе и я окачи прилежно на закачалката.

— Да вървим.

След няколко минути те вече бяха в джипа и стигнаха поста на главния портал пред болницата.

— Дръж си устата затворена. — Когато пазачът излезе от будката, Калдак се наклони напред, така че светлината да пада право върху лицето му. — Отворете портала.

Пазачът се поколеба.

— Какво чакате? Познавате ме — каза Калдак. — Отворете портала.

Пазачът се взря с безпокойство в Бес, а после в брезентовия сак в краката ѝ.

— Нямам инструкции, че някаква жена ще напуска болницата.

— Аз ти ги давам в момента. Отвори вратите. — Той се усмихна. — Или още по-добре, нека се обадим на Естебан. Естествено, като го събудим, ще го ядосаме страшно. Той ще е почти толкова ядосан, колкото съм аз заради това забавяне.

Пазачът бързо отстъпи назад и вдигна лоста, за да се отворят вратите.

Калдак натисна педала и джипът подскочи напред. Вратите се затвориха зад тях.

— Ще се обади ли на Естебан? — попита тя, като се пресегна за сака. Отвори го и взе Джоузи в прегръдките си. Тя продължаваше да спи дълбоко.

— Може би. — Той рязко даде газ. — Макар че Естебан няма да се изненада, че съм те отвел отгук. Той искаше да се пипа чисто. Но всичко ще отиде по дяволите в мига, в който открият липсващото дете и пазача в моргата.

Побиха я ледени тръпки. Много малко неща в нейното бягство протекоха чисто и гладко, и подредено. И как можеше да бъде такава глупачка, че да бяга от болницата в една кола с убиец.

— Къде отиваме?

Той ѝ хвърли един поглед и оголи зъби в усмивка.

— Страх ли те е? Добре. Просто си седи и си мисли за това. В момента не мога да се сетя за друг, чийто врат бих извил с такова удоволствие като твоя. Като че ли си нямам друга работа, та да убивам оня пазач, но за теб беше наложително да вземеш проклетото хлапе, нали?

— Да, беше.

По някаква причина гневът му отслаби малко страха ѝ. След като беше видяла студената прецизност, с която беше убил пазача, тя се съмняваше, че заплахите бяха част от неговия начин на действие. Ако наистина имаше намерение да я убие, той просто щеше да го направи. Поне се надяваше да е така. Тя повтори:

— Къде отиваме?

— Далеч от Сан Андреас. Сега заспивай. Ще те събудя, когато стигнем.

— Мислиш, че ти се доверявам толкова, че да заспя? Току-що каза, че искаш да извиеш врата ми.

— Само ми мина през ума. А ти реши, че не съм имал това предвид, нали?

Той умело разгадаваше мислите ѝ. Усетът му я плашеше много повече от бруталността му.

— Мисля, че си способен на всичко.

— Така е. Затова млъквай и не ме провокирай.

— Защо ми помогна да напусна онова място?

Ръцете му стиснаха волана.

— Ще склуча сделка с теб. Ако просто си държиш проклетата уста затворена и ме оставиш да помисля, ще отговоря на въпросите ти веднага щом пристигнем.

— Къде?

— В Тенахо.

Тя се втренчи в него шокирана.

— Отиваме в Тенахо? Защо?

— След като стигнем.

— Сега.

— Боже мой, какъв инат си. — Той се обърна и се взря право в очите ѝ. — Ще си помисля, че искаш да се върнеш. За последен път си видяла сестра си в Тенахо.

— Не може да е още там.

— Тогава може би е оставила съобщение за теб. Имаш ли някаква друга идея откъде да започнем да търсим?

— Бих могла да започна с теб. Какво знаеш за Емили?

— Ако не млъкнеш, ще запуша устата ти, докато стигнем в Тенахо.

Това не беше заплаха. Той мислеше онова, което казваше.

— Колко далеч сме от Тенахо?

— Три часа.

Тя бавно се облегна назад и притисна към себе си малкото, топло телце на Джоузи. След три часа ще бъде пак в Тенахо. Тази мисъл я връхлетя като тъмен облак. Дръж се. Всичко ще бъде наред. Не започвай да трепериш.

Беше ли спрял воят на кучетата?

Те стигнаха до хълма над Тенахо. На същото място Рико беше спрял през онзи първи ден.

Никакви светлини.

Никакво движение.

Никакъв звук.

— Какво е станало с кучетата?

— Здравният отряд мина вчера оттук. Те прибраха всички домашни животни и ги държат под наблюдение, за да се уверят, че не са бацилоносители. Когато роднините на мъртвите бъдат уведомени, ще им бъде дадена възможност да вземат животинките. — Той се усмихна цинично. — Това е един от онези хуманни жестове, които създават добър имидж на политиците.

— Близките още ли не са уведомени?

Калдак сви рамене.

— Цял един град, изличен от лицето на земята, не е дреболия. Правителството иска факти, преди да се изправи пред медиите.

— Искат да го прикрият.

— Вероятно.

— Какво прикриват? Замърсяване с ядрени отпадъци?

— Не.

— Не е холера.

— Не, но така ще пише в доклада на Центъра за контрол на заболяванията.

— Как може... — Тя си спомни мъжа, който изливаше нещо в чешмата. — Ти самият зарази водата.

Той кимна.

— Ако не е било замърсяване с ядрени отпадъци, то какво се случи в Тенахо?

— Не искаш ли да потърсиш сестра си?

Той отново беше попаднал на единствената тема, която със сигурност можеше да я разстрои. Колко хитро. Много хитро. С всеки изминал миг тя все повече осъзнаваше интелигентността, скрита зад това плашещо лице.

— Защо ти трябва да се връщаш?

— Къде искаш да те оставя?

— Третата къща отдясно. — Където Емили беше намерила Джоузи. Малкото момиченце, което бе извадило невероятен късмет. Бес стегна прегръдката си около бебето. — Имаше ли и други оцелели?

Калдак поклати отрицателно глава.

— Само ти.

— Искам да кажа други хора от града, освен Джоузи.

— Никой, за който да знам. — Той спря джипа. — Когато свършиш с търсенето, ела на площада. Ще те взема оттам.

Тя слезе.

— Не се ли страхуваш, че ще избягам?

— Това няма значение. Ще те намеря.

Абсолютната сигурност в гласа му я лиши от сила.

Почувства прилив на страх и се опита да го овладее.

— Защо си тук? Какво търсиш?

— Пари.

Тя се вторачи в него, озадачена.

— Пари?

— Ако намериш някакви, не ги докосвай. Те са мои.

ГЛАВА 5

Емили не беше в къщата.

Но имаше следи, че е била там. Голямата тенджерка с вода за стерилизация беше на печката, а кожената ѝ лекарска чанта стоеше на масата.

Емили носеше лекарската си чанта навсякъде. Защо не я беше взела със себе си? Може би не беше искала да се товари с чанта. Може би просто беше напъхала някои неща за спешни случаи в джобовете си.

Бес внимателно постави Джоузи на дивана, отиде до масата и разтвори чантата. Всичко беше подредено и като че ли не липсваше нищо.

Но Емили винаги е била подредена, а Бес всъщност не знаеше какво носи Емили в чантата.

Тя прекоси стаята до люлката. Тя също изглеждаше непобутната. Мрежата против комари все още беше отметната така, както Бес я беше оставила, когато грабна Джоузи и я подаде на Емили.

Бес се придвижи към следващата стая, в която имаше трогателни свидетелства за хората, които бяха живели тук. Дървено разпятие над леглото. Снимки на усмихнати старец и старица на нощното шкафче. Бабата и дядото на Джоузи? Те също ли бяха мъртви?

Престани. Беше дошла с определена цел. Започна да търси. Никаква бележка. Нито друг някакъв знак, че Емили е била тук. Заля я разочарование. Беше си казала да не очаква нищо, но бегло се беше надявала Емили да е все още в Тенахо. Не, тя би трябвало да е взела Джоузи и да е побягнала, както я беше умолявала Бес.

Но Естебан беше взел Джоузи. И единственият начин да стане това беше, ако Емили е била хваната и убита от Естебан.

Или Калдак. За краткото време, през което го познаваше, той беше показал, че е способен на всичко.

Не, тя нямаше да си позволи да мисли върху възможността Емили да е мъртва. Само мисълта за това я довеждаше до паника.

Емили беше избягала.

От другата стая долетя някакъв звук. Хленч. Най-накрая Джоузи се беше размърдала.

Тя коленичи до дивана. Големите, черни очи на Джоузи бяха отворени и тя се усмихваше.

— Здравей — прошепна Бес. — Ето ни отново тук. Какво ще правя сега с теб?

Джоузи започна да гука.

Тя поглади бебешката бузка. На света нямаше нищо по-меко от кадифената бебешка кожа.

— Къде загуби Емили? Щеше да си много по-щастлива с нея. Тя знае много повече за бебетата от мен. Аз съм отявлен аматьор.

Джоузи протегна ръчички, хвана кичур от косата на Бес и го дръпна.

Бес меко се засмя.

— Какво пък, ще се справим. Само трябва да решим какво да правим.

И на кого да се доверим.

Тя смени памперса на Джоузи, после отиде да потърси храна. В един от кухненските шкафове намери няколко буркана с консервирана бебешка храна. Отвори един и успя да даде на детето половината от накълцаното говеждо, преди Джоузи да започне да си играе с храната си.

— Никакви играчки — каза и Бес твърдо. — Имаме да вършим сериозна работа.

Тя вдигна Джоузи и я отнесе на верандата. Погледна към хълмовете. Дали Емили не беше някъде из тези хълмове, опитвайки се да достигне крайбрежието?

Господи, надяваше се да е така.

Изкушаваше се самата тя да побегне към хълмовете. И защо не? Имаше добър усет за ориентиране и известен опит в придвижването из диви местности. Преди три години се беше озовала изоставена в Афганистан и беше изминала целия път до границата с Пакистан. Имаше голяма вероятност да успее да се добере до крайбрежието.

Ще те намеря.

Само опитай, Калдак.

Джоузи захленчи и Бес отпусна прегръдката си, която несъзнателно беше стегнала. Не, сега не беше моментът да се бяга. Да скита из хълмовете сама беше едно нещо, но да се мъкне с бебе из пустошта — съвсем друго. Трябваше да бъде отговорна и да не действа импулсивно.

Щеше да почака и да види. Калдак може и да не знаеше къде е Емили, но знаеше повече от нея за онова, което се беше случило в Тенахо.

Тя слезе по стълбите на верандата и се отправи към площада.

Когато стигна до чешмата, Калдак тъкмо излизаше от бара, носейки излъскано метално куфарче.

— Не ти отне много време — каза той.

— Не е там. Ти знаеше, че няма да е там.

— Знаех, че е малко вероятно. Ти също го знаеше. — Той погледна Джоузи. — Събудила се е. Добре ли е?

— Добре е. Нахраних я и я преобух, и сега е напълно доволна.

— Имала си доста работа. — Той замълча. — Намери ли някакви пари?

— Не — каза тя с отвращение. — Не съм търсила.

— Аз също не намерих. — Той пресече улицата към смесения магазин. — Чакай тук.

Да обира мъртвите. Той беше дори по-лош, отколкото беше мислила.

Когато излезе от смесения магазин няколко минути по-късно, лицето му беше намръщено. Очевидно не беше намерил нищо. Добре.

— Всички пари, които намериш, принадлежат на роднините на тези бедни хора.

Той поклати глава в знак на отрицание.

— Те принадлежат на мен. — Заизкачва се по стъпалата към църквата.

Тя го последва.

— Мили Боже, какво правиш? Това е църква.

— Свещеникът е мъртъв, нали?

— Да. И това оправдава кражбата от църквата?

— Ти ли го намери?

Тя кимна.

— Къде?

Тя посочи мястото.

— Близо до кутията с помощи за бедните.

— Каква кутия?

Тя сви рамене.

— Беше до него. Рико я ритна.

Погледът му обходи пространството и после се фокусира върху втората пейка.

Тя стоеше, не вярвайки на очите си, докато той се приближи, измъкна кутията с помощи изпод пейката и вдигна капака.

— Джакпот — каза той тихо.

Тя се приближи и погледна надолу в кутията, пълна с купчинка виолетово-сини и лилави банкноти от двасет песос.

— Намери каквото търсеше — каза тя студено. — Сега можем ли да тръгваме?

Той отвори металното куфарче.

— Отстъпи няколко крачки назад.

Тя се отдръпна и го видя как изпразни кутията с помощите в куфарчето. Изражението му вече не беше безстрастно, а изпълнено с диво задоволство. Парите в кутията с помощи явно бяха достатъчно, за да развълнуват човек като Калдак.

— Да вървим. — Той взе куфарчето и излезе през вратата.

Тя го последва.

— Защо ти бяха нужни тези пари?

— За да не ми се налага да се връщам в Сан Андреас и да рискувам да ми хвъркне главата.

— Не са чак толкова много. Няма да си осигуриш живота.

Той не отговори.

— Влизай в джипа. Ще направя още една обиколка и веднага се връщам при теб. Трябва да се махаме оттук. Останахме по-дълго, отколкото мислех.

Тя не се помръдна.

— Къде отиваме?

— Из хълмовете. Естебан е пуснал разузнавачи навсякъде. Няма как да не са ни видели. Трябва да се махнем от града.

— Не отивам никъде, докато не ми кажеш какво става.

— Не знам колко да ти кажа.

— Досега не си ми казал *нищо*.

— Вероятно съм ти казал повече, отколкото би трябвало.

— За мое добро?

— Не, за мое.

— Да, разбира се, защо изобщо предположих нещо друго?

— Не би трябвало. Вече направих за теб повече, отколкото трябваше. Аз съм магаре. Трябваше да се справя по-добре. — Той се отправи към смесения магазин. — Сега трябва само да овладеем щетите.

— И парите са овладяване на щетите?

— Качвай се в джипа.

Полази я хлад. Овладяване на щетите можеше да означава оправяне на отношенията с Естебан като убиеше нея и Джоузи. Защо трябваше да му се доверява? Той беше убиец и мародер.

Но на кого друго можеше да се довери?

На себе си. На никого друго, освен на себе си. Всеки друг избор би могъл да бъде фатален.

Тя се завъртя на пети и тръгна да пресича площада.

— Трябва да се върна в къщата на Джоузи и да взема храна и памперси. Можеш да ни вземеш от там.

Можеше да почувства погледа му върху себе си, но устоя на изкушението да погледне назад.

Жестът щеше да го накара да я заподозре в бягство.

Нямаше я.

Дяволите да го вземат.

Калдак излезе от къщата на Джоузи и скочи в джипа. Не може да е тръгнала преди повече от десет минути; вървеше пеша и носеше бебето. Не би трябвало да е трудно да я открие. По дяволите, положението беше достатъчно усложнено и без да се налага да я влечи със себе си, ритаща и крещяща.

Но ако трябва да е така, нека бъде така. Нямаше начин да я остави да му се изплъзне.

Калдак и жената бяха из хълмовете над Тенахо, но се бяха разделили.

Естебан окачи телефонната слушалка, облегна се назад в леглото и се замисли над чутото. Последните действия на Калдак водеха до обезпокоителни заключения. От ЦРУ ли беше? И ако беше от ЦРУ, колко знаеше? Колко беше научил тук и колко в Либия?

Той отново се протегна за телефона и се обади на Хабин.

— Имаме малък проблем — каза Естебан. — Мъжът, който ми изпрати, изчезна.

— Калдак?

— Уби един от пазачите ми и изведе Грейди от болницата.

Хабин изпсува яростно.

— Как можа да позволиш да се случи?

— Ти ми изпрати Калдак. Приех, че може да му се вярва. Какво знаеш за него?

— Дойде с отлични препоръки от Мабри в Ирак и се държа безукорно, докато беше при мен.

— Но ти все пак ми го пробута, когато ти се отдаде възможност.

— Не защото не можеше да му се има доверие. Все едно да си навредя от желание да те ядосам.

— А, да, твоята врачка.

— Подиграваш ли ми се? — попита Хабин.

Естебан отстъпи. Сега не беше моментът да си разваля отношенията с Хабин.

— Просто отбелязвам. Какво знае Калдак за целите ти?

— Нищо. Имаше да върши работа и я свърши.

Този идиот вероятно не би разбрал, дори ако Калдак откриеше всичко.

— Трябва да научим всичко за Калдак.

— А ако не е от ЦРУ?

— Тогава скоро ще получим известие от него.

— Трябваше веднага да убиеш Грейди. Беше опасно да я държиш жива.

Хабин забравяше, че той също се беше поколебал дали да я ликвидират. Но Естебан предпочете да не спори.

— Тази грешка може да бъде поправена. Още не са напуснали страната. Били са забелязани в Тенахо преди един час.

— Тогава защо си губиш времето в разговори с мен? Тръгвай след тях.

— Така и смятам да направя. Не се безпокой. Ще се погрижа.

— Ще е добре за теб. Мога да продължа и без теб, ако не оправиш тая глупава каша.

— Ще я оправя. Само виж какво можеш да откриеш за Калдак. Той е основната ни грижа.

Естебан изчака любезно Хабин да затвори пръв. Трудно беше да бъдеш учтив с тъпаца, но той се беше научил на такава дисциплина и контрол, каквито те никога нямаше да усвоят. Щеше да е доволен, когато нямаше да има повече нужда от него. Собствените му планове бяха почти задействани. Нуждаеше се само от една важна брънка, за да пусне в ход първата фаза, а Мориси трябваше да се обади някой от тези дни с местоположението на подходящо оръжие. Трябваше да прояви още малко търпение.

— Перез — извика той.

Сержант Перез се появи на прага.

— Докарай колата ми. Отивам в Тенахо.

Перез кимна и изчезна.

Не беше толкова умен, колкото Галвез, но беше мълчалив и послушен, и му липсваха любопитството и алчността, които направиха Галвез опасен. Калдак поне го беше освободил от този проблем. Много лошо, че сега самият той се беше превърнал в далеч по-голям проблем.

И все пак не би трябвало да им отнеме повече от един-два дни да открият Калдак и жената. А след това Калдак ще бъде пречупен. При тази мисъл у Естебан нахлу вълна от въодушевление и нетърпение.

Къде си, Калдак?

Внезапно пред очите на Естебан се появи образа на Бес Грейди. Кучката, разбира се, трябваше да умре. Беше абсолютно наложително, но тя беше само една жена.

А жените бяха толкова лесен обект за убиване.

Отново се бяха натъкнали на следите ѝ.

Бес изтри потта, стичаща се в очите ѝ, и пое встрани от пътеката. Почвата беше хлъзгава, но не оставяше след нея следи.

Чуваше как войниците си подвикват един на друг от другата страна на хълма. Скоро щяха да стигнат билото и щяха да я забележат. Трябваше да намери къде да се скрие, преди да попадне в полезрението им.

Беше толкова изплашена. Когато на втория ден загуби Калдак, си беше помислила, че е свободна, но после бяха дошли войниците. Негово дело ли беше това?

Джоузи се разхленчи в раничката, която Бес беше приспособила от одеялото.

— Шшт — прошушна Бес.

Не можеше да обвинява Джоузи, че се оплаква. На Джоузи ѝ беше горещо, както и на самата Бес, а беше и гладна. Беше свършила храната на третия ден и отказваше да приема почти всички ядивни растения и диви плодове, които Бес беше намерила по склона.

Но сега Джоузи не трябваше да плаче. Не сега. За да я накара да замълчи, Бес беше принудена да ѝ дава от успокоителните, които беше взела от чантата на Емили. Но днешното преследване беше толкова напрегнато, че Бес не беше имала време да ѝ даде нова доза, а и лекарствата бяха почти привършили.

Тя се подхлъзна, падна, изправи се на крака и отново падна.

Напред се простираше гора, като дърветата едва-едва се бяха захванали за спускация се надолу склон.

Войниците приближаваха билото.

Оставаше ѝ още малко.

О, Боже, нека намери къде да се скрие.

Навлезе в горичката.

Нищо.

Боровете бяха източени, а короните — рехави. Дори ако се качеше на някой от тях, пак щяха да я видят.

Повалено дърво. Клоните му се бяха разпрострели по земята.

Тя се хвърли към него, под него, копаейки с ожесточение спечената пръст, за да направи скривалище. Изсъхналите клони образуваха навес, но пак можеше да бъде видяна от всеки, който се наведеше и надзърнеше през листата. Или можеше да я чуят, ако не успееше да овладее свистящото си дишане.

Или ако Джоузи не се успокоеше.

— Моля те, Джоузи. Моля те, миличко.

Хленчът на Джоузи се засили.

Войниците бяха наблизко. Сигурно вече са влезли в горичката. Говореха.

Нека да продължават да говорят. Може би нямаше да чуят Джоузи.

Бяха спрели да говорят.

Тя затаи дъх.

Джоузи милостиво замълча. Дървото над нея се помести. Тя се стегна.

Не, те стъпваха върху дървото, прескачаха го. Можеше да види краката им, когато се приземяваха от другата страна.

Джоузи се раздвижи в раничката си.

Не.

Войниците отново заговориха. Не им харесваше горещината, нито да прекарат деня в катерене по хълмовете. Не харесваха Естебан. Смятаха го за кучи син.

Амин.

Джоузи отново изскимтя.

Сърцето на Бес замря.

Птица?

Перез се обърна и погледна към горичката.

Вероятно трябваше да я проверят. Бяха инструктирани да проследят всяка следа. Естебан щеше да изпадне в ярост, ако изгубе жената. Изпрати всички да се катерят по тия ужасни хълмове, дори него. Когато беше повишен на поста на Галвез, Перез си мислеше, че е наследил сладка работа, но ето че отново се потеше и проклинаше с останалите редови войници.

— Виждаш ли нещо? — запита Хименез.

Гората беше потънала в дълбока сянка. Перез не виждаше нищо.

Но беше ли чул нещо?

Едва не падна по тая дяволски хлъзгава почва, когато се спускаха по склона. Глезенът му още пулсираше от болка.

Майната му на Естебан.

Било е птица.

— Само ми секна дъхът. — Той се обърна и се отправи надолу по хълма. — Не виждам нищо.

Благодаря ти, Господи.

Бес почувства как всичките ѝ мускули се отпуснаха, когато разбра, че войниците не са чули Джоузи.

Излизаха от горичката, претърсвайки склона под дърветата за други следи от нея.

Ако стоеше напълно неподвижно, ако можеше да накара Джоузи да не заплаче...

Имаше шанс.

Войниците почти се бяха загубили от поглед. След секунди щеше да е безопасно да излезе и да се опита да намери друго място за подслон за през нощта.

Или може би трябваше да продължи да се движи. Колко ли още остава до крайбрежието, почуди се тя с тревога. Трябва да е изминала поне трийсет мили от Тенахо, а това означаваше, че ѝ остават още двайсет.

Двайсет мили. Разстоянието изглежда толкова малко, когато се возиш в кола. А е цяла вечност, когато вървиш пеша. Изглеждаше невъзможно да...

Не беше невъзможно. Беше само глупаво извинение, защото беше страшно уморена. Нямахте да се предаде. Джоузи имаше нужда от нея. Емили имаше нужда от нея.

Джоузи отново изхленчи.

— Не се заяждай, хлапе. Вече тръгваме. — Тя внимателно се измъкна изпод дървото. — Но имам нужда от малко помощ. Окей?

Имаше нужда от нещо повече от малко помощ. Но щеше да направи каквото можеше.

Спускаше се мрак. Вече не можеха да различават следите на Грейди. Щеше да е в безопасност за през нощта.

Естебан сви ръце в юмруци, когато вдигна поглед към хълмовете.

Четири дни. Тия глупаци търсеха в продължение на четири дни и все още не бяха я намерили. Калдак беше изчезнал безследно, но

нямаше причина хората му да не могат да хванат жената. Той почти си представяше как кучката им се присмива.

Не, те я бяха гонили твърде упорито, за да може да се забавлява от преследването. Този следобед бяха на мерили кръв по скалите.

Защо не се предадеше?

Нечия ръка затисна устата на Бес, разтърсвайки я, за да се събуди.

Някой я беше възседнал. Пот. Миризма на мускус. Мъж...

Войниците на Естебан. Бяха открили пещерата...

Тя се претърколи настрани и замахна нагоре със свит юмрук. Натъкна се на плът.

— Не *мърдай*. Няма да те нараня.

Калдак!

Отново замахна.

— Тук съм, за да ти помогна, дявол го взел.

Джоузи изпищя от сламеника, който Бес беше направила за нея до стената на пещерата.

Калдак настръхна.

— Какво става, по дяволите?

Беше отпуснал хватката си. Бес се надигна, измъкна се изпод него и скочи на крака.

Направи го веднага, каза си тя. Направи го веднага.

Тя се извъртя рязко, юмрукът ѝ се заби в стомаха му, докато той се изправяше на крака. Тя сграбчи ръката му, извъртя я и го хвърли през рамото си на земята.

Чу го да проклина, докато грабваше Джоузи и тръгна към входа на пещерата.

Той я повали, опитвайки се да я спре. Тя падна на лявата си страна, като инстинктивно предпази Джоузи и изтърколи бебето надалеч от себе си. Коляното ѝ се вряза в слабините на Калдак.

Той изсумтя от болка, но я отхвърли от себе си и я възседна. Ръцете му се ключиха около гърлото ѝ.

Щеше да я убие. О, Боже, не искаше да умира. Ноктите ѝ задълбаха яростно опакото на дланите му.

— Престани — изръмжа той през зъби. — Не съм свикнал да отстъпвам. Можех да пречупя врата ти без... — Той пое дълбоко дъх и бавно разхлаби хватката си. — Чуй ме, няма да те нараня. Няма да нараня Джоузи. Опитвам се да ти помогна.

— Глупости.

— Тогава избягай. Дръж се като глупачка. След ден, може би два, Естебан ще те хване. Точно сега прави лагер на не повече от четири мили оттук.

Тя му хвърли гневен поглед.

— Откъде знаеш, щом не си с него?

— Той те проследи. Аз проследих него. Беше по-лесен за следене от теб.

Тя поклати невярващо глава.

— Когато те загубих, ти си повикал войниците.

— Нямаше нужда да ги викам. Те се стекоха по хълмовете осем часа след като напусна Тенахо. Ако се бях присъединил към Естебан, нямаше ли да са тук сега?

Джоузи нададе нов вой.

— Тя има нужда от теб — каза Калдак. — А ние имаме нужда тя да мълчи. Ще те пусна, ако обещаеш да ме изслушаш.

— Ще ми се довериш?

— Не, но мисля, че си интелигентна жена, която може да прецени последствията. Мога да те измъкна от тези хълмове.

— Мога да се измъкна и сама.

— Може би. Но не можеш да се обадиш по радио за хеликоптер, който да те прибере. Да не искаш да се криеш от Естебан цялата следваща седмица и да рискуваш Джоузи отново да бъде заловена?

Тя притихна. Хеликоптер.

— Махни се от мен.

— Ще ме изслушаш ли?

— Ще те изслушам.

Тежкото му тяло се надигна от нея, тя седна и се протегна за Джоузи.

Бebetо отново зави.

— Трябва да стои тихо — каза Калдак. — Около лагера на Естебан има пазачи.

Предупреждението отслаби малко подозренията й.

— Какво очакваше? Ти я изплаши. — Тя прегърна по-силно бебето. — Гладна е, а и сигурно пак се е подмокрила. — Усещаше памперса на Джоузи. Мокър. — Свършиха ми памперсите. Успях да грабна само няколко, когато тръгнах от Тенахо, и нямах време, нито възможност да ги запазя чисти. Имаш ли нещо, което мога да използвам?

— Може би. Ще погледна в раницата си. — Той свали раницата от гърба си. — Не бях подготвен за това.

— Нито пък аз — каза тя сухо.

Калдак включи фенерчето, което беше извадил от раницата си.

— Загаси го. Ще видят светлината — извика тя неистово.

Той поклати отрицателно глава.

— Всичко е наред. Достатъчно навътре сме в пещерата. — Избута настрани металното куфарче на дъното на раницата, извади бяла тениска и ѝ я подхвърли. — Какво ще кажеш за това?

— Ще трябва да свърши работа. — Тя го погледна бегло, докато разкъсваше тениската на две. — Имаш ли някаква храна?

— Полевите дажби.

— Извади ги и ги отвори. Ще се опитам да я нахраня. — Тя коленичи и смени памперса на Джоузи. — Как ме намери тук?

— Проследих те.

— Така направиха и войниците. Те не ме открия.

— Почти щяха този следобед. В гората.

Тя застина.

— Откъде знаеш?

— Следвах ги. Бях напълно сигурен, че са на прав път.

— Не те видях в гората.

— Аз те видях.

— И ме проследи до тази пещера, без да те видя? Как? Когато видя войниците на Естебан ли?

— Може би съм по-добър от тях — каза той скромно.

— Защо си по-добър? Така ли си изкарваш прехраната?

— Понякога. Професията ми често изисква ловни умения. — Той я наблюдаваше как полага Джоузи в скута си и започна да я храни. — Правиш го много добре.

— Всеки може да нахрани едно бебе. Продължавай. Слушам те.

— Не трябваше да бягаш от мен. Опитвам се да ти помогна.

— Доколкото си спомням, когато не ми даваше заповеди, ме заплашваше. Пречех ти.

— Това не означава, че нямаше да те измъкна безопасно от Естебан. Никога не съм имал друго намерение.

Тя се вгледа внимателно в него. Трудно беше да прочетеш нещо по изражението на това лице, но инстинктите ѝ подсказваха, че казва истината.

— Откъде можех да знам. Ти не искаше да говориш.

Той сви рамене.

— Допуснах грешка. Надявах се да не ми се наложи. Сега ще ти кажа всичко.

— Какво стана в Тенахо?

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

— Не бъди глупав. Дяволски прав си, че искам да знам. — Гласът ѝ вибрираше от чувства. — Чуй ме. Не давам и пет пари за твоя контрол над щетите. Единствено ме е грижа какво се случи с Емили и мен през последната седмица. Имам правото да знам. Сега ти ще ми кажеш.

Той помълча за миг.

— Окей. Задавай ми въпроси. Ако мога, ще отговоря.

— Как умряха онези хора?

— Не съм напълно сигурен. Мисля, че може да е било изкуствено създадена болест.

Тя се вгледа в него шокирана.

— Някакъв вид замърсяване с бактерии от метална кутийка?

Той се ухили язвително.

— Продължаваш да си мислиш, че е злополука.

— Да не би да казваш, че мексиканското правителство умишлено е разпространило тази болест в Тенахо?

— Мексиканското правителство няма нищо общо с това.

— Естебан не е ли полковник в мексиканската армия?

— Удобство, което му дава определена власт и свобода. Освен това му позволява чистичко да прикрие резултатите от експеримента.

— Експеримент?

— Трябваше да видят дали биологичният агент действа. Тенахо беше опитно поле.

Малко момче, лежащо на пода на магазина, с шоколад, размазан по дланите му. Очите ѝ засмъдяха от сълзи.

— Върви по дяволите.

— Не знаех — каза той грубо.

— Трябвало е да знаеш. Ти работеше за него.

— Знаех, че нещо става в Тенахо, но не подозирах нищо до нощта, в която се случи. През последните няколко месеца имаше изолирани случаи на незначителни заболявания в района на Тенахо. Нищо фатално. Мисля, че Естебан трябва да се е упражнявал. Мислех, че ще е същото. Естебан не позволяваше на никого... — Той спря по средата на изречението. — Не знаех.

— Защо... — Тя се опита да спре треперенето на гласа си. — Защо го правят?

— Когато върху ограничено пространство се провежда някакъв опит, той обикновено е предвиден да се приложи някъде другаде в по-голям мащаб.

— Къде?

— Не знам.

Тя почувства замайване. Трудно ѝ беше да мисли.

— Каза, че здравните власти са претърсили мястото. Защо не са намерили нещо?

— Естебан им се обади чак след като беше почистено и беше разпространена холерата. Той има свои лекари в моргата на Мексико сити, в чиито доклади от аутопсиите ще пише, че именно холерата е причина за смъртта в Тенахо.

— Всички тези тревоги... Трябва да е било планирано от дълго време.

— Две години, доколкото знам.

— Ако работиш с Естебан, защо ми помогна?

— Не работя с Естебан. — Сухо добави. — Не разбра ли? Аз съм от добрите.

— Не, не разбрах. Видях те как уби човек.

— Тогава не ми се доверявай. Не се доверявай на никого. Но ми позволи да ти помогна. Мога да ти помогна, Бес.

— Как? Да не си някакъв правителствен агент?

— Един вид.

— Бъди по-конкретен, по дяволите.

— Работих в ЦРУ няколко години.

Почувства вълна от облекчение.

— Можеше да ми кажеш.

— И сега нямаше да ти кажа, ако можех да го избегна. Освен това, щеше ли да ми повярваш?

А вярваше ли му сега? Може и да лъжеше.

Но до каква степен? Той я беше извел от Сан Андреас и нямаше никаква причина да се появява без войниците на Естебан, ако имаше намерение да им я предаде.

— Трябваше да ми кажеш.

— Сега вече знаеш. — Той ѝ хвърли един поглед. — Послушай ме, Бес. Ще се погрижа за теб. Възнамерявам да те измъкна оттук и да те отведа безопасно до САЩ. Ще направя всичко възможно. Ще го направя. Дори и да не вярваш на нищо друго, повярвай на това.

Тя наистина му вярваше. Никой не можеше да се съмнява в неговата искреност.

Той се протегна за бебето.

— Сега, нека продължа с храненето ѝ, докато ти самата хапнеш нещо.

Ръцете ѝ се ключиха около бебето.

— Мога да ям по-късно.

— Всъщност не можеш. Трябваше да оставя джипа в полите на планината. Ще трябва да пътуваме дълго, докато излезем от тези хълмове. Искам да тръгнем веднага. — Той взе Джоузи и храната. — Извади си друга консерва от раницата ми и яж.

Тя се поколеба, после направи както ѝ беше казал. Имаше нужда от сила, за да премине през всичко това. При първата хапка сбърчи нос. Нищо чудно, че Джоузи се беше поколебала.

Но сега бебето поглъщаше със задоволство хапките, които Калдак и подаваше с учудваща нежност и умение.

— Изглежда понася добре пътуването — каза той. — Изглежда здрава.

— Тя оцеля. Повечето бебета оживяват, ако им дадеш такава възможност.

Той се усмихна на бебето и избърса устата му.

— Обичам оцеляващите. — Вдигна поглед към Бес. — Самата ти не изглеждаш толкова зле. Мислех, че ще ми се наложи да те мъкна

нагоре по хълмовете в носилка след четири дни на бягство.

— Не си се разминал с подобна възможност. Или може би аз ще съм тази, която ще те влочи. — Тя върна лъжицата обратно в раницата и изхвърли празната консерва. — Да вървим. — Взе одеялото на Джоузи. — Дай ми я. Ще я нося на гърба си.

Той сбърчи нос.

— Мирише много неприятно. Урина?

— А ти какво очакваше? Успях да изпера одеялото само веднъж. Ако те притеснява, стой надалеч от нас.

— Притеснява ме. Имам много деликатен нос. Но мога да свикна с всичко. — Той вдигна раницата. — Мисля, че ще успея да те издържа за ден или два.

— Толкова ли ще ни отнеме? Ами хеликоптерът?

— Темпото ти беше добро, но Естебан е много наблизно. Ще трябва да се върнем назад и да заобиколим на север. Тук хълмовете не са удобни, за да се приземи хеликоптер. — Той постави Джоузи в раничката и помогна на Бес да я сложи на гърба си. — Затова уредих да кацне на около трийсет мили оттук. Веднага щом се измъкнем от тези хълмове, ще се обадя да ни вземат.

Той изглеждаше напълно сигурен, почти небрежен. За пръв път у нея нахлу известна надежда. Никога не би се предала, но сега виждаше светлинка в края на тунела.

Вече не беше сама.

— Какво чакаме тогава? — Тя го заобиколи и излезе от пещерата.

Следвайки я, Калдак повдигна вежди.

— Очевидно мен.

ГЛАВА 6

Плъховете.

Естебан се надигна рязко в походното си легло.

— Не.

Никакви плъхове. Просто кошмар. Потеше се, трепереше. Миризма на боклуци и гнило изпълни ноздрите му.

Защо не си отиваха плъховете?

Той се изправи, отиде гол до умивалника и плисна вода на лицето си. Плъховете не бяха го тормозили от дълго време. Трябва да имаше някаква причина.

Онази Грейди. Кошмарът се беше появил за пръв път в нощта след бягството ѝ с Калдак. Когато намери и убие Бес Грейди, плъховете ще избягат обратно в дупките си.

Той отиде до входа на палатката и се взря в мрака. Бес Грейди беше някъде навън. Наблизо. Инстинктите му рядко го лъжеха, когато беше толкова близо до жертвата.

По дяволите тъмнината. Не можеше да чака до сутринта.

— Събуди се, Перез! — извика той, докато нахлузваше дрехите си. — Вдигни мъжете. Тръгваме след десет минути.

— Можем да спрем тук и да починем няколко минути. — Калдак свали раницата от раменете си. — По-добре преоблечи бебето и ѝ дай малко вода.

— Естествено, че ще го направя — каза Бес рязко. — Не е нужно да ми казваш. Справяхме се доста добре и без теб.

— Извинявай. Предполагам, че съм свикнал да направлявам нещата.

— И това не беше нужно да ми го казваш.

През последните осем часа той беше демонстрирал непрекъснато тази си черта. Всички решения бяха негови и той ги взимаше с лекота и увереност, като я побутваше и пришпорваше при всяка стъпка.

— Сърдита си. — Веждите му се повдигнаха. — Изненадан съм, че не ми каза по-рано.

— Не обичам да ме пренебрегват при вземането на решения. — Тя свърши с преобуването на Джоузи и се протегна за манерката. — Но в тази област ти си експертът. Очевидно знаеш какво правиш. Би било глупаво да споря с теб.

Погледът на Калдак се насочи към Джоузи.

— Тя е много добро бебе.

— Да, така е — каза Бес, омекнала.

Тя даде още малко вода на Джоузи и избърса челцето и вратлето ѝ, после направи същото със себе си. Макар на бедното дете да му беше горещо и да се потеше, а вратът му да се бе зачервил, тя беше издала само няколко хленча по време на пътуването. Джоузи беше истинско съкровище.

Тя нежно отмахна тъмната, на кичури коса на бебето от лицето ѝ. Джоузи и се усмихна и Бес не можа да се въздържи да не я гушне набързо.

— Имаш ли деца?

Калдак поклати отрицателно глава.

— А ти?

— Не, но винаги съм била луда по децата. — Тя се усмихна. — Емили има дъщеря, Джули, тя е една малка чаровница. Когато беше на възрастта на Джоузи, беше като шило. Червена коса и писъци, които едва не събориха къщата. Не беше тиха като Джоузи.

— И Джоузи си има хубави дробове.

— Но тя ги използва, за да съобщи за нуждите си. Джули обикновено просто искаше да направи някакво изявление. Спомням си как веднъж я заведохме на езерото и тя видя... — Мили Боже, сигурно е уморена. Какви ги говори? И то точно на Калдак. — Съжалявам, това едва ли те интересува.

— Интересува ме. — Той се изправи. — Почина ли достатъчно, за да продължим?

— Какво щеше да направиш, ако не бях?

— Щях да ти кажа, че така или иначе трябва да продължим.

— И аз така си помислих — каза тя сухо, като постави Джоузи в раничката. — Готова съм. — Погледът ѝ се отпрати към хълмовете зад тях. — Мислиш ли, че са наблизко?

— По-близо, отколкото бих искал. Забелязах ги два часа след като тръгнахме.

— Защо не ми каза? — попита тя, сепната.

— Защо да те безпокоя? Още беше тъмно и им беше трудно да ни проследят. Направих малък завой и отново ни загубиха. — Той се намръщи. — Но не очаквах да тръгнат преди зазоряване. Естебан здраво ги пришпорва. — Той тръгна по пътеката. — Той иска теб.

Устните ѝ се свиха непреклонно.

— Е, няма да ме получи. Колко още трябва да вървим?

— Още няколко часа, преди да можем да се обадим по радиото за хеликоптера. След това може би два часа до момента на срещата.

Заля я вълна на облекчение. Още малко.

— Да благодарим на Бога.

— О, да, и на мен, разбира се.

Мили Боже, Калдак наистина ѝ се усмихваше.

Тя му върна усмивката.

— Разбира се.

Естебан сведе поглед към следите.

— Двама ли са?

Перез кимна.

— Йоакин казва, че с нея има някакъв мъж. Висок мъж. Трябва да се е присъединил към нея миналата нощ. Преди това следите бяха от сам човек. — Той погледна през рамо. — Бенито ми прави знак. Разрешавате ли да...

— Върви.

Тя имаше помощ. Кучката Грейди имаше помощ.

Калдак? Той беше едър мъж.

Да, вероятно Калдак; той вече беше демонстрирал уменията си да се придвижва из хълмовете. Сега беше с жената и ако беше от ЦРУ, може би бе в състояние да извика помощ.

Ако Естебан не ги настигнеше, преди да преминат хълмовете.

Перез се върна.

— Засякохме радио сигнал.

— Откъде? — попита Естебан.

— Югозапад. На шест мили.

Бяха прехвърлили хълмовете и се обаждаха по радио за помощ. Вероятно хеликоптер. По дяволите.

— Хванете ги.

Бес залитна, но се улови, преди да падне.

— Добре ли си? — попита Калдак, без да поглежда назад.

Не, не беше добре. През последния час Калдак беше ускорил крачка и тя бе безкрайно уморена, беше ѝ горещо и чувстваше бодежи в страни.

— Не може ли да вървим малко по-бавно?

— Не.

— Защо не? Близо сме, нали?

— Близо не е у дома.

— Трябва да преобуя Джоузи.

— Ще трябва да почака. Побързай.

Последната дума беше изпълнена с такова напрежение, че стъпките ѝ автоматично се ускориха. Тя хвърли поглед през рамо.

— Какво става? Наблизо ли са?

— Винаги са били наблизо и по всяка вероятност са прихванали сигнала.

Джоузи изхленчи. Бедното бебе.

— Колко още трябва да вървим?

— Още час. А Естебан вероятно е на не повече от двайсет минути зад нас.

— Ами ако хеликоптерът не е там?

Калдак не отговори.

Нямаше нужда да отговаря.

Долу, в долината, хеликоптерът, оцветен в защитно зелено, блещукаше в сумрака. Беше красив.

Бес ускори крачка в отговор на надеждата, нахлула в нея.

— Там е. Ще...

Покрай ухото ѝ изсвистя куршум.

— По дяволите. — Калдак я сграбчи за ръката и я дръпна надолу. Тя се спъна в туфа трева, но запази равновесие.

Втори изстрел вдигна прах пред нея.
Тя хвърли поглед през рамо.
Войници. Спускаха се лавинообразно по хълма.
Вратата на хеликоптера беше отворена.
Нов изстрел.
Тя трепна, когато в рамото я прониза болка.
Стигнаха хеликоптера. Калдак я хвърли на пода и се качи след нея.

— Вдигай, Кае — изкрещя той.

Вратата стоеше отворена, докато хеликоптерът се издигаше, потрепвайки.

Един от войниците скочи и успя да се хване. Калдак заби пета в ръката на мъжа и той падна на земята.

Куршуми обсипваха хеликоптера.

Ами ако ударят резервоара с горивото? Чисто. Бяха високо над земята. Определено извън обсег.

Тя погледна Калдак. Той ѝ кимна и тя се отпусна, почувствала облекчение.

— Кървиш. — Калдак гледаше ризата ѝ. — Ранена ли си?

— Рамото ми. Всичко е наред. Мисля, че е само драскотина. Смятам да... О, Боже мой.

Джоузи беше странно притихнала. Бес яростно задърпа раничката. Одеядлото беше напоено с кръв.

Джоузи.

— Кучи син. Кучи син. Кучи син. — По бузите ѝ се затъркаляха сълзи. — Те са я застреляли. Застреляли са Джоузи. — Куршумът, който беше одраскал рамото ѝ, трябва да е минал през бебето. — Мръсни убийци на бебета.

— Мъртва ли е?

— Опитвам се да разбера. — Рана в бедрото. Кръв. Твърде много кръв. — Жива е. Едва диша.

— Можем ли да я спасим?

— Не знам. Мога да ѝ окажа първа помощ, но не съм лекар. Може би. Ако успея да спра кръвенето. — Тя работеше сърчно. — Ще я отведем в болница.

— Не мога да рискувам. Не можем да се приземим преди...

— Не ми го казвай. Не ме интересува къде ни водиш. — Тя му хвърли свиреп поглед. — Ще ме отведеш до медицинско заведение, където мога да получа помощ.

Калдак кимна.

— Ще намеря някое място. — Той се отправи към пилотската кабина.

— Кучи син.

Не можеше да спре да плаче. Беше се заклела никога повече да не се поддава на подобна агония. А ето я отново, по-силна от когато и да било.

— Дръж се, Джоузи — прошепна тя. — Минахме през толкова много неща заедно. Не ме изоставяй сега, миличко.

— Ще кацнем. — Калдак се беше върнал. — Как е тя?

— В безсъзнание. Успях да спра кървенето. Освен ако няма вътрешен кръвоизлив. Къде се намираме?

— Мексиканският залив. Засякох самолетоносач, американски *Монтана*. Имат лекар и пълно медицинско оборудване. Трябва да се приземим след десет минути. — Той отново тръгна към пилотската кабина. — По един или друг начин.

— Какво искаш да кажеш?

— На самолетоносачите не обичат неканените гости. Оказаха се малко трудни за убеждаване и има опасност да ни застрелят. — Той й хвърли поглед през рамо. — Не се тревожи. Ще се погрижа за това.

Тя притисна Джоузи по-близо до себе си. Не можеше да се тревожи за нищо друго, освен за бебето. Нека Калдак се погрижи за другото.

Юмруците на Естебан се свиха, докато наблюдаваше как светлините на хеликоптера се изгубват в далечината.

Беше си отишла.

Беше му избягала.

Не.

Рязко си пое дълбоко дъх.

Калдак я беше отвел. Вероятно вече си мислеше, че Естебан няма да може да я стигне.

Но грешеше. Винаги имаше начин да повалиш, която и да е жертва. Той щеше да я намери.

— Перез, кажи на радиста да дойде тук.

Жената трябваше да умре. И никой никога не можеше да бъде твърде далеч.

Бес облегна глава на ръцете си. Чувстваше се напълно безпомощна.

— Бебето?

Вдигна поглед и видя Калдак да стои до нея край леглото на Джоузи.

— Д-р Кодил направи каквото можа — каза тя уморено. — Мисли, че има тежко увреждане на гръбначния стълб, но не е такъв специалист.

— Искаш ли да потърся някой?

Тя се усмихна накриво.

— Ще отвлечеш някой специалист и ще го доведеш на самолетоносача ли? Не е добра идея. На капитан Ходгел изобщо не му хареса, че трябва да ни приземи тук. Ти беше прав, извадихме късмет, че не ни гръмнаха, когато се приближихме.

— Явно мислеха, че хеликоптерът можеше да е зареден с динамит. — Той сви рамене. — Това беше най-доброто, което можах да направя.

— Наистина беше добро. Благодаря ти.

— Ти заповядваш. Аз се подчинявам. — Той клекна пред стола ѝ. — Не ми отговори. Искаш ли да потърся някой специалист?

Тя поклати отрицателно глава.

— Това може да почака. Той така или иначе няма да оперира, преди тя да се пооправи малко. Може да не издържи, Калдак.

— Кога ще знаеш със сигурност?

— След час, два. Ако състоянието ѝ се стабилизира...

Той погледна към бебето в импровизираното креватче, което бяха приспособили от болничното легло.

— Събуди ли се?

— Не. — Тя се опита да овладее треперенето на гласа си. — Може никога повече да не се събуди.

— Имам предчувствието, че ще се събуди. Стигна толкова надалеч. Оцеля след Тенахо. Не мисля, че е предопределена да умре.

— А беше ли предопределено да я застрелят? — запита тя яростно. — Тя е едно малко бебе. Бог не би трябвало да позволява подобни неща да...

— Шшт. — Ръцете му покриха нейните. — Не обвинявай Бога. Обвинявай Естебан.

— Обвинявам го. Искам да гори на кладата.

— Напълно разбираемо. — Той освободи ръката ѝ, изправи се и се отправи към вратата. — Ще се върна след минута. Имаш нужда от храна, но знам, че не мога да те накарам да ядеш. Затова ще ти донеса кафе. Може да ни се наложи да чакаме дълго.

— Не е нужно да чакаш заедно с мен. Не можеш да направиш нищо.

Той се спря на вратата.

— Не го правя заради теб. Мисля, че Джоузи разбира, че съм тук. Веднага се връщам.

След четири часа жизнените функции на Джоузи се стабилизираха. Един час по-късно тя отвори очи.

— Усмива се — промълви Бес, възхитена.

— Казах ти, че иска да живее. — Калдак нежно докосна бузката на бебето. — Някои неща са предопределени да станат.

— Не съм в настроение да философствам. Все още не знам дали някога ще може да направи първата си крачка. — Но все пак я изпълваха облекчение и радост. Бебето поне щеше да живее.

— Д-р Кодил каза, че най-подходящият лекар за гръбначни увреждания е д-р Хари Кенууд от Джон Хопкинс — каза Калдак. — Уредих една въздушна линейка да ни отведе там рано утре сутринта.

— Направил си го?

— А сега смятам, че е време да хапнеш. — Той сбърчи нос. — И да вземеш душ. Джоузи може пак да изпадне в криза, когато се възстанови достатъчно, за да те подуши.

— Изненадана съм, че ме изтърпя през всичките тези часове — каза тя язвително.

— Гледам на това като на упражнение по дисциплинираност. — Той се обърна. — Вземи си душ. Ще изпратя сестрата да наглежда Джоузи и ще ти донеса някаква храна и чисти дрехи.

— Почакай.

Той я погледна.

— Емили?

Той поклати отрицателно глава.

— Свързах се с нашите хора в Мексико. Нито дума. Но ако се придвижва пеша, много е възможно още да не е стигнала крайбрежието.

— Тогава трябва да се върна за нея.

— Не.

Неочакваният, груб отказ я стресна. Не беше използвал такъв тон от Тенахо.

— Няма да я изоставя.

— Никой не ти казва да я изоставиш. — Той хвърли поглед към бебето. — Да не искаш да оставиш Джоузи, преди да разбереш за състоянието ѝ?

Погледът на Бес проследи неговия към Джоузи. Разкъсваше се, както беше предположил Калдак.

— Знаеш, че няма да го направя. Но трябва да отида. Можеш да заведеш Джоузи...

— Сега пък ми я прехвърляш на мен? Почти не ми позволи да я докосна през целия път до тук.

— Не мога да оставя Емили там.

— Естебан ще те отвлече в мига, в който стъпиш в Мексико, за Бога.

— Ще отида в посолството и...

— Не, ще говорим за това по-късно. Нека помисля малко. Може да намеря разрешение.

Тя го наблюдаваше, докато излиза. Ако намери разрешение на този проблем, би могъл да съперничи на Соломон, помисли си тя изтощено. От друга страна, той беше успял да я изведе от Мексико и беше спасил Джоузи като намери болница. Може би щеше да успее да направи и това чудо.

Два часа по-късно той почука на вратата на мъничката кабина, която ѝ бяха предоставили.

— Ела. Отиваме в залата за радиопредаване. Уредих да се обадим на един човек.

Мръщейки се, тя го последва.

— На кого?

— Яел Наблет. Той е една от моите връзки в Мексико.

— ЦРУ?

— Не, израелското разузнаване. Понякога работят с нас по някои проекти.

— И по този проект ли?

— Най-вече по този проект. — Той я погледна бегло. — Не мога да ти позволя да се върнеш, Бес. Предизвика прекалено голямо вълнение.

— Добре. Какво лошо има в това да кажем на мексиканското правителство, че са ги излъгали.

— Още никой не знае за Тенахо. Може да предизвика враждебна реакция от страна на Естебан.

— Не и ако полицията го хване първа.

— Малко вероятно. Той има информатори във всеки етаж на властта. Освен това, не е сам. Не можем да сме сигурни, че няма да предприемат никакви действия в мига, в който бъде заловен Естебан.

— Кой да предприеме действия?

— Хабин, палестински терорист, който в момента се намира в Либия. А съществува и голяма вероятност изобщо да не се добереш до полицията. Ти си в черния списък на Естебан. А има много мазници, които биха искали да услужат на добрия полковник.

— Още една причина да измъкна Емили от там.

Той отмести поглед.

— Може сама да успее да се измъкне. Помисляла ли си за това? Щом е успяла да се измъкне от Естебан, значи се справя доста добре.

— Тя не знае за Естебан.

— Умна ли е?

— Разбира се, че е умна. Много умна. Какво общо има това?

— Мислиш ли, че след Тенахо ще се довери на някого? Ти не вярваше на никого. Събуди се в оная болница наежена, готова да се нахвърлиш на всеки, изпречил се пред погледа ти.

— Може да е отишла в полицията, а ти каза, че това е почти равносилно на смъртна присъда.

— Но първо е трябвало да премине през хълмовете.

— Тогава трябва да отида и да ѝ помогна. Аз вече си имах работа с тях. И сега ги познавам.

— Но би било рисковано.

— Нямам никакъв избор.

— Напротив, имаш. — Той направи пауза. — Можеш да позволиш на Яел да я намери. Мога да го накарам да направи дискретно проучване и когато я намери, да я изведе тайно от страната.

Беше казал, когато, а не ако, и този нюанс ѝ даде първата искрица надежда, откакто Естебан ѝ беше казал, че Емили е мъртва.

— Може ли да го направи? Може ли да я намери?

— Ще му се обадя по радиото, за да почне веднага издирването. След няколко дни може да е преминала границата.

Звучеше прекалено хубаво, за да е истина, но вероятно беше.

— Откъде знаеш, че ще я намери?

— Не знам, но ако е жива, шансът ни е осемдесет процента. Виждал съм как работи Яел. Не може да намери игла в купа сено, но е много близо до целта.

Осемдесет процента. Искаше ѝ се да бяха сто.

— Не е достатъчно.

— Това са седемдесет и пет процента в повече, от колкото биха били шансовете ти, ако си сама. — После добави без заобикалки. — Не бъди глупава. Ако се върнеш, ще направиш така, че да я убият. Яел ще я измъкне.

Тя се втренчи в него, обезсърчена от безсилието си. В думите му имаше смисъл, но тя не искаше да му повярва. Не искаше да бъде на стотици мили от Емили, с вързани ръце.

— Можеш да се обадиш на този Яел и аз мога да се срещна с него, да му помогна да...

Калдак клатеше глава в знак на несъгласие.

— Защо не?

— Защото, ако се върнеш, няма да кажа на Яел да ти помогне. Ще се оправяш сама. — Той замълча за момент. — А сестра ти ще умре.

Тя се взря в него, невярваща.

— Блъфираш.

Той направи гримаса.

— Права си. Не мога да ти позволя да тръгнеш сама. Но ти казвам истината за шансовете на сестра ти. Колкото по-скоро Яел се заеме с това, толкова по-скоро ще видиш сестра си. Помисли си.

Всичките ѝ инстинкти въставаха срещу предложението му. Емили винаги е била до нея. Трябваше да отиде при нея.

И ако го направеше, можеше да причини смъртта ѝ.

— Ще му дам няколко дни — каза тя накрая. — Ако през това време не я открие, ще отида сама.

— Може да отнеме по-дълго време... ако е жива.

— Престани да го повтаряш. Тя е жива. Емили е една от най-силните жени, които познавам. Не е мъртва, сигурна съм.

— Спокойно.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Обади му се веднага.

Няколко минути по-късно той седеше пред радиото, поставил слушалките. След малко по линията пропука дълбок глас с едва доловим акцент.

— Време беше. Откога те чакам да се обадиш, мръсен кучи сине. Готов ли си да те прибера?

Тя почувства лека изненада. Във веселия глас не се забелязваше и следа от онзи страх, който беше долавяла у всеки, с когото се срещаше Калдак, а думите звучаха определено непочтително.

— Не, обадох се на Кае — каза Калдак. — Вече сме на път.

— Как мина в Тенахо?

— Не както очаквахме. Зле.

— Няма ли да ми кажеш нещо повече?

— Не сега.

— Не ми ги пробутвай тия. Аз ги искам точно толкова, колкото и ти.

— Сега не мога да говоря.

— Издал си се пред Естебан?

Калдак хвърли поглед към Бес.

— Може и така да се каже.

— Тогава защо не ми се обади?

— Имам друга работа за теб. Мислим, че из хълмовете до Тенахо има една жена. Естебан вероятно я търси. Трябва да я намериш пръв.

От другата страна настъпи мълчание.

— Не ми харесва да убивам жени, Калдак.

— Няма проблеми. Само я намери и я изведи безопасно от страната.

Наблет въздъхна.

— Гадна работа. Щеше да е по-лесно да я убия. Колко бързо трябва да стане?

— Много бързо. Естебан се забави, но моето изчезване може да го накара да се раздвижи.

— А жената важна ли е?

— Измъкни я, Яел.

— Ще бъде направено, Ваше кралско страшилище. Къде искаш да бъде доставена?

— Ще поддържам връзка. Тя е д-р Емили Корели. Висока около сто шейсет и седем...

— Сто и седемдесет — прекъсна го Бес.

— Сто и седемдесет сантиметра, трийсет и шест годишна, тъмна коса и очи, привлекателна. Американка, но говори испански.

— Страхотно. Знаеш ли колко много мексиканки отговарят на това общо описание? Сега, ако лицето ѝ е като твоето, може и да имам някакъв шанс.

— Но ако имаше лице като моето, тя нямаше да има шанс. Дай възможност на жената.

Лека усмивка изкриви устните му и Бес осъзна, че Калдак се шегуваше. Идеята за хумор беше в пълен разрез с това лице и поведение, всяващо страх. Но по време на пътуването тя беше открила, че много неща при Калдак не бяха такива, каквито изглеждаха на пръв поглед.

— Може да не иска да сътрудничи. Ако бяга, ще бъде пълен идиот да ми се довери. Няма ли нещо, с което да я успокоя?

— Ще попитам сестра ѝ. — Калдак погледна Бес.

Бес се замисли за миг.

— Дъщеря ѝ, Джули, има приятелче от Интернет на име Линда Ханкинс. Тя е най-добрата ѝ приятелка.

Калдак повтори информацията.

— Вече съм на път — каза Яел Наблет.

Той не съобщи за край на разговора, но радиото замлъкна.

Калдак се обърна към Бес.

— Доволна ли си?

Не беше доволна, но Наблет изглеждаше уверен, макар и странен.

— Само няколко дни.

— Благодаря — каза Калдак на радио оператора, докато му връщаше слушалките. Той хвана Бес за ръката и я побутна към вратата. — Тези няколко дни поне ще ти позволят да заведеш бебето в Джон Хопкинс и да го оставиш в ръцете на д-р Кенууд. По-добре провери как е Джоузи, а после отивай в леглото. Въздушната линейка ще бъде тук много рано.

Тя кимна изтощено.

— Така и щях да направя. Би ли престанал, моля те, да ми даваш заповеди?

— Казах, че ще се грижа за теб — каза той тихо. — И точно това имах предвид.

Тя тръгна пред него по тесния коридор.

— Просто се погрижи за сестра ми. Лека нощ, Калдак.

— Лека нощ.

Продължи да гледа след нея, докато зави по коридора. Беше избегнал конфронтацията, но само временно. Нямахше да направи отново грешката да подцени Бес. Точно сега тя беше потънала в безпокойство за бебето и Емили, но щеше да му се наложи да стъпва много предпазливо.

Погрижи се за сестра ми.

Би искал да можеше да ѝ го обещае.

Лъжи и измами, и манипулиране. Натисни правилните бутони, прикривай истината и изопачавай реалността. Господи, колко уморен беше от всичко това.

Но това беше неговата разменна монета и той щеше да я похарчи, когато е необходимо.

Върна се в залата за радиовръзка, за да се обади пак на Яел.

Джон Хопкинс

— Изглежда по същия начин като в онази стая в Сан Андреас — прошушна Бес, поглеждайки към Джоузи. — Всички тези тръбички...

— Д-р Кенууд казва, че са необходими. Тя трябва да се храни. Загуби много кръв — каза Калдак. — А ти каза, че го харесваш и му вярваш.

Тя кимна.

— Но исках да оперира веднага. Искам да знам, че ще се оправи.

— Каза, че шансовете й са добри.

— Искам да знам. Не искам да чакам още една седмица. — Тя се наклони и докосна с устни челцето на Джоузи. — Той ще те оправи, миличко. Само бъди търпелива.

— Дадох ѝ успокоителни и тя е упоена. По-скоро ти си нетърпеливата. — Калдак нежно я поведе навън от стаята. — Ела, нека да отидем в чакалнята. Трябва да поговорим.

Погледът ѝ пробяга по лицето му.

— Да не би д-р Кенууд да ти е казал нещо, което е скрил от мен?

— Не. — Той я побутна да седне на един стол. — Той е интелигентен мъж. Не би посмял да направи такова нещо.

Тя се успокои.

— Изплаши ме.

— Мен ме плаши тази ситуация. — Той седна до нея. — Знам, че си помолила д-р Кенууд да ти намери легло тук. — Направи пауза. — Не можеш да останеш, Бес.

Тя настръхна.

— Ще остана.

Той поклати глава в знак на отрицание.

— Твърде опасно е.

— Никой не знае, че съм тук.

— Вероятно скоро ще разберат. Въпрос на време. Естебан има мрежа тук. Трябва да се покриеш. Ще те отведе на сигурно място.

— Няма да оставя Джоузи.

— О, предпочиташ да я видиш мъртва? — запита той безцеремонно. — Защото точно това ще стане. Ти си свидетел. Естебан иска главата ти. Докато си наблизо, Джоузи е в опасност. Това ли искаш?

— Знаеш, че не искам това.

— Обадох се в централата и уредих да пазят Джоузи в болницата, просто в случай, че Естебан се опита да я използва, за да се добере до теб. Но всъщност той иска теб. Ако не чуе, че се навърташ около нея, може да реши, че тя е без значение за теб. Без теб Джоузи е в много по-голяма безопасност. — После добави тихо. — Дай ѝ шанс, Бес. Предстои ѝ дълъг път.

Бес почувства сълзи в очите си.

— Той може да не я намери.

— Искаш ли да рискуваш?

— Ще бъде съвсем сама.

— Ще я пазят добре и освен това Джоузи може да ти разтопи сърцето. Сестрите ще кръжат около нея всяка секунда от денонощието.

— Но аз искам да... — Но тя не можеше да прави онова, което искаше, не и ако искаше Джоузи да е в безопасност. Не искаше Калдак да е прав, по дяволите. — Искам да ми се докладва всеки ден... Чуваш ли ме? И искам да говоря с д-р Кенууд през ден. И по-добре да е в безопасност, иначе ще ти прережа гърлото, Калдак.

— Ще бъде в безопасност. Давам ти дума. Довери ми се.

Наистина му вярваше, осъзна тя. Как беше станало така? Дългото и мъчително пътуване през хълмовете, нощта, в която беше останал с Джоузи след операцията? Когато и да бе станало, доверието съществуваше. Тя се изправи.

— Искам да ѝ кажа довиждане.

Той кимна.

— Десет минути? Трябва да уредя някои неща.

Беше глупаво да ѝ казва довиждане, помисли си тя, докато гледаше Джоузи. Бебето дори не знаеше, че тя е там.

— Ще се върна — прошепна тя. — Те ще се грижат добре за теб, а аз трябва да те оставя за малко. Ще мисля за теб. — Тя замига усилено, за да задържи сълзите си. — И ти мисли за мен. Знам, че ще си много заета с всички тези доктори и сестри, но не забравяй, че ти дойде с мен.

Повече не можеше да се сдържа. Щеше да се разплаче като бебе. Заслепена от сълзи, излезе от стаята и се сблъска с Калдак.

Той ѝ подаде кърпичка.

— Добре ли си?

— Не. — Тя попи очите си. — Изведи ме оттук. Къде отиваме?

— На летището. Уредих да ни чака хеликоптер.

— А после?

— Атланта.

— В твоята проклета обезопасена къща?

Той поклати отрицателно глава.

— Има промяна. Трябва да видя един приятел, който може да ни помогне. А и обезопасената къща още не е приготвена.

Промяна. В живота ѝ като че ли нямаше нищо друго от деня, в който пристигна в Тенахо.

— Няма да остана в никаква безопасна къща, докато не доведеш Емили там.

— Окей, обещавам. — Калдак ѝ отвори вратата. — В мига, в който я намерим.

ГЛАВА 7

— Не намерихте никаква следа от нея? — попита Хабин.

— Не е точно така — обясни Естебан. — Хората ми казаха, че един от куршумите я е ударил. Проверяваме болниците за някой, който да пасва на нейното описание или на бебето.

— Нещо друго?

— Самият Калдак е следа. Върнал се е в Тенахо, преди да напусне Мексико. Това говори ли ти нещо?

От другата страна настъпи мълчание.

— Да.

— Тогава имаме представа накъде се е отправил, нали?

— Но дали ще я отведе там?

— О, да, определено. Няма да я изпуска от погледа си, докато не получи потвърждение. Повиках Марко Де Салмо да се погрижи за работата. Веднага тръгва от Рим. Не се безпокой, ще намерим Бес Грейди, преди да може да се намеси.

— Тя вече се намеси. Застанала е на пътя ни, а ти не правиш нищо по въпроса.

— Правя много по въпроса. Ще ти се обадя, когато науча нещо повече.

Естебан окачи телефона. Хабин беше нервен и този път Естебан не можеше да го обвинява. Времето беше в основата на нещата, а той се беше надявал да определи местонахождението на жената много по-бързо. С малко късмет Де Салмо щеше да се добере до нея и да я убие навреме.

Но Естебан рядко разчиташе на късмета. Винаги беше по-добре да имаш и резервен план.

Щом Мохамед не отива при планината...

Той се усмихна.

Поговорката щеше да се хареса на Хабин.

Беше почти обяд, когато хеликоптерът се приземи на едно запустяло летище на няколко мили северно от Атланта. Нямаше кула; една писта и няколко хангара осейваха неравномерно пейзажа. Беше средата на деня, но не се виждаше жива душа.

— Какво е това летище? — запита Бес, като скочи от хеликоптера.

— Няма име. — Калдак грабна раницата си и я последва. — Използва се от малцина законни частни пилоти и от много повече незаконни.

— Наркотици?

— Може би. Нужни са пари, за да си купиш такова уединение. Не задавам въпроси. — Той се обърна към пилота. — Остани с нея. Предполага се, че зад хангара има паркирана кола за мен.

Тя потрепери, докато го гледаше как се отдалечава. На практика тук беше по-топло, отколкото в Мериленд, но тя пак чувстваше хлад.

Нещо тежко покри раменете ѝ. Пилотът Кае ѝ беше дал коженото си пилотско яке.

— Благодаря.

Той се усмихна.

— Няма защо. Предполагам, че сте била малко заета, за да се безпокоите за някакво си яке.

— Предполагам, че е така. Много пътувате. Вие сте пилотът, който ни взе в Мексико.

Той кимна.

— Оставен съм на разположение на Калдак за следващия месец и нещо.

— Така ли постъпват обикновено?

Той поклати отрицателно глава.

— Не и при всички тия съкращения в бюджета напоследък.

— Калдак не ни запозна. Аз съм Бес Грейди.

— Кае Шмит.

— Предполагам, че сте свикнали да взимате хора при необичайни обстоятелства. От ЦРУ ли сте?

Той кимна.

Погледът ѝ се отправи към Калдак.

— Работили ли сте с него преди?

Той кимна, после направи гримаса.

— Последния път оплесках нещата и мислех, че ще ми извие врата. Изненадах се, когато ми се обади по радиото да го прибера.

— Може би осъзнава, че сте добър пилот.

— Е, мога да мина и без почести. Той ме плаши до смърт.

— Наистина ли? — Тя почти беше забравила колко заплашителен ѝ изглеждаше Калдак в началото. — Отдавна ли го познавате?

— Две години. Либия, а след това Мексико.

Калдак беше споменал Либия във връзка с партньора на Естебан, Хабин.

— Колата е тук — каза Калдак, като се върна. — Излитай, Кае. Повече нямаме нужда от теб.

Кае кимна.

— Довиждане, госпожице Грейди.

— Якето ви. — Тя го изхлузи и му го подаде. — И пак благодаря. Той се ухили.

— Удоволствието беше мое.

Калдак я хвана за рамото и я побутна напред.

— Научи ли нещо интересно за мен от Кае?

Тя не си направи труда да отрече, че е опитала.

— Не, освен че е бил в Либия с теб.

— Много лошо. Може да се окаже последната ти възможност. Няма да намериш много хора от моя кръг, които да са толкова приказливи. Напоследък ЦРУ драстично е занижило стандартите си.

Бяха стигнали до бежов седан, паркиран край пътя.

— Не искам да разпитвам хора като Кае за онова, което става. Искам ти да ми кажеш.

— Когато самият аз науча. — Той ѝ отвори вратата, а после седна на шофьорското място. — В багажника има дрехи за двама ни. Обадих се предварително по радиото и им казах, че се нуждаем от дрехи и нова самоличност. Докато сме тук, ще останем в един мотел на север. Името ти е Нанси Паркър.

Фалшиви имена. Нова самоличност. Всичко беше толкова объркано.

— Никога не съм харесвала името Нанси.

— Тогава ще ти дадем друго по-късно.

Тя поклати отрицателно глава. Той не разбираше. Всъщност не ставаше въпрос за името. Вече имаше усещането, като че ли губеше почва под краката си. Беше изгубила Емили и Джоузи. Нямаше дори фотоапарат.

И вината за това беше нейна.

Беше толкова разтревожена и изтощена, че си позволи да се понесе по инерция, оставяйки Калдак да се договори с Яел Наблет и лекарите на Джоузи, а сега пък се опитваше да организира и собствения ѝ живот.

— Трябва да поговорим, Калдак.

За момент, докато я изучаваше, той не проговори. След това отместа поглед и се отправи към колата.

— Окей, няма проблеми.

* * *

Наближаваше осем, когато стигнаха до Резидънс Ин. Мотелът беше от стария тип, с отделни бунгала, и след като се регистрираха, те трябваше да изминат известно разстояние до стаите си.

Калдак заключи вратата, след като влязоха вътре.

— Това е техният вариант за надстройка. Надстройката е просто горен етаж. Не е толкова пищно, колкото звучи, но е удобно. Спалня и баня горе, същото разпределение долу, заедно с кухненски бокс и трапезария.

— Хубаво е — каза тя. — Не ме е грижа. Имам нужда само от душ. Горе ли ще бъда, или оставам тук?

— Горе.

Тя взе куфара си и се отправи към витата стълба.

— Ще го отнеса вместо теб.

— Не съм безпомощна.

Но тя се чувстваше без сили и разочарована, и се нуждаеше от това малко количество контрол.

— Да опази Бог да посегна на твоята независимост. — Той се обърна. — Самият аз имам нужда от душ.

В спалнята Бес отвори куфара и откри два чифта черни панталони, черно яке, две бели блузи, памучна пижама на сини ивици

и пет комплекта сутиен и пликчета. Поразително, с изключение на обувките, които бяха с половин номер по-големи, всичко останало ѝ пасваше идеално. Това не трябваше да я учудва. Дрехите, които Калдак беше донесъл в болницата, също ѝ станаха. Имаше набито око.

На дъното на куфара имаше черна кожена чанта за през рамо. Вътре намери комплект с козметика и портмоне с двеста долара, три кредитни карти и шофьорска книжка с нейна снимка на името на Нанси Паркър. Как бяха успели да приготвят всичко това толкова бързо?

Тя грабна пижамата и се отправи към душа.

Почувства се прекрасно, докато топлата вода удряше тялото ѝ. Тя затвори очи и се опита да се отпусне. Постепенно напрежението започна да се оттича от нея. Нервите ѝ бяха опънати като въже и това не се отразяваше добре на мислите ѝ. Хубаво беше в този пашкул, далеч от Калдак.

Остана под душа дълго, много дълго време.

— Калдак, имам новини от Интерпол — каза Рамзи, когато се обади по мобифона. — Новината е, че Марко Де Салмо се е отправил към Ню Йорк.

Калдак се стегна.

— Де Салмо?

— Естебан го е използвал и преди.

— Както и много други.

— Просто си помислих, че би трябвало да знаеш. От Ню Йорк може да се свърже с всяка една точка по света.

Включително Атланта.

— Трябва да я отведеш на сигурно място — каза Рамзи.

— Не мога, по дяволите. Още не. Продължавай да ме информираш.

Той затвори телефона. Де Салмо. Лошо.

Не беше нужно да тръгва за Атланта. Естебан може да не беше направил връзката.

Калдак не можеше да поеме риска. Трябваше да се придвижи бързо.

Калдак стоеше до микровълновата печка в кухненския бокс, когато Бес слезе по стълбите. Носеше джинси и тъмносин блузон, а късо подстриганата му коса беше влажна. Той затръшна вратата на печката.

— Надявам се, че обичаш пиле. Накарах ги да заредят фризера със замразена храна. Но има само пилета.

— Повечето замразени храни имат еднакъв вкус. — Тя седна на високото столче до бар плота. — Имам нужда от отговори, Калдак.

— Пилето ще е готово след седем минути. — Той хвърли поглед към завитата ѝ в кърпа глава. — Имаш време да изсушиш косата си.

— В куфара нямаше сешоар.

— Какво нехайство от тяхна страна. Някакви други пропуски?

— Въображение. Всичко, с изключение на тази пижама и две ризи, е в черно.

— Такава е стандартната процедура. Морскосиньо или черно и лесно за пране, сушене и немачкаемо. Нещо друго?

— Фотоапарат. Искам си фотоапарата.

— Не мога да ти помогна. Не съм го виждал, след като те отведох в Сан Андреас. Предполагам, че Естебан го е взел.

— Но аз имам нужда от него.

Знаеше, че е нелогично, но това преля чашата. Без фотоапарата си се чувстваше изпразнена... загубена.

— Искаш ли да ти взема друг?

Да вземе? Човек не взимаше фотоапарат просто така. Трябва да го изучиш и изпробваш, да го почувстваш.

— Имам този фотоапарат от осем години. Той е любимият ми.

— Съжалявам, няма да се върна за него. Искаш ли да го сменя с друг?

— Не, сама ще го направя. — Тя отново се втурна в атака. — Искам отговори. Онова, което ми каза за Тенахо, сигурно е само върха на айсберга.

— Не сега. Вече съм в ръцете ти, така че няма защо да ме притискаш. Изтощена си.

Наистина беше изтощена, а умът ѝ беше толкова замъглен, че не знаеше дали изобщо ще схване нещо от онова, което би ѝ казал. Може

би щеше да се справи по-добре след вечерята. Калдак беше уклончив и тя беше доволна, че не ѝ се налага да го атакува за известно време.

— Няма да се отървеш. — Тя махна кърпата и започна да суши косата си.

— Виждам, че се справяш и без сешоар. Трябва да си овладяла това умение да се приспособяваш на някои от местата, които ти се е налагало да посещаваш. В последно време в Хърватско липсват салоните за красота.

Тя застина с вдигната ръка.

— Откъде знаеш, че съм била в Хърватско?

— Естебан поиска доклад за теб и сестра ти, когато бяхте забелязани в района на Тенахо. Искаше да е сигурен, че не работите за някоя агенция, която би стоварила проблеми на главата му. — Той отвори вратата на хладилника. — Затова се опитах да го убедя да ме пусне след вас и да отстраня всяка заплаха.

Тя настръхна.

Той извади кутия с мляко и я постави на бара.

— Не ме остави да го направя. Сега осъзнавам, че е искал болестта да ви убие.

— Ти си щял да ни убиеш?

Той поклати отрицателно глава.

— Ако можех да избегна разкриването на прикритието си, щях да ви предупредя и да се опитам да ви изведа от района без Естебан да разбере.

— А ако ти се беше наложило да се разкриеш?

Той извади две стъклени чаши от шкафа.

— Тогава щеше да ми се наложи да взема някакво решение.

— Но ти издаде прикритието си в Сан Андреас.

— Това беше пресметнат риск, а и по онова време вече бях научил много повече за операцията. — Той наля мляко в двете чаши. — Повече от два месеца се опитвах да спечеля доверието на Естебан. Имах нужда от тази информация.

Страстта, вложена в последното изречение, накара очите ѝ да се разширят.

— Защо ми казваш това?

— За да знаеш колко важно за мен е да спра Естебан. — Той я погледна право в очите. — Ако се наложеше, щях да убия теб, сестра

ти и водача ви.

— Нищо не може да бъде толкова важно.

— Кажете това на хората, които умряха в Тенахо.

— Но ти не спаси Тенахо.

— Не. — Устните му се свиха. — Не, не го спасих. — Той се обърна с гръб към нея и зарови в шкафа.

Чувстваше се виновен, осъзна внезапно тя. Ужасно виновен. В края на краищата се оказа, че под тази груба външност се криеше човешко съществуване. Осъзнаването на този факт й подейства като шок.

Той свали от рафта две чинии.

— Занеси млякото в трапезарията. Аз ще донеса пилето.

Лицето му пак бе изчистено, от каквото и да е изражение. Тя се надигна от стола и взе чашите.

— Замразената вечеря изглежда по-подходяща за кухненска обстановка.

— Майка ми ме е учила, че вечерята трябва да се сервира винаги в трапезарията. Това е навик, от който не мога да се отърся. — Той направи пауза. — Да, имам майка. Не съм изпъзлял изпод някоя скала.

Усети, че се усмихва.

— По-скоро си мислех за метално яйце от чужда планета.

Той премигна.

— Мили Боже, надявам се, че се шегуваш.

Тя се шегуваше. Невероятно. Не само беше върнала чувството си за хумор, но и се чувстваше достатъчно спокойна с Калдак, за да се отдаде на мига.

— Временно отклонение.

Той направи гримаса.

— Не се притеснявай. Няма да ми стане навик. Твърде много остри ръбове има.

Остри ръбове, обезпокоителен усет и почти фанатична енергия — той притежаваше всичко това. Имаше един момент на слабост, но се беше възстановил със светкавична бързина. Би било лудост да си мисли, че е уязвим в някое отношение.

— Сядай. Ще донеса сребърните прибори. — Калдак беше зад нея, поставяйки вдигащите пара чинии на масата. — Не е много добро, но е храна, а ти не си яла нищо от вчера. В колата по пътя от летището чух стомаха ти да ръмжи.

— Колко грубо от твоя страна да го споменаваш.

— Ще бъда още по-голям грубиян, ако не те нахраня.

Тя беше гладна. Да, имаше нещо сбъркано в тази ситуация. Когато си разтревожен или депресиран, тялото ти трябва да спре да се тормози от основните си нужди.

Той беше донесъл сребърни прибори и салфетки. Седна срещу нея.

— Започвай.

Тя взе вилицата си.

— Това ли би казала майка ти?

Той поклати отрицателно глава.

— Един от острите ми ръбове. Някои неща са дълбоко насадени. Други научаваме сами.

Но маниерите му на масата бяха безукорни, забеляза тя.

— Жива ли е майка ти?

Той поклати отрицателно глава.

— Умря преди много време. Както и баща ми. Ами твоите родители?

— Майка ми умря, когато Емили и аз бяхме малки. Баща ми беше убит при автомобилна катастрофа, когато бях на петнайсет.

— Това е особено лош момент да загубиш родител.

— Но аз имах Емили. Беше в училището по медицина и имаше апартамент в града. Продадохме Тингейт, къщата, в която израснахме, и тя ме взе при себе си.

— Не възникнаха ли проблеми?

Тя направи гримаса.

— Малко. Не бях най-здравото дете, а и Тингейт ми липсваше. В началото ѝ причинявах големи главоболия, но оправихме нещата.

— Тингейт — повтори той. — Звучи като имение.

Тя поклати отрицателно глава.

— Само една стара къща край реката. Нищо луксозно.

Погледът му внимателно обхождаше лицето ѝ.

— Но ти си я обичала?

— Определено. Понякога още ми липсва. Но Емили е права, трябва да продължаваме напред. Не е правилно да се държиш за миналото.

— Разкажи ми за Тингейт.

— Защо?

— Просто съм любопитен.

— Казах ти, не беше нищо особено. Удобно. Имахме пристан и лодка. Не знам защо означаваше толкова много за мен. — Тя сведе поглед към чинията си. — Знаем, веднъж прочетох автобиографията на Катрин Хепбърн, а Тингейт беше нещо подобно на мястото, където беше израсла тя. Един вид... прекрасно. Когато бяхме деца, Емили и аз си прекарвахме чудесно. Плувахме и се возехме на лодката, построихме си къщичка на едно дърво. Там винаги съм се чувствала в безопасност. Колкото и объркан и странен да беше външният свят, Тингейт оставаше някак си сигурна... и невинна.

— Невинността е на почит в наши дни. Трябвало е да запазите къщата.

Тя поклати глава в знак на несъгласие.

— Застраховката не беше голяма, а Емили си имаше достатъчно трудности да ни издържа и двете. Не, тя беше права. — Не беше мислила за Тингейт от дълго време. Почувства внезапен прилив на носталгия. — Но всяко дете трябва да може да израсне в място като Тингейт. Трябва да бъде вписано в Конституцията.

— Пиши на вашия конгресмен. Те винаги са готови да прегърнат каквото и да е, свързано с децата. Такава е политиката. Изпий си млякото. Това също е политика.

Беше доволна, че смениха темата. Спомените за Тингейт винаги бяха свързани с Емили и те изостриха безпокойството, което изпитваше.

— Пия го. Казах ти да спреш да ми даваш заповеди.

— Не искам да разруша представата ти за мен като се държа учтиво.

Думите бяха изречени без усмивка и на Бес ѝ беше нужна минута, за да осъзнае, че имаха за цел да я разсмеят.

— Не бих се безпокоила за това.

— Но аз се безпокоя. През цялото време. — Той взе млякото си. — Така трябва. — Пи дълго, преди да остави чашата. — Усетът е всичко. Той прави... Защо се смееш?

Без да се замисля тя взе салфетката си и избърса горната му устна.

— Имаш мустак. Напомни ми за Джули. Накрая тя винаги...

Мисълта за Джули ѝ припомни болезненото положение, в което се намираше Емили. Как можа да го забрави дори и за малко?

— Джули е детето на сестра ти? Онова, което има приятелче от Интернет?

Тя кимна.

— Прилича ли на Емили?

— Не, тя не прилича на никого. Емили казва, че малко прилича на мен, но аз мисля, че е неповторима.

— Близка ли си с нея и Том Корели?

— Обичам я, а Том винаги е бил мил с мен. Много го харесвам. — Усети, че се е появило някакво напрежение, каквото нямаше минута по-рано. — Защо питаш?

— А някой друг? С кого другико си близка?

— Звучиш като Естебан. Той също ме разпитваше и ме плашеше.

— Подбудите на Естебан и моите не са едни и същи.

— Надявам се да е така. Той се интересуваше от роднините ми, които биха могли да го обезпокоят, ако пререже гърлото ми.

— А аз се интересувам, за да те предпазя да не ти прережат гърлото. Разведена си, нали? Още ли поддържаш връзка с бившия си съпруг?

— Не. — Тя сбърчи нос. — Бяхме женени само девет месеца. Една голяма грешка. Емили ми каза, че е неудачник, но аз не ѝ повярвах.

— И защо?

— Попречиха ми хормоните ми. Мат е музикант. Той е блестящ, секси и дори може да поддържа разговор, ако не стане прекалено задълбочен. Той не харесваше задълбочеността. — Тя сръбна от млякото си. — И не обичаше верността. Два месеца след като се бяхме оженили, вече спеше, с когото му падне.

— Но бракът ви е продължил девет месеца.

Тя сви рамене.

— Аз съм инат. Не исках да призная, че съм направила още една грешка. Затова се опитах да го оправя. Но нямаше върху какво да стъпя.

— Още една грешка? — повтори той.

— Не съм свършена като Емили.

— Разкажи ми за приятелите си. Има ли някой специален?

— Не, пътувам много заради работата си. Трудно е да поддържаш приятелство, когато винаги пропускаш годишнините и рождените дни, и... Защо?

— Къде живееш?

— Пренаех един апартамент в Ню Йорк.

— Някакви съседи, на които да държиш?

— Харесвам всичките си съседи.

— Някой по-конкретно?

Тя поклати отрицателно глава.

— Домашни животни?

— Не можеш да имаш домашно животно, ако те няма да се грижиш за него.

— Значи си нямаш никого другого, освен Емили и семейството ѝ?

Тя се намръщи.

— Имам приятели, много приятели. По целия свят.

— Сигурен съм, че имаш. Не се дръж толкова отбранително.

— Ами, ти ме караш да звуча като Малкото сираче Ани.

— Просто се опитвам да определя къде е уязвимото ти място.

— Не съм уязвима. — Внезапно я връхлетя тревога. — Или съм?

Джули и Том?

— Може би. Апартаментът ти в Ню Орлианс вече е под наблюдение, но след вечеря искам да ми дадеш адреса и телефонния номер на семейство Корели. Ще осигуря охрана за тях.

— Добре. Но не мисля, че трябва да се притесняваме за момента. Том и Джули са в Канада, на екскурзионно летуване. Няма да ги има през трите седмици, през които се предполагаше, че Емили и аз ще сме в Мексико.

— Как можеш да се свържеш с тях.

— Никак, освен ако не си мечка гризли. Том е експерт по пущинаците и когато тръгнат да лагеруват, го взимат насериозно. Винаги паркират колата си в пункта на някой горски и се прехранват, с каквото намерят.

— Имат ли радио?

— Не, но носят сигнални ракети за спешни случаи.

— По-добре ми дай местоположението на този горски пункт, за да мога да поставя човек там, който да ги посрещне, когато се върнат.

— Добра идея. — Тя се облегна назад в стола си. — Сега ми кажи какво правим в Атланта, Калдак.

— Казах ти, имам нужда от помощта на един приятел.

— Какъв вид помощ?

Той не отговори.

— Какъв вид помощ?

Той се намръщи.

— Няма да се откажеш, нали?

— Защо да го правя? Става въпрос за живота ми. За живота на Емили. Беше много мил с мен, но аз не искам да ме охраняват, ако това означава да не знам какво става. Не мога да действам така. Всичко трябва да бъде ясно и открито. Не ми казваш всичко, нали?

— Не — призна той. — Не мога да ти кажа всичко. Още не.

— А кога?

— Не съм сигурен.

— Не беше достатъчно добре, Калдак. Позволих ти да ме побутваш и пришпорваш, и да командваш. От сега нататък, ако искаш да ти сътруднича, и ти ще ми отговаряш със същото.

Той проучи внимателно лицето й, после бавно кимна.

— Окей. Но самият аз още не знам всичко. Ще бъдат само догадки. Нека се видя с моя човек и след това ще поговорим.

— Искам да дойда с теб.

— Той заема много чувствителен пост. Ще го помоля да наруши някои правила. Може да не се съгласи, ако с мен има още някой. — Той вдигна чиниите и ги отнесе до умивалника. — Не се безпокой, не смятам да се измъкна. Ще се върна утре вечер.

Тя не се безпокоеше за това.

— А от мен се очаква да седя тук и да бездействам?

— Съжалявам.

Тя също съжаляваше, но беше очевидно, че нямаше да получи повече отстъпки от него.

— Обещавах ли, че ще си честен с мен?

— Ще ми повярваш ли, ако ти дам дума?

— Да.

Той наклони глава.

— Поласкан съм. Обещавам ти, че ще ти разкажа всичко за срещата си, когато се върна утре вечер.

В думите му все още се долавяше уклончива нотка.

— Истината.

— Истината. — Той направи гримаса. — Много си добра в изнудването. Нищо чудно, че си спечелила толкова много награди.

Тя го погледна, изненадана.

— Знаеш много за мен. Естебан каза, че не си успял да получиш много информация.

— Не исках да знае повече, отколкото трябва. — Той сви рамене. — За известно време се възхищавах на работата ти. Харесаха ми снимките, които си направила на онзи бандит в Сомалия.

— Аз също ги харесвам. — Тя се изправи. — Което ми напомня, че трябва да се обадя на Джон Пиндри и да му кажа, че не мога да завърша статията си за неговото списание.

Той поклати глава в знак на несъгласие.

— Той си има крайни срокове. Не би било разумно просто да го оставя да чака.

— Нека почака малко. Още не искаме никакво изтичане на информация за Тенахо.

— Няма да му кажа за... — Е, добре, те така или иначе не очаквах още новини от нея. — Ще запиша адреса на Емили в бележника до телефона и после си лягам. Толкова съм уморена, че ще изпадна в кома.

— Изненадан съм, че издържа толкова дълго. — Той започна да мие съдовете. — Премина през истински ад през последната седмица. Справи се добре.

Тя почувства изненада, примесена с удоволствие.

— Предполагам, че правим онова, което трябва да се направи.

— Предполагам, че е така. — После добави сериозно. — Когато не сме свършени като Емили.

Дразни ли ме, зачуди сетя, изненадана. Трудно беше да се каже.

— Тя е свършена. Е, почти.

— А ти си развей прах?

Дразнеше я. Тя се усмихна, докато пишеше адреса и телефона на Емили в бележника.

— Не, по дяволите. Аз съм страшно добър фотограф и прекрасно човешко същество.

— Забелязах, че постави професията на първо място.

Усмивката ѝ помръкна.

— Е и?

— Нищо. Просто го намирам за интересно.

Той продължаваше да чопли, опитвайки се да стигне до онова, което смяташе за истина.

— Откажи се, Калдак.

Той кимна.

— Окей, извинявай. Аз също имам аналитичен ум. Автоматично започвам да проучвам хората.

През цялата вечер ли е била под микроскоп? Той определено беше задал много въпроси и не всеки от тях засягаше нейните близки. По някаква причина тази мисъл я жегна.

— Лека нощ.

— Лека нощ, Бес.

Тя тръгна нагоре по стълбите. Почти беше стигнала горния етаж, когато отново погледна към него. Гледката на миещия чиниите Калдак беше нелепа. И въпреки това, всяко движение беше прецизно и изчистено, точно както беше убил пазача в Сан Андреас.

Внезапно той вдигна поглед.

— Какво?

Тя потърси какво да каже.

— Правиш го много добре. Майка ти ли те научи?

Той кимна.

— Тя винаги ми казваше да почиствам след себе си. Умно. Чистата палуба прави живота много по-лесен.

Всичко трябва да върви гладко.

Беше казал тези думи в болницата.

Но тя беше провалила внимателно подготвените му планове и един човек трябваше да умре. Той ѝ беше ядосан, ядосан, че е принуден да убива.

— Отивай в леглото — изкомандва той. — Когато станеш, ще съм заминал. За закуска има яйца и бекон. Не излизай от стаята. Не отваряй вратата на никого. Разбираш ли? На никого.

— Окей, чух те още първия път. Кога ще се върнеш?

— Веднага щом получа онова, което искам.

Тя се обърна и тръгна по стълбите.

— Бес.

Тя погледна надолу към него.
— Няма начин да си развей прах.

— Не мога да направя това, Калдак — каза Ед Кац. — Работя в екип. Някой ще разбере.

— Дай им почивен ден.

— Защо да не можеш да минеш през редовните канали?

— Ще има доклади и доклади върху докладите. Не искам никакви пробойни.

— Можеш и сам да го направиш.

— Нямам нужните удобства.

Кац задъвка долната си устна.

— Не ми харесва това. Твърде страшно е.

— Харесва ти. На практика нямаш търпение да започнеш.

— Значи съм любопитен.

— Длъжник си ми.

— Майната ти. — Кац прокара ръка през дългата си, тъмна коса.

— Защо вместо това не вземеш първородния ми син?

— Нямах деца.

— Е, не че Марта и аз не сме опитвали. Ще изпробваме някаква нова хормонална терапия, която може да подейства. За кога ти трябва?

— До довечера.

— Невъзможно.

— Направи каквото можеш. Имам нужда от нещо, каквото и да е.

Кац се намръщи.

— Тогава се разкарай оттук, за да мога да започна.

— Ще почакам.

— Сигурно си въобразявам, че усещам някакъв натиск.

Калдак се ухили.

— Точно така.

ГЛАВА 8

Какво, по дяволите, щеше да каже на Бес?

Ръцете на Калдак стиснаха здраво волана.

Беше мислил, че ще е лошо, но не чак толкова лошо. Нямаше представа, че Естебан е толкова близо. Трябваше да я излъже. Компанията щеше да каже, че няма реална причина тя да разбере, а той беше добър в лъжите. Напоследък идваха лесно.

Той не искаше да я лъже. Беше му дошло до гуша от лъжи.

И освен това харесваше Бес Грейди. Тя беше такава заплетена комбинация от крехкост и сила, несигурност и смелост. Харесваше нейния кураж и честност, и дори ината ѝ, който му причиняваше толкова много главоболия.

И освен това ѝ беше обещал.

Да вървят по дяволите с техните постоянни увъртания. Щеше да ѝ каже каквото можеше. Вероятно така или иначе нямаше значение.

Не и сега.

* * *

— Е? — каза Бес веднага щом Калдак влезе в стаята. — Отне ти доста време.

— Пообиколих наоколо. Искях да съм сигурен, че не са ме проследили. — Той се отпрати към кухнята. — Искаш ли кафе?

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Не, искам да ми разкажеш.

— А аз имам нужда от една чаша. — Той постави кафе и вода в машината и я включи. — Защо в хотелските стаи винаги поставят тези машинки, които побират само две чаши?

— Къде ходи днес, Калдак?

— Обадох се на Ед Кац от Центъра за контрол на заболяванията и се срещнах с него в центъра.

— И?

— Занесох му парите, които взех от кутията за помощи в църквата, за да ги анализира.

След всичко станало тя беше забравила за парите.

— Когато Естебан изпрати хората си в Тенахо, за да почистят, получихме заповед да минем през града и да съберем всички банкноти от двайсет песос, които намерим. Те бяха поставени в специално изолирани чанти и по-късно изгорени. Явно тогава сме пропуснали кутията с помощи. Естебан ще бъде крайно разстроен.

— Песос?

— Фалшиви песос, отпечатани с много специално мастило. Според Ед, към лилавото мастило са били добавени генетично мутирала бактерии от антракс.

— Антракс — промълви тя. — Боже мой.

— Какво знаеш за тази болест?

— Само онова, което научих, докато следвах медицина няколко години. Повечето хора я прихващат, след като са боравили със заразени материали като кожени изделия или животинска кожа.

— Обикновено се проявява като кожна, чревна или белодробна инфекция. Видът, разпространен в Тенахо, беше белодробна инфекция. Тя засяга белите дробове и плеврата и вследствие на мутацията води до смърт шест часа след контакта. Но не е подействала на всички по един и същ начин. От състоянието на труповете стана ясно, че някои са умрели за минути, докато на други е отнело часове.

Малкото момче в магазина изглеждаше като поразено от светкавица.

— Но всички са умрели.

— Да, но разликата във времето притесняваше Естебан. Мисля, че затова напредването с работата се забави. Но е близо, много близо.

— Срещу антракса има серум. Обикновено е много ефикасен.

— Не и за този мутирал вид.

— Няма лек?

— С двайсет и четири часа работа през следващите осем месеца може и да се създаде. Но това удоволствие няма да ни бъде предоставено.

— И Естебан е използвал парите, за да убие всички тези хора — промълви тя.

— Сецаш ли се за по-добър начин? Кой ще се откаже от пари? Тенахо е бедно малко селце. Когато хората на Естебан влязоха в града и раздадоха песос на всички, те вероятно са си помислили, че са умрели и са отишли на небето.

— А после наистина са умрели. — Беше й трудно да възприеме такава пресметната злоба. Като онези извратени типове, които слагат в бонбоните за Хелоуин отрова и ги раздават на децата. — Как са могли хората на Естебан да раздадат парите, без сами да се заразят?

— Сложиха парите в специално запечатани, прозрачни пластмасови пликосе. Отне почти толкова време да се създадат тези пликосе, колкото и за мутирането на антракса.

Като пликосете, които беше извадил от кутията с помощи.

— Твоето метално куфарче също ли беше специално запечатано? Той кимна.

— Но нямаше за какво да се безпокоя. Естебан не се страхуваше да пусне здравните власти в Тенахо. Той се опита да прибере всички песос, но по никакъв начин не би рискувал някои от служителите да умре от антракс. Бактерията трябваше да има вграден фактор на разсейване. Мисля, че животът й трябва да е бил поне дванайсет часа, защото Естебан беше сигурен, че ти и сестра ти сте се заразили.

— Рико умря.

— Обстоятелствата може да са били различни. В даден момент може да е имал пряк контакт с парите.

— Коренът... — каза тя вцепенено. — Свещеникът непрекъснато повтаряше „коренът“ преди да умре. Мислех, че говори за отрова. А е имал предвид парите.

— Коренът на всяко зло? Възможно е.

— Какво иска Естебан, за да пристъпи към подобно деяние?

— Не съм сигурен какво иска лудото копеле. — Кафето беше готово и той си взе една чаша.

— Трябва да знаеш. Ти си работел за него.

— Искане да го използва като средство за изнудване, така че парите са очевидният отговор. И за власт. Но мисля, че има още нещо. — Той сръбна от кафето си. — Той е съвсем луд.

— Прилича на чудовище от комиксите.

— Дори не си го и помисляй — каза той сериозно. — Той е много интелигентен, иначе нямаше да успее да създаде мрежата си.

Лабораторията на Естебан разработи антракса, а Хабин отговаряше за онази част от операцията, свързана с фалшифицирането на банкнотите. Хабин мисли, че той командва, но аз не бих заложил на това.

— Какво знаеш за този Хабин?

— Той е международен терорист, който за момента е в Либия. Прави всичко в името на политиката. През последната година се опитва да притисне САЩ да повлияят на Израел да освободи палестинските затворници.

Тя беше шокирана.

— САЩ.

— Казах ти, че Тенахо е само опит.

— Не ми каза, че САЩ ще бъдат целта.

— Мисля, че го подозираше.

Може би беше така, но тя не искаше да го признае дори пред себе си.

— Сигурен ли си?

— Преди осемнайсет месеца от съкровищницата в Денвър изчезна комплект форми за отпечатване на двайсет доларови банкноти.

— Но аз съм чувала, че нашата валута не може да бъде възпроизведена.

— Могат да ги направят достатъчно близки до оригинала и ситуацията ще е същата като в Тенахо. Кой ще ти проверява, ако от небето започнат да падат пари?

— Кой е градът?

Той поклати глава.

— Аз дори не знам дали вече е решено.

— Трябва да предупредим някого.

— На кого искаш да се обадиш? На президента? Ако се свърже с Мексико, ще го уверят, че Тенахо е бил покосен от холера. Центърът по контрол на заболяванията ще го потвърди.

— Но ти разполагаш със заразените пари.

— Това е друга пречка. Дори ако президентът приеме факта, че съществува някаква опасност, той не може да го направи публично достояние. Ако обществеността изпитва недоверие към нашата валута, икономиката ще се срути с трясък. Можеш ли да си представиш какво ще стане на фондовата борса? — Ръцете му се сключиха около чашата.

— Това ще достави удоволствие на Хабин. Ще постигне целта си, без да му се налага да пуска антракса.

— Значи ще рискуваш живота на още хора? — запита тя невярващо.

— Не казах това. Просто трябва да знаем повече, преди да разпратим каквито и да било предупреждения.

— И как ще научим нещо повече? Не можеш да се върнеш при Естебан.

— Бих могъл, ако му занеса главата ти.

Тя отстъпи назад.

— Само се шегувах — каза той грубо.

Тя му хвърли гневен поглед.

— Откъде да знам? Може би трябваше да се усмихна на шегата ти?

— Може би.

— Ами твоите приятели от ЦРУ? Някой от тях няма ли достъп до човек от Белия дом, който би могъл да помогне?

— Пол Рамзи. Той е заместник-директор на ЦРУ и е посещавал едно и също училище с президента. Обадох му се от Джон Хопкинс и му разказах за подозренията ми.

— Ще направи ли нещо?

— Още не. Казах му, че имам нужда от още време. Нямах доказателство. Той не би искал да му се налага да казва на президента колко малко можем да направим. Каза да се свържа с него, ако имам нужда от помощта.

— Наистина имаме нужда от помощта му.

— Възнамерявам да му се обадя и да му кажа, че Ед е потвърдил за антракса.

— И да направи нещо официално по въпроса.

Той се вгледа в нея безстрастно.

— Изпий едно кафе.

— Не искам проклетото ти кафе. — Искаше да го удуши. Пое си дълбоко въздух и се опита гласът ѝ да прозвучи твърдо. — Звънни на този Рамзи и му кажи да се обади в Белия дом. Нямам намерение да нося на гърба си подобна отговорност сама.

— Тогава не ѝ обръщай внимание. Аз ще я поема. — Той довърши кафето си на две глътки. — Правя го от отдавна. Още няколко

дни няма да ми навреди.

— Тогава аз ще се обадя на някого.

— Няма — каза той ясно и отмерено. — Дори ако ми се наложи да те вържа и да ти запуша устата. Виждам съм бюрократи да оплескват твърде много операции чрез изтичане на информация или просто от глупост.

— Няма да използваш насилие върху мен.

— Преди малко не беше толкова сигурна.

— Няма да го направиш.

— Права си, няма да го направя. Значи съм беззащитен пред теб.

Тя го погледна, сепната.

— Като тигър. Съмнявам се дали някога в живота си си бил беззащитен.

— Не и ако мога да го избегна. — После добави просто. — Не мога да го избегна. Това означава твърде много. Тенахо не беше пълен успех, но беше близо. Времето ни изтича. Трябва да направя каквото мога, за да не дръпнат спусъка, и имам нужда от помощта ти.

— Искаш да кажеш, че имаш нужда от мълчанието ми.

— Това ще бъде голяма помощ. По-късно може да те помоля за още.

— Грещиш.

— Може би. Но Естебан доста лесно избухва. Не мога да рискувам да извърши нещо налудничаво. Знаеш ли какво може да причини антракса? — Устните му се сгърчиха. — През 1942-ра британците пуснаха експериментална бомба с антракс на един изолиран остров край брега на Шотландия. Ден след експлозията овцете започнаха да измират. В Груинард и днес не живее никой.

Тя потрепери.

— И очакваш това да ме убеди да си мълча? Освен това, ти каза, че животът на мутирания вид е само няколко часа.

— Ами ако Естебан реши да използва немутирани организми?

— Престани. Плашиш ме.

— Аз съм по-уплашен и от теб. Аз го видях. Знам какво е.

— Къде...

— Помогни ми.

Тя се взря в него с раздразнение. Беше научила колко умен може да бъде и че е напълно способен да манипулира чувствата ѝ. Но той

обмисляше всяка дума, която изричаше, и очевидната му искреност я порази.

— Върви по дяволите.

— Имам нужда от теб.

Тя се извъртя от него и се заразхожда из стаята.

— Постъпвам правилно. — Думите му я следваха. — Повярвай ми, Бес.

Само защото той си мислеше, че постъпва правилно, не означаваше, че е така.

Но ако беше прав? Беше изпитала злобата на Естебан върху себе си. Ами ако изтече някаква информация и това го накара да ускори нещата? Мутираният вид беше достатъчно противен, но немутиралите бактерии бяха още по-лоши. Разказът на Калдак за Груинард я беше потресъл.

Калдак каза:

— Не знаеш на какво е способен Естебан...

— Млъкни, каза каквото имаше. Ти си точно като Емили. Сама ще реша, по дяволите.

Калдак замълча.

Решението вече беше взето, осъзна тя. Обърна се с лице към него.

— Ще почакам... известно време. — Вдигна ръка, за да го възпре да заговори. — Докато не отдалечим Емили от Естебан. След това, не знам. Но няма да се превърна в някакъв манекен вентрилоквист, който говори, само когато му кажеш. Ако ще бъда отговорна за използването на някакво си оръжие, което ще доведе до второто пришествие, то няма да е защото съм била държана на тъмно.

Той бавно кимна.

— Нещо друго?

— Да. — Тя се приближи към него. — Налей ми от онова гадно кафе. Сега вече имам нужда.

Тя хвърли свиреп поглед на Калдак, който се движеше из бокса, почиствайки след вечерята. Чувстваше се като пълен идиот. Ако имаше малко мозък в главата си, щеше да се обади на ФБР или ЦРУ или... на който и да е.

Но тя разбираше отношението на Калдак към намесата на бюрократите. В Сомалия беше видяла достатъчно гафове, за да вярва в организации, демонстриращи най-добри намерения.

— Ще прогориш дупка в тялото ми — каза Калдак кротко. — Имаш ли нещо против да спреш да ме пронизваш с поглед?

— Да, имам. Доставя ми удоволствие да те пронизвам.

— Щом това те прави щастлива. — Той прилежно окачи кърпата за бърсане на съдове.

— Каж ми, да не би да целиш да ме обезоръжиш с цялата тази домашна атмосфера? Контрастът е малко крещящ за вкуса ми.

— О, мислиш, че се опитвам да отвлека вниманието ти от страховитата си мутра? — Той поклати отрицателно глава. — Знам, че няма да подейства. Човек не може да избяга от лицето си. — Той изгаси лампата в бокса и се върна при бара. — Затова живея с него и понякога го използвам.

— Предполагам, че с твоята професия, понякога може да ти е от полза.

— Моята, моята, опитваш се да ме засегнеш, нали?

— Честността обижда ли те? Ти наистина убиваш хора. Видях те.

— Аха, убивам хора.

Това беше нелепо. По някаква глупава причина тя се чувстваше виновна, че го обвинява за нещо, което знаеше много добре, че е истина.

Но истината невинаги е приятна.

А и той беше това, което е, по дяволите.

И все пак, откога беше започнала да вижда нещата в черно и бяло? Калдак беше много сложен човек, а тя беше разбрала, че сложно устроените хора обикновено са в състояние да вършат както зло, така и добро.

— Е, реши ли? — Калдак фиксира поглед върху лицето ѝ.

— За кое?

— Не се ли съпротивляваше на желанието си да ме оправдаеш поради липса на доказателства? — Внезапно той се усмихна. — Мисля, че загуби. Знаеш ли, прекалено мека си. Животът сигурно е бил груб с теб.

— Животът е груб с всекиго. — Но беше още по-трудно, когато се натъкнеш на някого, който като че ли чете мислите ти.

— Заради лицето ти е. Всичко се изписва на него.

Тя сбърчи нос.

— Знам. Няма да повярваш какъв минус е това за кариерата ми.

— О, знам някои неща за човешкото лице. Нищо не може да ме учуди.

В гласа му не прозвуча никаква горчивина, което я изненада. Какво ли беше да израснеш с такова всяващо ужас лице?

Може би не беше израснал с него. Може би като дете е изглеждал напълно нормално. Сините му очи бяха дори красиви и...

— За какво мислиш?

— Че имаш хубави очи — изтърси тя, без да се замисля.

Той примигна, смутен.

— О. — Бързо извърна поглед. — Намерихме сигурно място за теб в Северна Каролина. Ще те откарам дотам утре следобед.

— А защо не утре сутринта?

— Трябва да отидем до Центъра за контрол на заболяванията. Помолих Ед да приготви докладите за мутирания вид. Документите може да ми потрябват.

— Свърза ли се днес с Яел Наблет?

— Опитях тази сутрин, преди да тръгна. Не можах да се свържа.

Тя се намръщи.

— Не трябваше ли вече да сме научили... нещо?

— Ще опитам отново утре, преди да тръгнем. — Той замълча. — Но ти не трябва да се притесняваш толкова много. Той е из хълмовете близо до Тенахо и извън телефонния обсег.

— Но все пак ще опиташ?

— Няма проблеми — каза той.

Нежност? Сигурно грешеше. Тя се изправи и се насочи към стълбите.

— Следобед се обадох на д-р Кенууд. Джоузи се оправя.

— Това е добре.

— Можеш да се обзаложиш, че е така. Ще се видим утре сутринта.

Усещаше погледа му върху гърба си, докато се изкачваше по стълбите. Странно колко удобно започваше да се чувства с него. Е,

вероятно всеки би започнал да се чувства удобно с тигър, ако е затворен в клетката му за определен период от време. Това не означаваше, че трябва да се доверява на Калдак.

Но тя му вярваше, иначе нямаше да му позволи да я убеди да запази мълчание. Мили Боже, беше уморена да спори със себе си и с Калдак. Вече беше решила. Сега трябваше да спре да си задава въпроси и да се люшка напред-назад. Беше го правила достатъчно често през досегашния си живот. Сега не можеше да си позволи да действа неуверено и безотговорно.

Емили, която никога не беше имала нужда от помощ, сега се нуждаеше от нея. Трябваше да изчисти ума си от всичко друго, с изключение на тази важна истина. Да върви по дяволите сигурното убежище на Калдак. Щеше да даде на Яел Наблет още един ден. Ако не се обадеше с новини за Емили, тя щеше да се върне.

Калдак можеше да спасява света. Тя щеше да се концентрира върху спасяването на Емили.

* * *

— Антракс — повтори Рамзи. — Исусе Христе, не мога да го държа в тайна, Калдак.

— Ами хайде кажи на президента. Виж какво ще направи без солидни доказателства. Той се оправя страхотно с доказателствата. Дори ако му покажем доклада на Центъра за контрол на заболяванията, няма никакво доказателство, че случаят с Тенахо ще се повтори тук.

— Майната му.

— Точно така.

— Докато намерим доказателство, може да стане твърде късно и тогава пак задникът на Комисията ще е изложен на огъня. Политиците ще отскочат встрани още преди да си мигнал. С колко време мислиш, че разполагаме?

— Само Господ знае. Вече може да сме взели време назаем. Мисля, че е почти готов да действа. — Той направи пауза. — Но чака нещо.

— Какво?

— Не съм сигурен. Успя ли да подслушаш телефона му?

— Без клетъчния. Само този в офиса му.

— Какво научи за Мориси?

— Не много. Очевидно е платен агент на Естебан. Останахме с впечатлението, че търси да наеме някой за него. През последните дни се обажда на Естебан няколко пъти от различни градове в САЩ. Важно ли е?

Калдак имаше тревожното чувство, че е много важно.

— Може би. Галвез каза, че от дълго време се обажда на Естебан и му праща факсове. Намери го.

— Да не мислиш, че не сме опитвали?

— Опитайте по-упорито. Ами лабораторията в Айова?

— Каза ми за нея едва онзи ден, за Бога. Трябваше да задействам ФБР. Имат повече местни контакти.

— А връзката с Шайен?

— Още нищо. Никакъв признак за фалшификации. Не са докладвани никакви случаи на антракс.

— Вероятно този път няма да има никакви докладвани случаи преди удара. Естебан почти е приключил с експеримента. А Де Салмо? Научи ли нещо повече?

— Само че е изчезнал.

Настъпи мълчание. После Рамзи добави:

— Искам Бес Грейди, Калдак.

Той знаеше, че този момент ще настъпи.

— Центърът за контрол на заболяванията е единственото място, до което Естебан би могъл да ме проследи, а аз се уверих, че не са ми сложили опашка. Утре тръгвам за обезопасената къща. Не можеш да я имаш.

— Мога да я отвлека.

— Това и ще трябва да направиш. — После добави тихо. — Толкова много ли искаш да ме разкараш, Рамзи?

— Не ми ги пробутвай тия. Запомни, аз те направих това, което си.

Всъщност Рамзи се гордееше с убиеца, който беше създал. Калдак никога не го беше разбрал.

— Как ли пък не. Ти ми даде оръжията и ми показа как да ги използвам. Накоа ме превърна в онова, което съм.

Пак настъпи мълчание.

— Имаш късмет, че в тази операция си в уникална позиция. Ще ти позволя да действаш самостоятелно... засега. Дръж ме в течение. — Рамзи затвори.

Късмет? Калдак изтощено се облегна на дивана. Никой, който беше замесен в тази каша, не беше късметлия. Нито той, нито онези хора в Тенахо, и определено не и Бес Грейди.

Само се надяваше Де Салмо да е тръгнал към Тимбукту, а не към Атланта.

* * *

Тази нощ Бес не сънува Емили. Сънува Данзар. Събуди се посред нощ с търкалящи се по бузите и сълзи.

А Калдак я наблюдаваше в мрака.

Тя рязко се изправи в леглото, сърцето ѝ биеше учестено. За миг помисли, че е пак в онази болнична стая в Сан Андреас.

— Чух те да викаш — каза той тихо. — Помислих, че би предпочела да те събудя.

Тя избърса бузите си с опакото на ръцете си.

— Благодаря ти.

Той сви рамене.

— Всеки ден се сблъскваме с достатъчно кошмари, така че не е нужно да ги понасяме и през нощта. — Той се обърна и тръгна към стълбите. — Лека нощ.

— Лека нощ.

Никакви въпроси. Никакви разговори. Само простичкият акт на разбиране.

Тя се отпусна в леглото. Беше мислила, че се е оправила. Не беше сънувала Данзар близо три седмици. По-добре е. Нямахте да приеме нищо друго.

Затвори очи и задиша дълбоко, за да спре треперенето. Обикновено помагаше.

Но не и този път. Започна да се тресе. След няколко минути стана от леглото и отиде в банята. Взе аспирин и изпи чаша вода. Трепереше толкова силно, че за малко не изпусна чашата.

Защо не ѝ минаваше? Тя се свлече на пода, покрит с плочки, и се сви на две, обгръщайки коленете си с ръце. Мисли за нещо друго. Мисли за Тингейт. Мисли за Джули или Емили, или...

— Добре ли си? — Калдак приклепна до нея.

О, Господи, не искаше никой да я вижда в това състояние.

— Не, не съм добре. Махай се.

— Опитах. Но не стана. — Той приседна и кръстоса крака. — Така че трябва да направя нещо.

— Защо? Не е твоя работа. Ще се оправя.

— Заради Тенахо ли?

— Да не се чувстваш виновен? Не, не е заради Тенахо.

— Естебан?

— Да не мислиш, че ще оставя кучият син да ме докара до такова състояние? — Тя замига ожесточено, за да задържи сълзите си. — Ще бъдеш ли така добър да си тръгнеш?

— Не, никой от нас няма да заспи, ако продължаваш така. Трепериш толкова силно, че ще се натъртиш на този корав под. — Той нежно отметна косата от челото ѝ. Жестът ѝ напомни за начина, по който докосваше Джоузи. — Мисля, че трябва да си поговорим, Бес.

— Как ли пък не.

— Разкажи ми за Данзар.

Тя настръхна.

— Какво?

— Данзар. Това име мърмореше, когато те събудих.

Тя навлажни устните си.

— Тогава защо попита за Тенахо?

— Процес на елиминиране.

— Колко аналитично.

— Съжалявам, такъв съм си. — Той огледа ярко осветената баня. — И анализът ми на ситуацията ми казва, че това не е мястото, където можеш да се отпуснеш. — Той се изправи, наведе се и я повдигна. — Леглото.

— Какво?

— Не се безпокой, имам предвид точно онова, което казах. Релаксация. — Той я отнесе до леглото и я положи на него. — Не секс.

Тя го погледна, учудена.

— Не съм си и помислила, че си имал нещо друго предвид.

— Знам. Просто реших да подхвърля нещо, което ще те разсее.
— Той подпъкна одеялото около нея. — Осъзнавам, че едва ли би ме определила за сексуален обект. Освен ако случайно не се запознаеш с Дракула. Всъщност, има някои жени, които мислят обратното. — Той се изправи и изгаси осветлението в банята.

Спалнята потъна в тъмнина.

Той седна до нея и докосна ръката ѝ.

— Още трепериш, но не толкова силно.

— Значи можеш да си вървиш.

— Не и след като си създадох толкова много главоболия. Не искам да се повтаря отново тази вечер. Имам нужда от сън. Разкажи ми. Няма да си тръгна, докато не го направиш. За Данзар в Хърватско ли става въпрос?

— Да.

— Кога беше в Хърватско?

— Преди три месеца.

— Никога не съм чувал за Данзар.

— Беше просто едно мъничко селце.

— Беше?

— Предполагам, че още си е там.

— Не знаеш ли със сигурност?

— Те не го изгориха.

— А какво му направиха?

Бebetата...

— Какво направиха, Бес?

— Не искам да говоря за това.

— Представи си, че съм Емили.

— Не съм разказвала на Емили за Данзар.

Не беше споменавала подробности на никого. Дори и на онзи психиатър в болницата в Сараево. Защо да трябва да каже на Калдак?

— Защото не ми пука. Защото съм ти почти непознат. — Пак беше прочел мислите ѝ. — Все едно, че говориш на себе си. Какво направиха, Бес?

Кръв. Толкова много кръв...

— Какво? — настоя Калдак.

— Бебетата...

— Какви бебета?

— Имаше едно... сиропиталище. Работех върху снимков очерк за сираците от войната и отидох в Данзар. Сиропиталището беше претъпкано, но децата... Винаги се учудвам как е възможно децата да бъдат щастливи при почти всякакви обстоятелства. Дай им малко храна, легло, компания, и те ще засияят. Имаше едно малко момче. Нико. Едва ли е бил на повече от три годинки. Той ме следваше навсякъде, докато правех снимките. Беше толкова... — Тя спря, беше й нужно известно време преди да продължи. — Връщах се няколко пъти. Първо си мислех, че е заради историята, а после реших, че просто се правя на добра. Толкова много двойки в Америка не могат да имат деца и ако видеха снимките... Но след това осъзнах, че е заради Нико. Нямах никакво право да се опитвам да го осиновя. Щеше да бъде напълно погрешно. Бях сама, непрекъснато пътувах, но знаех, че трябва да го взема при себе си. Той беше мой. Започнах да събирам документите.

Кучетата виеха.

— И успя ли да го осиновиш, Бес?

— Не.

— Защо?

Кой си ти? Някакъв призрак ли?

— Защо не успя, Бес?

— Той умря — промълви тя. — Те всички умряха.

— Как?

— Партизаните. Предполагаше се, че огънят е спрял временно, но на отделни места атаките продължаваха. Бях на шейсет мили от Данзар, работейки върху друг случай, когато чух новините. Накарах шофьора ми да обърне и да се върне в Данзар. Партизаните вече се бяха изтеглили, но кучетата виеха. Не спираха да вият, ли вият... Отидох в сиропиталището. Децата бяха мъртви, заклани. Нико беше в кухнята. Кой би убил едно бебе? Чудовища. Трябва да са чудовища.

— Да.

— Обиколих сиропиталището и направих още снимки. Знаех, че ще отрекат всичко след настъпването на примирието. Всичко щеше да бъде прикрито и забравено. Винаги става така. Не можех да позволя това да се случи. Трябваше да покажа... — Тя едва изричаше думите. Опитваше се да възпре риданията. — Не можех да позволя...

— Шшт, разбирам.

— Не, не разбираш. Ти не беше там.

Той помълча за миг, после се изправи.

— Бих искал да те успокоя, но ти не искаш това от мен. Всъщност, ти изобщо не искаш да ме виждаш точно сега. Страхуваш се, че ще си помисля, че не си толкова твърда, колкото би трябвало. — Той докосна косата ѝ със същата нежност, каквато беше проявил в банята. — Грещиш. Веднага се връщам.

Излезе. Тя чу стъпките му по стълбите.

Остана да лежи, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Риданията скоро престанаха, но сълзите още не спираха.

Бебетата...

Какво беше направила? Чувстваше се така, сякаш вътрешностите ѝ бяха разкъсани. След като започна, думите се заизливаха и тя не можеше да ги спре. Защо разкри всички тези спомени и болка на Калдак?

Все едно че говориш на себе си.

До известна степен стана така. Той беше изчезнал, беше отстъпил назад и беше позволил на думите да се изливат в мрака. А после я беше оставил, за да не загуби чувството си за лично достойнство. Защо беше...

— Имаш ли нещо против да запаля лампата? — Калдак се беше върнал, огромен силует на върха на стълбите.

— Не. — Тя пое дълбоко въздух и бързо изтри очите си с одеялото. — Но защо ме питаш този път? Не си спомням да си молил за разрешение да я загасиш.

— Различни варианти за различните игри. — Той прекоси банята и включи лампата. — Ситуацията се промени. — Върна се при нея. — Изпий това.

Подаваше ѝ чаша мляко.

— Мили Боже, топло мляко? — запита тя. — Да не е едно от лекарствата на майка ти?

— Студено мляко. — Той се усмихна едва-едва. — Ако си бях направил труда да го затоплям, щеше да решиш, че е още един ход за създаване на домашна атмосфера.

Докато отпиваше, тя го погледна над ръба на чашата. Изобщо не изглеждаше домашарски настроен. Чак сега забеляза, че е бос и гол до

кръста, а тъмната му коса — разбъркана. Изглеждаше мускулест, силен.

А тя вероятно изглеждаше ужасно. Да благодарим на Бога, че беше пуснал осветлението само в банята. Дори и така се чувстваше достатъчно уязвима. Затова ли не беше включил лампата над главата ѝ, която щеше да хвърля повече светлина?

— Изпий го цялото.

Тя сръбна още веднъж и му подаде чашата.

— Това е достатъчно.

— Окей. — Той се изправи, вперил поглед в нея. — Ще възразиш ли да те попитам какво стана със снимките, които си направила в Данзар?

— Филмът беше конфискуван.

— Какво?

— Чу ме. Когато се върнах в щаба на армията, полковникът конфискува филма. Каза, че е провокаторски и ако снимките бъдат публикувани, това ще навреди на мирния процес. Показах му какво значи бунт. Направо откачих. Кресях и говорех с гръмки фрази. Уведомих за случилото се всички политици, които познавах. Никой от тях не направи нищо. Военните лекари казаха, че съм получила нервно разстройство, и ме затвориха в една болница в Сараево. Държаха ме там в продължение на седмици. Когато излязох, клането беше прилежно покрито. — Тя се усмихна горчиво. — Така че дори ние прикриваме нещата, когато ни изнася. Това ме отвращава. Господи, как мразя лъжите.

— Имаш право. — Той замълча. — Съжалявам, че ти се е струпало толкова. Мислиш ли, че сега ще можеш да заспиш?

— Да заспя? — Чувстваше, че всеки момент ще колабира. — Да.

— Добре, тогава сигурно и аз ще мога. Лека нощ.

— Лека нощ.

Той изгаси лампата и излезе, безцеремонен, груб, студен, като че ли онзи момент на интимност никога не беше съществувал. Интимност ли? Той беше един непознат.

Но той не беше непознат. Вече не, сега го чувстваше по-близък от много хора, които познаваше от години. Тя познаваше стегнатия, отсечен начин, по който се изразяваше, напрегнатостта, прикрита зад безстрастие. Тя дори беше проникнала зад неговото заплашително

поведение и беше доловила чувство за хумор и нежност. Мили Боже, все едно че общуваше с Джак Изкормвача.

Не, Калдак убиваше по необходимост, не заради удоволствието. Беше демонстрирал насилие, но не беше безпричинно брутален.

След минута вече щеше да увенчава главата му с ореол. Усмихна се. Вероятно не кървав.

Какво, за бога, го беше прихванало, че да ѝ носи леденостудено мляко? Не беше отговорил на въпроса ѝ за церовете на майка му. Странно беше да си представи Калдак с майка, която го учи на домакинска работа и маниери. Странно беше да си представи, че в живота на Калдак е имало период, в който е фигурирала и майката.

Не съм изпъзлял изпод скала.

Очевидно беше свикнал хората да си мислят за него като за същество, лишено от човешка природа.

Точно това правеше и самата тя.

И все пак, сега той беше с нея, беше нейният спасител в Сан Андреас и закрила по време на онова пътуване из хълмовете. По някакъв начин тя успяваше да влезе в контакт с него.

А, да, и беше започнала да се чувства почти приятно в негово присъствие.

ГЛАВА 9

Наближаваше девет, когато Де Салмо слезе от самолета на летище Хартсфилд, а към десет изкара черния нает Сатурн от паркинга.

Направи справка с картата на града и пое на север по главен път I-75.

Валеше като из ведро, но нямаше задръствания. Би трябвало да пристигне в сградата на Центъра за контрол на заболяванията до половин час. Ако имаше късмет, можеше много бързо да свърши работата.

На Калдак и Бес им беше нужен почти час по магистралата I-75 на юг, за да стигнат до седалището на Центъра за контрол на заболяванията. Калдак влезе в паркинга и изключи мотора.

— Няма ли да влезем? — попита Бес, тъй като той явно не възнамеряваше да излезе от колата.

Калдак поклати отрицателно глава.

— Ед ще се срещне с нас тук. Той е предпазлив човек.

— Ако беше предпазлив, нямаше да се забърква с теб. — Тя се опита да види нещо през предното стъкло. — А освен това ще се намокри до кости.

— Което само ще влоши настроението му. — Той кимна към високия, слабоват мъж в тренчкот, който притича към паркинга. — Ето го, идва.

Ед Кац беше в началото на четирийсетте, с оредяваща кестенява коса и слабо, луничаво лице. Той отвори задната врата на колата, вмъкна се вътре и затръшна вратата.

— Лош знак.

— Дъждът ли? — попита Калдак.

Кац кимна мрачно.

— Това е лош знак. — Той настръхна, когато видя Бес. — Коя е тя?

— Една приятелка.

— О, страхотно. Защо не поканиш целия свят, Калдак?

— Тя е сигурна.

— Докато не я накарат да свидетелства срещу мен.

— Никой няма да свидетелства срещу теб.

— Да бе, сигурно. Ако това продължи, главите на всички ще паднат. — Той тикна куфарчето, което носеше, към Калдак. — Взимай го и да се махам оттук.

— Мерси, Ед.

— Само не ме моли за нещо друго. Знаеш, че вероятно щеше да се справиш по-добре от мен. Беше нещо отвратително.

— Провери ли два пъти теста?

— Почти съм сигурен, че е положителен, но пробата беше много лоша. Имаме нужда от по-голямо количество, за да си свършим работата.

— Знам. Ще се погрижа.

— Направи го бързо. И дотогава не искам да чувам нищо за теб.

Калдак кимна.

— Няма да те безпокоя, ако не се налага.

— Направи така, че да не се налага. — Той излезе от колата. — Оправихме си сметките, Калдак. — Поколеба за миг, по лицето му, докато се взираше в Калдак, се стичаха дъждовни капки. — Наистина е отвратително. Ще можеш ли да направиш нещо?

— С малко помощ от приятелите ми.

— Аз не съм ти приятел. Чуваш ли ме, Калдак? Аз не съм ти приятел. Не се връщай, докато не намериш начин как да го спреш.

— Ако не се наложи. — Калдак потегли назад, за да излезе от мястото за паркиране, после натисна спирачките, за да избегне удара с един черен Сатурн, който си пробиваше път през паркинга. — Ще ти се обадя.

— Недей.

Черният Сатурн се беше отдръпнал и търсеше място за паркиране в следващата редица. Калдак даде назад и се отправи към изхода.

Бес погледна през рамо и видя, че Кац продължава да стои под дъжда, гледайки след тях.

— Изплашен е.

— Всички сме изплашени, не е ли така?

Но тя остана потресена, осъзнавайки, че един експерт в тази област може да бъде толкова ужасен от резултатите от теста. Внезапно си спомни нещо, което Кац беше казал.

— Той каза, че си можел да направиш теста сам. Можеше ли?

— С подходящо оборудване.

— Тогава си лекар като Кац?

— Никой не е като Кац.

— Не заобикаляй въпроса. Лекар ли си?

— Да. Бях, преди много време. Ед и аз ходехме заедно на училище.

— Тогава защо...

— Защо съм се отказал, за да започна да убивам хора? — довърши вместо нея Калдак. — Нужно е време, за да намери човек истинското си призвание. Кац води толкова скучен живот.

Беше ясно, че Калдак не възнамерява да ѝ каже нищо повече. Поне разполагаше с тази дребна информация, която Кац беше подхвърлил. Това представяше Калдак в изцяло нова светлина.

Или не? Той си оставаше загадка от мига, в който го беше срещнала.

— Не се тревожи за това. — Калдак ѝ хвърли закачлив поглед, докато си пробиваше път към автострадата. — Не исках да те затормозявам с моите неизброими квалификации. Просто гледай на мен като на най-обикновен, случаен познат. Сигурен съм, че ще предпочетеш този вариант.

Дяволите да го вземат.

Тя смени темата.

— Ще ни помогне ли, ако имаме нужда от него?

— Ще ни помогне.

— Занимава се с опасни микроби всеки ден. Защо антракът го изплаши толкова много?

— Той се появява обвит в пари. Видял е потенциалните възможности. Парите са нещо живо.

Тя поклати глава в знак на несъгласие.

— Парите са просто хартия.

— Така ли? Извади дваисет долара от портмонето си.

— Какво?

— Направи го.

— Това е глупаво. — Тя отвори чантата си, извади портмонето си и измъкна дваисетдоларова банкнота. — Просто хартия.

— Скъсай я.

Ръката ѝ инстинктивно стисна здраво банкнотата.

— Не ставай смешен. Може да ни потрябва.

— Виждаш ли, не е просто хартия, жива е. Тази дваисетдоларова банкнота може да изпрати децата ти в колеж, да плати къщата ти, да те освободи от работата, която мразиш, да ти купи хероин, който да спаси тялото ти от спазмите на болката. Кой ще се откаже от нея, дори ако съществува опасност да е била заразена? Повечето хора мислят, че лошите неща се случват само на другите.

— Мога да я скъсам.

— Направи го тогава.

Тя разкъса дваисетдоларовата банкнота на две.

— Поздравления. — Той се усмихна. — Но какво правиш?

— Просто връщам парчетата в портмонето си.

— За да можеш да ги залепиш по-късно.

Очите ѝ се разшириха, когато осъзна, че точно това възнамеряваше да направи.

— Би било глупаво да загубим парите заради някакъв си тъп експеримент.

— Правилно. — Той се отклони към автострадата. — Казват, че чувството за самосъхранение е основно правило в живота. Не би ли казала, че тази дваисетдоларова банкнота току-що се самосъхрани?

Жива. Идеята беше абсурдна. Не, беше ужасяваща. Защото чак сега тя разбра какво се криеше в нея. Парите бяха не само разменно средство, те се бяха втъкали в живота и мечтите на хората. Естебан не би могъл да избере по-неустоима примамка, която да пренесе бактериите.

— Творение на дявола.

— Да.

— Но ако хората знаеха, сигурно нямаше да ги вземат.

— Може би. Но когато ги видим да разкъсват или горят пари, ще знаем, че наистина са загазили. Как мислиш, каква емоционална реакция би предизвикала подобен акт?

Отчаяние. Безизходица. Ярост.

— Ще настъпи анархия. Точно както иска Хабин. Негова беше идеята да се използват пари. Цели седем години той планира и проучва как да откраднат плаките за отпечатване от Денвър.

— Къде правят фалшивите пари?

— Изработват песосите в едно помещение под земята в Либия. Мисля, че са преместили операцията по-рано тази година, след като са започнали да правят американската валута.

— Къде?

— Според мен някъде в САЩ.

— Не знаеш със сигурност?

Той поклати отрицателно глава.

— Но би било логично да не им се налага да пренасят антракса из целия свят.

— Мили Боже, какво още знаеш?

Той помълча няколко секунди. После каза:

— Открих връзка с Уотърлу в Айова.

— Как?

— На Естебан му се наложи да отстрани един лейтенант, когато той започна да проявява прекалено любопитство за онова, което ставаше в Тенахо. Впоследствие претърсих личните му вещи.

След като Калдак беше убил лейтенанта със собствените си ръце. Толкова лесно беше да направиш връзката.

— Да — отговори той на незададения ѝ въпрос. — И ако не бях премахнал Галвез, нямаше да разполагам с достатъчно информация, за да рискувам да те изведа от Сан Андреас.

— Нищо не съм казала. Просто бих искала на негово място да беше Естебан.

— Боже мой, колко жестоки сме станали.

— Уотърлу, Айова. — Тя поклати глава. Можеше да си представи тайната лаборатория в Либия или дори в Мексико, но не и в сърцето на Америка. — Значи лабораторията и операцията по фалшифицирането са съсредоточени в Айова?

— Вероятно. Съществува голяма вероятност да са прехвърлили операцията по фалшифицирането на същото място, където е разположена и лабораторията.

Всичко на място, готово за придвижване.

— Къде е целта? — измърмори тя. — И как да разберем?

За частица от секундата лицето му загуби безстрастното си изражение.

— Излъга ли ме? Знаеш ли къде ще бъде нанесен ударът?

— Не съм те излъгал. Не съм сигурен.

— Но имаш някаква представа?

— Намерих у Галвез факс от Мориси, който очевидно е един вид преден патрул. Във факса пишеше, че следващата му спирка ще бъде Шайен.

— Няма ли да ги предупредиш?

— Беше споменато между другото. Няма явна опасност. Трябва ли да хвърлям в паника цял един град, след като тревогата може да се окаже фалшива.

— Да.

— И когато Естебан научи, той просто ще смени целта и ние няма да имаме никакъв шанс да ги пресечем.

— Не ме интересува дали ще ги хванете. Просто не искам още едно Тенахо.

Устните му се присвиха.

— Довери ми се. Няма да има друго Тенахо. Не и ако съществува и най-малката възможност да го предотвратя.

А ако не можеше да го предотврати? Тя се облегна назад, вслушвайки се в плющенето на тежките дъждовни капки по покрива на колата.

Лош знак, беше казал Кац.

Надяваше се да греши. Нямаха нужда от още лоши поличби, които да ги заплашват.

— Изпуснах ги — каза Де Салмо. — Пристигнах твърде късно.

— Винаги съществува подобна възможност — отвърна Естебан.

— Да продължа ли да се навъртам наоколо?

— Не, вземи самолет за Ню Орлеанс.

— Там ли отива?
Естебан се усмихна.
— О, да, точно там отива.

— Къде е тази обезопасена къща? — попита тя, докато се взираше през прозореца. Докато се движеха на изток, пороят беше намалял, но дъждът продължаваше. — Сега сме в Северна Каролина, нали?

— Влязохме преди около двацет минути. Скоро ще пристигнем в къщата. Тя е в Нортрърп, малко градче малко по на юг отгук.

— Искам да се обадиш на Яел веднага щом пристигнем.

Той кимна.

— Както заповядаш. Макар че ти казах, че може още да не е...

Мобифонът на Калдак иззвъня. Той го извади от якето си и натисна бутона за свързване.

— *По дяволите.*

Докато слушаше, лицето му загуби невъзмутимия си израз. Устните му се сбърчиха, а на слепоочието му затупка вена.

— Сигурен ли си, Рамзи? — попита той. — Кога?

Нещо не е наред, помисли си тя. Антраксът? Естебан е задвижил...

— Глупости. Не мога да го направя. *Няма* да го направя. — Той прекъсна връзката и натисна рязко газта.

— Нещо не е наред ли? Какво стана?

— След малко. — Той се отклони от магистралата в някакъв тесен път. Изключи мотора.

— Антраксът ли? — попита тя.

— Не. — Той гледаше право напред. Вкопчи се във волана толкова здраво, че кокалчетата му побеляха. — В Ню Орлеанс е имало развитие.

— Развитие?

— Обява в сутрешния „Таймс Пикаюн“.

— За какво говориш?

— Некролог на Емили Грейди Корели, която ще бъде погребана след два дни.

Шокът я вледи. Не можеше да си поеме дъх. После поклати невярващо глава.

— Не, не е истина. Това е лудост. Това е просто някакъв гаден номер на Естебан.

Той поклати отрицателно глава.

— Не ми казвай не. — Гласът ѝ трепереше. — Не може да е истина. Емили беше в Мексико. Как би могла... Лъжа е.

— Бих искал да е така. — Гласът му беше глух. — В името на Бога, бих искал да е така, Бес. Но е било потвърдено. Тя е в Погребалния дом Дъплес на Фърст Стрийт. Тялото е било докарано миналата нощ с товарен самолет, с подправени здравни удостоверения, предплатено и с инструкции за погребението.

— Това е лъжа. Преди той ми каза, че била мъртва в моргата, но се оказа, че там е Рико. Не беше Емили, беше Рико.

— Този път е Емили. Взели са отпечатыци от пръстите ѝ...

— Не го вярвам. Ти каза, че Яел ще я намери, че ще я доведе...

— Тя е мъртва, Бес.

Нямаше да повярва на това. Ако повярваше, можеше да излезе истина.

— Не, ще видиш. Отивам в Ню Орлеанс и ще отида в погребалния дом, и ще ти докажа...

— Не. — Той внезапно се обърна и я привлече в обятията си. — Съжалявам. Господи, колко съжалявам.

Опитваше се да я успокои, помисли си унило. Но тя не можеше да го приеме. Да приеме да бъде успокоена би било равносилно на това да признае, че Емили е мъртва.

— Трябва да я видя.

— Това е капан. Защо мислиш Естебан я е изпратил в Ню Орлеанс? Това е мястото, където живееш. Той е знаел, че ще наблюдаваме всеки и всичко, което влезе в града. Искал е да те докара там.

— Значи я е убил?

Той не отговори веднага.

— Не му се е налагало да я убива. Била е мъртва от дълго време. Мислим, че е умряла от антракс още първата нощ в Тенахо.

— Не, тя не беше болна. И не беше в Сан Андреас. Беше Рико. Беше Рик...

— Шшт. — Пръстите му се заровиха в косата ѝ, а гласът му беше накъсан. — Не мога да го понеса. Господи, никога не съм мислил, че ще стане така.

— Трябва да отида. Тя не е мъртва. Сигурна съм. Тя не е...

— Бес. Тя е мъртва, а Естебан иска и ти да умреш. Не мога да ти позволя да отидеш в Ню Орлеанс.

Тя го отблъсна.

— Не можеш да ми попречиш да отида при нея.

— Виж, Рамзи ускорява теста с ДНК. Ще имат твърдо доказателство след един-два дни.

— Да вървят по дяволите с тяхното доказателство. Не е истина. — Всичко беше лъжа. — Запали колата. Отведи ме до летището, до което и да е летище.

— Не. — Той отвърна поглед от нея. — Не мога да го направя.

— Трябва да го направиш. Няма да отида на никакво безопасно място. Можеш да продължиш без проклетия си свидетел.

Той поклати отрицателно глава.

— Не ми казвай не. Това е моят живот.

— Не, не е. Не съм. Какво казваше той?

— Съществува голяма вероятност да имаш имунитет срещу мутиралния антракс — каза той.

Тя го погледна, изумена.

— Имунитет.

— Трябваше да умреш в Тенахо. Всички други умряха.

— Каза, че антраксът се разсейвал много бързо.

Той поклати глава.

— Беше отслабнал, но все още беше достатъчно силен, за да свърши работата. Той уби Рико. Уби сестра ти.

— Не е убил Емили. Естебан...

— Убил ги е, Бес. — На бузата му затрепка мускул. — Ти оцеля. Защо мислиш Естебан не те уби веднага? Не можеше да разбере защо не си умряла и искаше да направи кръвни тестове.

— Не си спомням... — Лейкопластът, покрил белезите от иглата. Не всички инжекции са били с успокоителни, както беше мислила. — Кръвни тестове.

— Естебан не разтръби какво прави, но аз знаех, че не му харесва онова, което е открил.

— Какво... беше открил?

— Имунни антители.

— Не би могъл да знаеш това.

— Бих могъл. Откраднах една от кръвните проби от болничната лаборатория, преди да те изведе от Сан Андреас. Ед направи тест миналата нощ. Пробата беше с твърде лошо качество, за да е полезна, но тестът за имунитет беше положителен. Знаеш ли какво означава това? Може да намали времето за разработване на серум от близо една година на седмици или дори дни. — Той направи пауза. — Затова не можеш да поемаш никакви рискове. Ти си отговорът, Бес. Ще трябва често да взимаме кръвни проби от теб, за да може Центърът за контрол на заболяванията да работи върху лекарство, което да попречи на действията на Естебан.

Отговорът. Тя не искаше да бъде отговорът на нищо. Искаше само всичко да бъде както преди Тенахо. Искаше само Емили да е жива и добре.

И Емили беше жива. Почти беше позволила на Калдак да я убеди, че сестра ѝ е мъртва, че е в онзи погребален дом в Ню Орлеанс.

— Ще отида да я видя.

— Ще те чакат.

— Значи трябва да пазиш своя ценен източник на кръв. Съжалявам, че ти създавам неудобства, но ще ти се наложи да вземеш нова проба в Ню Орлеанс. — После добави горчиво. — Освен ако не искаш да тръгнеш по стъпките на Естебан, като ме заключиш и ме държиш под упойка.

— Този вариант вече беше предложен. — Когато тя се напегна, той добави грубо. — Да не мислиш, че ще им позволя да ти причинят това? Просто ти го казвам, за да разбереш колко важно е всичко. Рамзи дори не искаше да ти казвам за смъртта на сестра ти.

— Тя не е мъртва — каза тя неотстъпчиво.

— Ако вярваш в това, защо поемаш риска да влезеш в капана на Естебан?

Защото трябваше да разбере, трябваше да се увери.

— Ако аз имам имунитет, и Емили трябва да го има. Тя ми е сестра и винаги е била по-здрава от мен. Винаги аз настивах и...

— Не действа по този начин — каза той нежно.

— И Джоузи — каза тя отчаяно. — Какво ще кажеш за Джоузи? Джоузи не умря. Джоузи също трябва да има имунитет.

Той поклати отрицателно глава.

— Джоузи няма имунни антитела. Естебан почти веднага загуби интерес към нея. Тя просто извади късмет, че не е била изложена на въздействието на парите посредством пряк физически контакт. Вие със сестра ти сте влизали от къща в къща и в даден момент сте влезли в контакт с парите.

Барът, смесеният магазин — не можеше да си спомни всички места. Сложиха си ръкавици и маски чак след като бяха прегледали телата в бара. Бяха ли докосвали с Емили песосите, бяха ли ги отмествали настрани, докато се опитваха да помогнат...

Започваше да се плаши. Логиката на Калдак беше твърде убедителна и тя трябваше да се дистанцира от нея.

— Не е истина. Не е тя. Заведи ме в Ню Орлеанс и ще ти докажа. Той не помръдна.

Ръцете ѝ здраво обгърнаха тялото ѝ.

— Моля те, Калдак — промълви тя. — Моля те.

— *По дяволите.* — Той запали колата. — Ще стане по-бързо, ако се върнем в Атланта. Оттам можем да вземем пряк полет до Ню Орлеанс.

Заля я вълна на облекчение.

— Благодаря, Калдак.

— За какво? — Той излезе на магистралата, шофирайки с такава ярост, че гумите остро изскърцаха. — Че съм глупак? Че поемем риск, който може да причини смъртта ти? Че поемам риск, който може да доведе до смъртта на цял град? — Той взе телефона и набра някакъв номер.

— Идваме, Рамзи. — Послуша за момент, после каза. — Хич не ми пука. Пристигаме. Така че разкарай охраната. — Натисна бутона за прекъсване и пак набра. — Посрещни ни на летището в Атланта, при офиса на Херц след един час, Ед. Ще имам пробата. — Пак затвори. — Когато стигнем летището, ще трябва да ти взема кръв и да я дам на Ед Кац.

— Как ще...

— Казах на Ед да сложи принадлежности в куфарчето, което ми даде тази сутрин. Знаех, че ще трябва да му дам проба възможно най-

скоро.

— Значи си бил подготвен — каза тя бавно. — Кога щеше да ми кажеш?

— След като те заведях на сигурно място. Но исках да ти го кажа веднага.

— Тогава защо не го направи?

— Не можех да рискувам. Ти мислеше само за сестра си. Ако знаеше колко ценна си за Естебан, можеше да се опиташ да уредиш замяна срещу Емили.

— А ти не би позволил това.

— Не бих го позволил — каза той мрачно. — Както и не мога да те заведа в Ню Орлеанс, без да взема тази проба. Тя ще даде на Ед поне малък шанс, дори и ако Естебан те убие.

Откровеността на думите му трябваше да я разстрои, но не стана така. Тя трябваше да запази самообладание, иначе щеше да се разпадне на хиляди парченца. Трябваше да се държи, докато стигне до Ем...

О, Боже, не можеше да е Емили.

Емили беше в безопасност, криеше се някъде из хълмовете в Мексико. Имаше толкова много места, където да се скриеш. Тя и Джоузи бяха намерили пещери и дупки и...

Не е Емили.

ГЛАВА 10

Погребалният дом Дъплес беше голяма, бяла сграда. Боята беше започнала да се лющи, а моравата на места беше пожълтяла. До предната врата, върху пиедестал беше поставена статуя на крилат ангел с тропет.

Дали това е Гавраил, почуди се Бес унило. Емили щеше да намрази това място. Винаги е обичала нещата да са подредени и добре поддържани.

Калдак стисна по-силно рамото ѝ.

— Можеш да промениш решението си.

Тя поклати глава и забърза по пътеката. Просто свърши с това, заповяда си тя. Открий, че са направили огромна грешка и се махни оттук.

— Отиде твърде далеч, Калдак. — Висок, сивокос мъж излезе иззад нишата. — Мили Боже, да не искаш да я хванат?

— Твое задължение е това да не стане, Рамзи. Провери ли погребалното?

— Да. Изведи я оттук.

Калдак хвърли поглед към редицата къщи от другата страна на улицата.

— Ами онези?

Рамзи кимна рязко.

— Прослушахме ги. Няма снайпери. Трябваше да им кажа, че очакваме посещение на президента. Вероятно ще се обадят на конгресмена си. Защо, по дяволите, президентът ще идва тук?

Погледът на Калдак се плъзна покрай него към фойето.

— Къде е тя?

— Първата зала вляво. — Погледът на Рамзи се отмести към Бес. — Това си е загуба на време, г-це Грейди. Няма нужда да го правите. Ковчегът е затворен.

— Защо?

Рамзи заобяснява с неудобство:

— Умряла е в хълмовете и е била погребана там. Било е горещо и условията не са били благоприятни за...

— Да не би да казвате, че Естебан е изкопал тялото ѝ и го е изпратил тук?

Безчувствено и отвратително. Толкова отвратително, колкото и да изкопаеш дупка и да хвърлиш една жена в нея.

Но това не се беше случило на Емили. В онази зала беше някой друг.

Тя отвори вратата и влезе вътре. Първата зала в ляво. Дъбов ковчег в центъра. Свещи, горящи в двата края. Никакви цветя. Къде бяха цветята?

Гърдите я стягаха. Не можеше да диша.

— Бес. — Калдак стоеше до нея.

Тя навлажни устни.

— Отвори го.

— Не.

— Отвори го, Калдак.

— Чу Рамзи. Не искаш да видиш...

— Трябва да видя. Трябва да знам. Отвори го или ще го направя сама.

Той измърмори някакво проклятие и пристъпи напред. Повдигна капака на ковчега.

Щеше да погледне само веднъж и щеше да се увери, че са сгрешили.

Само един поглед и всичко ще е свършило.

О, Господи!

Калдак я прихвана, докато падаше.

— Емили.

— Шшт. — Калдак я носеше, изкачваше се по някакви стълби, едва осъзна тя. Стълбите водеха към апартамента ѝ. Как се бяха озовали там. — Не мисли. Просто се опитай да поспиш.

— Не повярвах...

— Знам.

— Боляло ли я е?

— Не за дълго.

— Те просто са я хвърлили в земята, Калдак. Те просто са я изхвърлили. — Пръстите ѝ се впиха в рамената му. — Никой не заслужава... Емили беше толкова умна и сърдечна, и... Аз не ѝ казах довиждане. Просто ѝ дадох Джоузи и избягах през вратата. Трябваше да се сбогувам.

— Сигурно е разбирала.

— Но аз трябваше...

— Моля те, спри да плачеш.

Плачеше ли? Не усещаше сълзите. Цялото и тяло я болеше като открита рана...

— Извинявай.

— Не исках да кажа... — Той седна в един стол и я придърпа в скута си. — Плачи. Удари ме. Прави каквото искаш. Само недей... — Той я люлееше напред-назад. — Не се *измъчвай* така.

— Не мога. Тя е... мъртва. Емили е мъртва.

Истината я разкъсваше. Емили лежеше в онази блестяща дъбова кутия в погребалния дом. Емили никога повече нямаше да се смее или усмихва, никога повече нямаше да я разкарва насам-натам.

— Всичко ще е наред. — Ниският глас на Калдак беше изпълнен с агония. — Нещата ще се оправят. Обещавам ти, ще се оправят.

Как можеха да се оправят?

Емили беше мъртва.

Калдак внимателно положи Бес на леглото и придърпа покривката нагоре. Надяваше се, че няма да се събуди веднага. Минаха часове, преди да може да заспи. Той излезе от спалнята и внимателно затвори вратата.

Отпусна се в един фотьойл и облегна глава назад.

Не искаше никога повече да минава през нещо подобно. Беше почувствал болката и загубата ѝ, като че ли бяха негови собствени. Загубата наистина беше и негова, загубата и отговорността, и вината. О, Боже, да, вината.

Престани да мислиш за това. Всичко свърши. Сега трябваше да намери начин да предпази Бес, да не позволи отново да страда.

Аха, със сигурност.

Погледът му обходи разсеяно малката всекидневна на апартамента. Мебелите бяха прости и с изчистени линии, с изключение на стола и канапето в бежово и тъмночервено. Фотографиите по стената бяха забележителни: малко чернокожо момиче с огромни очи, изпълнени с копнеж, Джими Картър по риза в родното си място, сомалийският бандит, за когото беше споменал на Бес. На масата в дъното бяха поставени семейни снимки: една много по-млада Емили по шорти и тениска в люлка край някаква река, Емили в булчинска рокля, изправена до висок мъж в смокинг, Емили и малко, червенокосо момиченце с кръгли, любопитни очи. Навсякъде Емили.

Той отмести поглед към персийския килим, покриващ дъбовия под, и към растенията, които изпълваха стаята.

Растения.

Докосна африканските теменужки на масата до него. Истински.

Протегна се за телефона и набра Рамзи.

— Каза ми, че апартаментът е безопасен — каза той, когато Рамзи вдигна. — Бес е извън страната през по-голяма част от времето. Кой има ключ да влиза и да полива цветята й?

— Чист е. Собственикът идва два пъти седмично. Никой не се доближавал до него. Има и други хора, освен теб, Калдак, които също знаят как да си вършат работата.

— Извинявай.

— Как е тя?

— Как мислиш, че е?

— Казах ти, че не трябва да я водиш.

— Някакъв знак от Естебан?

— Още не. Но знаеш, че е изпратил някой.

Да, знаеше. Естебан сигурно е поставил свой човек в погребалното и знаеше къде точно се намира Бес в момента.

— Провери ли товарния самолет?

— Просто са си вършили работата. Е, може би е трябвало да се усъмнят във фалшивите документи, но това е всичко. — Рамзи помълча малко. — Трябва да поговорим.

— По-късно. Няма да я оставя сама.

— А кръвният тест?

— Мислим, че е положителен. Ще се обадя на Ед Кац да потвърди резултатите от новата проба.

— Положителен? — Рамзи изпсува тихо. — И въпреки това ѝ позволи да дойде тук? Да не си полудял?

— Вероятно. — Той смени темата. — Яел появи ли се?

— Вчера не беше, но е на път. Кога ще я отведеш в обезопасената къща?

— Защо не се погрижиш да намериш онзи център за фалшифициране на парите и лабораторията в Айова и не ме оставиш аз да се погрижа за Бес?

— Защото не се грижиш достатъчно за нея. Ще я оставиш да я убият, а после и нас, ако Естебан напредне с...

— Ще ти се обадя пак.

Калдак затвори телефона. Нямаше нужда Рамзи да му казва колко безразсъдно действаше. Набра Ед Кац в Атланта.

— Абсолютно сигурно е. — Развълнуваните думи на Ед се заизливаха една след друга. — Можем да работим с него. Но имаме нужда от повече, много повече.

— Какво искаш да направя? Да източа вените ѝ ли?

— Не, разбира се, че не. Но няма да навреди, ако получим още една проба веднага.

— Ще я взема, когато мога.

— Веднага.

— Тя току-що видя сестра си мъртва, в един ковчег.

— О. — Ед замълча. — Твърде лошо. Но може би ще успееш да ѝ обясниш колко важно е да...

— Довиждане, Ед.

— Чакай. Тя потисната ли е?

— Естествено, че е потисната.

— Не ѝ давай успокоителни. Ще навреди на резултатите от следващата пратка, която...

— Ще ѝ давам всичко, от което има нужда. Ако се наложи да я държа в безсъзнание през следващите двацет и четири часа, ще го направя.

— Не е нужно да ставаш раздразнителен. Това си е твоята шибана игра. Просто ми изпрати нещо веднага, щом можеш.

Калдак пхна телефона обратно в джоба си.

Това си е твоята шибана игра.

Да, това беше неговата игра и на него му беше разрешено да командва. Съмнителна чест, която му беше оказана само защото никой друг не искаше да си навлича такава беля на главата. Твърде много неща можеха да се объркат. По дяволите, твърде много неща вече се бяха объркали. Досега само едно нещо от цялата шибана каша беше наред — имунният фактор на Бес.

Затова от него се очакваше да третира Бес като лабораторно животно. Без значение какво чувстваше или мислеше тя. Личната свобода, мисълта за благо на обществото нямаха никакво значение. Използвай я.

Това го отвращаваше. Беше кошмар, който продължаваше твърде дълго.

Страхуваше се, че повече не може да го върши.

И още повече се страхуваше, че би могъл да продължи.

— Значи се улови на въдицата? — Естебан изпита прилив на удоволствие. — Там ли е?

— Припадна в погребалното — каза Марко Де Салмо. — Сега е в апартамента си. Калдак е с нея.

— Някакъв начин да се добереш до нея?

— Охраната е силна, наистина силна. Не ми се отдаде никаква възможност в погребалния дом.

— Но ти беше нает да разрешиш проблема, Марко — каза Естебан тихо. — Сигурен съм, че ще успееш. Нямаме много време. Те ще я отведат и ще я скрият веднага щом могат. Не мога да ти опиша колко ще съм недоволен, ако това се случи след всичките главоболия, които си навлякох.

— Инсталирах микрофон в телефона. И наблюдавам апартамента. Няма да я изпуснем втори път.

— Надявам се, че няма. Всяка минута, през която е жива, увеличава опасността. За теб, както и за нея.

От другата страна настъпи мълчание.

— Ще намеря начин.

— Имам пълна вяра в теб.

Той затвори телефона. Наистина вярваше до известна степен в Де Салмо. Намираще го много ефикасен, макар и да му липсваше

малко въображение. Въображението беше голямо предимство за един убиец. Калдак имаше въображение и то беше едно от най-ценните му качества.

— Г-н Мориси се обажда по мобифона ви. — През стоеше на вратата. — Казахте да приемам обажданията му по всяко време.

Мориси. Докато отиваше към телефона, го обхвана нетърпение. От седмици чакаше на тръни. На Мориси му беше отнело твърде много време да намери подходящия човек.

— Намери ли го?

— Коди Джеферс. На двайсет и една. Самотник. Бързо се пали. Самохвалко. Той е незначителен шофьор, който участва в тукашното дерби за камиони. През последните две седмици непрекъснато се мотае около пистата и досажда на звездите. Излязъл е трети и четвърти на две второразредни състезания, но е проиграл паричната награда веднага щом я е получил. Звучи ли като човека, който искаш?

Обзе го възбуда.

— Напълно.

— Искаш ли да се заема с него?

— Не, сам ще го направя. — Тази част от плана му беше прекалено решаваща, за да бъде изпълнена от подчинени. Джеферс щеше да бъде важна брънка и трябваше да бъде напълно подходящ. — Къде е той?

— Тук, в Шайен, Уайоминг. Хотел Маджестик. Долнопробно свърталище до пистата.

— Ще се срещнем на летището. Ще бъда там утре сутрин. През ще ти се обади и ще ти каже номера на полета.

Той затвори телефона и се облегна в стола. Грейди скоро щеше да бъде мъртва, а най-важната брънка вече беше намерена.

Нещата се развиваха напълно задоволително.

През дантелените завеси на прозореца струеше светлина. Бес винаги беше обичала да гледа замъглените, образувани от проникващите лъчи фигури. Беше купила дантелата в Амстердам, отстрани беше сложила раирани вълнени пердета и беше изпълнала завесите така, че да няма никакви претрупани дипли. Беше купила една дължина и за Емили и Емили беше поръчала завеси за стаята на

Джули. Емили се беше разсмяла и беше казала, че никога не би си помислила, че Бес харесва дантела, че тя изобщо не подхождала на нейния характер...

Емили.

Бес почувства разкъсващата болка, стисна здраво очи, изтиквайки назад мисълта за сестра си.

— Не заспивай отново.

Очите ѝ се отвориха и тя видя, че Калдак седи на леглото.

— Спа десет часа — каза тихо той. — Сега трябва да хапнеш.

Тя поклати глава.

— Да. — Той се изправи. — Ще ти направя супа и сандвич.

— Не съм гладна.

— Обаче трябва да ядеш. Отиди си вземи един душ и се облечи.

— Той излезе от стаята.

Отново беше станал студен и решителен, осъзна тя. И все пак миналата нощ той я беше държал в прегръдките си в продължение на часове и я беше люлял, и агонизира заедно с нея, като че ли Емили беше и негова сестра.

Емили.

— Ставай — извика той от кухнята.

Да върви по дяволите. Тя не искаше да става. Искаше отново да потъне в сън и да забрави гледката на Емили в ковчега. О, Господи.

Той се върна, изправи я и нежно я побутна към банята.

— Давам ти десет минути. Ако не си излязла от душа, ще вляза и ще те измъкна.

Искаше ѝ се да го удари.

— Животът продължава, Бес. Няма да се излекуваш като лежиш в леглото. Ще се излекуваш, ако направиш нещо за болката.

— Престани да ми проповядваш. Не знаеш как...

Той вече беше излязъл.

Тя затръшна вратата на банята и се облегна на нея. Отново плачеше.

— По дяволите — промълви тя. — Майната ти, Калдак.

Майната му и на Естебан, който беше убил Емили и я беше хвърлил в дупка в земята, като че ли беше едно нищо. Чудовище. Изпълзяло изпод скалата и разкъсващо, нараняващо...

— Пет минути, Бес.

Защо не спре да ми дава заповеди, помисли си тя, докато сваляше дрехите си. Беше точно като Емили и начинът...

Всичко ли щеше да ѝ напомня за Емили? Калдак не беше като Емили. Никой не беше като нея.

Тя пусна душа и се пъкна под струята.

Емили беше умна и предана, и любяща. А онова чудовище я беше убило.

Покажи им чудовищата.

Но те всички знаеха кое беше чудовището и въпреки това Емили беше умряла. Чудовището се разхождаше, дишаше от въздуха, ядеше храна, смееше се и говореше, а Емили беше мъртва.

Бес стоеше там, скимтяща и ридаеща, защото „те“ не бяха направили нищо. Винаги бяха „те“. Те не бяха направили нищо в Тенахо. Те не бяха направили нищо и в Данзар.

Тя не беше направила нищо.

Емили беше мъртва, а тя не правеше нищо.

— Бес?

Калдак стоеше пред кабинката с душа. През мъглата можеше да види огромния му силует, очертан върху стъклото.

— Разкарай се, Калдак.

— Излизай, обедът ти е готов.

— Махай се.

— Достатъчно стоя тук. — Той започна да плъзга вратата на кабинката.

— Излез оттук. — Тя затръшна обратно вратата. — Ще изляза, когато съм готова и се почувствам добре. Сега просто ме остави сама.

Той остана на място, изненадан от яростта в гласа ѝ.

Тя също беше изненадана. Не беше осъзнала колко бързо и силно се беше разгорял гневът ѝ. Юмруците ѝ бяха така стиснати, че ноктите и се забиваха в дланите ѝ. През нея преминаваха вълна след вълна на гняв и омраза.

Естебан.

— Халатът ти е на дръжката на вратата.

Вратата се захлопна и тя остана сама.

Не, не сама.

Споменът за Емили такава, каквато я беше видяла в погребалния дом, остана с нея. Щеше ли някога да види сестра си по друг начин?

Щяха ли всички други спомени от миналото да изтлеят и да остане само този?

Изтласкай го, възпри го. Само щеше да заплаче отново, а това я отслабваше. Трябваше да мисли и да планира. Сега не можеше да бъде слаба. Трябваше да бъде силна, както Емили щеше да бъде на нейно място.

Защото най-накрая тя беше научила, че няма полза само да им показваш чудовищата.

Трябва да ги убиваш.

Не излезе от банята близо час.

Калдак вдигна поглед, когато влезе в кухнята.

— Супата ти изстина. — Той се изправи и вдигна купичката. — Ще я сложа в микровълновата за минутка.

— Храниш ме в кухнята? — Оправи му едва забележима усмивка. — Майка ти не би одобрила.

— Тя разбираше кога случаят е извънреден. Сядай.

— Окей. — Тя седна на масата и каза със запъване. — Извинявай, че... ти... се развиках. Ти правеше само онова, което мислеше, че е най-добро.

— Няма проблеми.

— И снощи беше много мил с мен. Благодаря ти.

— Не искам да ми благодариш, за Бога. — Огледа лицето ѝ. — Добре ли си?

Не, не беше добре. Емили беше мъртва, а Естебан — не.

— Добре съм.

— Как ли пък не. Бледа си като платно и изглеждаш така, като че ли всеки момент ще се разпаднеш.

— Добре съм — повтори тя.

— Обадих се на д-р Кенууд тази сутрин. Джоузи се оправя.

— Знае ли кога ще оперират?

— Още няма да опитват. — Той постави супата пред нея. — Каза, че трябва да натрупа още кръвни телца.

Кръвта, която Естебан беше източил от нея.

— Някой уведомил ли е Том и Джули за Емили?

— Още не. Няма връзка. Все още са в Канада.

— Не искам да се опитваш да ги намериш. Не искам те да знаят.

— Защо?

— Ще дойдат тук, а това би било опасно за тях. Каза, че могат да се превърнат в мишени.

Той кимна.

— Ще продължим да държим под наблюдение горския пункт и дома им.

— Не искам да виждат Емили... така както я видях аз. — Трябваше да спре за миг, за да овладее гласа си. — Том и Джули няма да повярват, че е мъртва, както не повярвах и аз. Ще отворят ковчега и ще видят... не мога да им позволя да го направят. Искам да бъде погребана с достойнство и уважение. Искам да уредиш скромно погребение за утре. Когато им кажем, трябва да мога да покажа на Джули, че майка ѝ е на място, което...

— Ти не си най-близката ѝ роднина. Том Корели има правото да вземе това решение, Бес.

— Моето решение е правилното. — Тя взе лъжицата. Ръката ѝ леко трепереше. — Можеш да го уредиш. Ти си от ЦРУ. Щом можеш да фалшифицираш документи и да убиваш хора, можеш да направиш и това. Няма да позволя Том и Джули да видят Емили така. Искам да я помнят каквато беше преди Естебан... Направи го, Калдак.

Той бавно кимна.

— Ще се погрижа. Но трябва да бъде погребана днес. Колкото по-скоро се махнем оттук, толкова по-добре.

— Утре. — Щеше да е готова утре. Още не беше достатъчно силна. Насили се да започне да яде супата. Изяж супата, сандвича. Опитай се да поспиш довечера. Бъди силна. — Утре, Калдак.

— Не ми харесва... Добре. — Той седна, гледайки я как се храни. — Но сега трябва да те помоля за услуга. Ед казва, че може да работи с пробата, която му дадохме, но има нужда от още.

Кръвта. Почти беше забравила. Не трябваше да забравя. Трябваше да я включи в уравнението.

— Ами вземи я.

— Мога да почакам малко.

— Вземи я.

Той стана от масата и изчезна в дневната. Върна се с черния кожен несесер, който беше използвал на паркинга в Атланта. Когато

иглата влезе в ръката ѝ, тя едва я усети.

— Много си добър.

— Стой мирно. — Изражението му беше съсредоточено, докато изтегляше кръвта. — Готово. — Сложи лейкопласт върху ръката ѝ. — Веднага се връщам. Тези шишенца трябва да се опаковат в лед и да са готови за изпращане. Трябва да стигнат до Ед до довечера. Екипът му работи денонощно.

— Тогава работата трябва да е много спешна. Каза, че можеш да почакаш.

— Не беше на себе си дълго време. — Той се усмихна накриво. — А и аз се опитах да проявя хуманност. Не се ли досети?

— Да. — Той се беше държал мило. Беше я държал здраво и се беше опитал да разпръсне мрака. За известно време беше успял, но сега той се беше върнал и тя трябваше да се справи с него. — Досетих се.

Той излезе пак, за да приготви кръвта за Центъра за контрол на заболяванията. Не беше справедливо тя да има имунитет към болестта, а Емили да умре. Емили беше лекар и имаше семейство. Дали Бог правеше избора си напосоки?

Тя се изправи и се приближи до прозореца, от който се виждаха покривите и балконите от ковано желязо на Френския квартал. Винаги беше обичала този град. Когато Емили ѝ беше дошла на гости, тя го беше намразила и се опита да убеди Бес да наеме апартамент в Детройт. Ню Орлеанс беше твърде ексцентричен за практичната Емили.

— Обадох се на Рамзи и му казах да изпрати куриер за пакета — каза Калдак, когато се върна в кухнята. — Когато чуем звънеца, вратата ще отворя аз.

— Да не би да се страхуваш, че на прага ще стои някой с картечница, готов да ме застреля? — запита тя отегчено.

— Не, не с картечница. Има по-тихи и по-удобни начини. — Той постави пакета на шкафчето до вратата. — И се съмнявам, че ще се появят на предната врата. Ще изчакат, докато излезеш навън.

Тя отново погледна през прозореца.

— Мислиш, че изчакват?

— Да, казах ти, че ще стане така. Точно за това става въпрос.

Тя не отмести поглед от прозореца.

— Всичко е заради кръвта, нали? Ти искаш кръвта, а Естебан иска да умра, преди да мога да ти дам достатъчно, за да провалиш малкия му, прилежно изпипан план.

— Да.

— Колко е достатъчно, Калдак?

— Не знаем.

— Тогава изглежда съм много ценен актив. Калдак мълчеше, наблюдавайки я.

— Мислиш ли, че Естебан е тук?

— Съмнявам се. Не би рискувал. Но е изпратил някого.

— Сигурна съм, че е разочарован. Спомням си лицето му в болницата, когато ми каза, че Емили е мъртва. Защо ме излъга, че Емили е в моргата?

— Искаше да те нарани. Можеше да не му повярваш, ако ти беше казал, че я е заровил в хълмовете. Щеше да си помислиш, че те лъже и че Емили е избягала от него.

— Не мислех така, когато намерихме Рико. Надявах се, че тя е...

— Дори споменът за тази надежда ѝ причиняваше болка. — Как е разбрал Рамзи, че е била погребана в хълмовете?

— Яел.

Тя се обърна и го погледна.

— Яел?

— Казах му да търси гроб.

Тя настръхна.

— Какво?

— Онзи ден на самолетоносача му се обадох и му казах да търси гроб.

— Още тогава си мислел, че е мъртва? — промълви тя.

— Надявах се да не е. Молах се да не е. Но знаех, че съществува голяма вероятност да е истина.

— Защо?

— Не беше доведена в болницата заедно с Джоузи. От онова, което ми каза за сестра си, заключих, че тя не би позволила да я отделят от детето. — Той замълча за момент. — При положение че е жива.

Бес си беше помислила същото нещо, но не си беше позволила да го приеме.

— Все пак имаше някаква вероятност да е жива. Имаше вероятност.

— Но по-голяма да е мъртва. — Устните му се разтегнаха в бледа усмивка. — Моят аналитичен ум. Трябваше да рискувам. Казах на Яел докато търси да внимава за плитък гроб.

— И той го е намерил. Кога?

— Преди три дни. Натъкнал се на подозрителен участък в подножието на планината на около десет мили от Тенахо. Проверил е и се връщал да ми докладва, когато се появили хората на Естебан и започнали ексхумацията.

— Искаш да кажеш да я изкопават — каза тя горчиво. — *Ексхумация*. Такава прилична, лека дума за едно отвратително оскверняване.

Той кимна.

— Ти не ми го каза. Оставил си ме да се надявам.

— Имаше някаква вероятност да греша. А ти щеше ли да ми повярваш, ако ти кажех, че Емили вероятно е мъртва?

Не, нямаше да му повярва. Не си беше позволила да повярва, докато не видя тялото на Емили.

Промени курса. Не мисли за този миг. Остани спокойна и твърда.

— Изморена съм... Връщам се в спалнята. Уведоми ме, когато се погрижиш за погребението на Емили.

— Ако мислиш, че си в състояние, можеш да започнеш да опаковаш нещата си. Трябва да тръгнем веднага след погребението.

Тя отиде в спалнята и затвори вратата, оставяйки го навън. Беше започнала да трепери, но Калдак едва ли беше забелязал. Напоследък твърде често я беше виждал слаба, а тя не можеше да допусне той да я възприема по друг начин, освен силна и решителна.

Пое си дълбоко въздух, за да се успокои. Така беше по-добре. Само още малко време и щеше да бъде добре.

Беше показала невероятна уравнивесеност. Калдак беше очаквал да се разстрои всеки момент.

Може би щеше да е по-добре, ако го беше направила. Този внимателен контрол можеше да се окаже по-опасен от дивото отчаяние от миналата нощ. Днешното ѝ поведение беше неочаквано за него.

Обикновено успяваше да предусети поведението, но днес не беше разбрал какво се върти в ума ѝ.

Това обаче нямаше да се превърне в проблем. Досещаше се, че твърде скоро тя ще го информира за своите мисли и нужди.

Шайен, Уайоминг

— Ей, Джеферс, ти си истински Евил Невил. Истински каубой — каза Рандал сериозно. — Май е по-добре да си отварям очите. — Той хвърли лукав поглед на жена си, която седеше до него на бара.

Той се кикотеше, надсмиваше му се, осъзна Коди Джеферс. Не вярваше на историята на Коди.

Високомерно копеле. Е, беше преувеличил малко. За какъв се мислеше Рандал? Само защото беше спечелил няколко дербита...

Коди слезе от столчето, нахлупи широкополата шапка на главата си и излезе с широка крачка от бара. Е, не беше спечелил нито едно голямо състезание. Още беше млад. Ще успее. Ще бъде звезда, когато Рандал се върти наоколо в инвалидна количка вместо в онзи чудовищен камион.

Напъха юмруци в джобовете на якето си от агнешка кожа и тръгна надолу по улицата.

Рандал нямаше да се смее утре вечер, когато една от големите гуми на камиона му се откачи, докато кара. Вместо това другите ще му се смеят. Всичко, което е нужно, са няколко завъртания на гаечния ключ, за да се разхлабят гайките, и бум, тряс. Беше го правил преди две години, когато онова копеле в Денвър беше...

— Г-н Джеферс?

Той се обърна.

— Казвам се Естебан. — Мъжът се приближи към него. — Казаха ми, че може да сте тук. Чух какъв обещаващ млад мъж сте и може би имам предложение за вас. Защо не отидем някъде да поговорим?

ГЛАВА 11

Калдак и Бес напуснаха апартамента на следващата сутрин още по тъмно. Те се спуснаха по задното стълбище до чакащата ги кола и подкараха към старото гробище Сейнт Николас в Метаире, близо до Ню Орлеанс.

Емили беше погребана в старинна, обрасла с мъх крипта над малко, спокойно езеро. Зората още не беше настъпила, когато свещеникът затвори Библията си, кимна учтиво и бързо напусна криптата.

Бедният човек, помисли си Бес вцепенено. Измъкнат от леглото и доведен в гробище, което сякаш беше излязло от роман на Ан Райс.

— Ние също трябва да тръгваме — каза Калдак нежно.

Бес погледна гладкия, каменен саркофаг, в който беше положен ковчегът на Емили. Довиждане, Емили. Обичам те. Винаги ще останеш с мен.

— Бес.

Тя кимна, обърна се и излезе от криптата. Въздухът беше влажен и свеж. Тя пое дълбоко дъх, наблюдавайки как пазачът на гробището заключва железните врати на криптата. През кипарисите проникваха бледи, сиви лъчи светлина и осветяваха надписа на гробницата.

Картие.

Погледът на Калдак проследи нейния.

— Заех място за Емили от Етиен Картие. Това е тяхната семейна крипта. Тук всеки трябва да бъде погребан над земята.

Тя знаеше това. Но не беше мислила, че дори Калдак ще успее да убеди някого да отстъпи последния си дом.

— Зае?

— Мислех, че в крайна сметка Том Корели може да поиска да я отведе у дома.

Да я отведе у дома. Думите бяха мили и в същото време навяваха меланхолия. Да отведе Емили у дома.

— Междуременно тук ще е в безопасност.

В безопасност в тази гробница. Не бяха ли мъртвите винаги в безопасност? Те нямаха тревоги, не се страхуваха, нито се ядосваха...

— Така добре ли е? — попита Калдак.

Тя кимна.

— Предполагам, че не бях помислила за това. Емили не би искала да остане тук завинаги. Тя всъщност не харесваше Ню Орлеанс. Би предпочела да си отиде у дома.

Тя се обърна и тръгна. Не мисли за нея. Не поглеждай назад. Не я оставяш сама. Тя винаги ще бъде с теб.

Калдак веднага се изравни с нея и те вървяха в мълчание по настланата с пясък пътека, покрай която бяха наредени крипти.

— Как ги накара да ни позволят да влезем в гробището толкова рано? — попита тя, когато приближиха портала.

— О, Рамзи си има начини.

— Да не се опитваме да избегнем някой убиец? Затова ли се промъкваме тайно и погребваме сестра ми по тъмно?

— Мислиш ли, че тя би предпочела да бъдеш лесна мишена на дневна светлина?

— Не.

— Аз също. Затова сме тук толкова рано и осем агенти са разположени зад онези крипти.

Погледът ѝ обходи редиците от крипти.

— Не ги видях.

— И не би трябвало.

Не бе забелязала каквото и да е, докато изминаваше онова разстояние от колата до криптата. Беше изключила от всичко, изпълваше я само мисълта за Емили.

Но сега — край. Вече всичко беше свършило.

Калдак я спря, когато тя се насочи към светлокафявия, нает Лексус, паркиран край бордюра.

— Почакай малко.

Той хвърли поглед към мъжа в карирано спортно сако, който излезе от седана, паркиран по-надолу по улицата.

Тя настръхна.

— Няма нищо. Той е един от нашите. Наблюдаваше колата.

Мъжът кимаше и Калдак ѝ отвори предната врата.

— Страхуваше се от бомба или нещо друго?

— Страхувам се от всичко — каза той като се намести зад кормилото. — От каквото си помислиш.

— Рамзи в онази кола ли е?

— Вероятно.

— Що за човек е той?

Той я погледна изненадан.

— Какво имаш предвид?

— В погребалния дом изглеждаше много ядосан и нетърпелив.

— Обича да командва.

— Ти също. — Тя отново погледна към седана. — Вярваш ли му?

— До известна степен. Знам, че е изместил някои хора, докато се е изкачвал до върха на агенцията. Той е добър специалист, но е амбициозен, а това винаги преиначава действията на човека.

— Да, така е. — Тя отправи поглед на изток. — Слънцето изгрява.

— Което означава, че е по-добре да тръгваме. Ще се успокоя, когато те изведе от този град. Оттук се отправяме направо към изхода на града. Ще накарам някой да прибере куфарите ти от апартамента и да ги донесе...

— Не.

Той застина, а после бавно се обърна с лице към нея.

— Какво?

— Няма да ходим никъде. Поне не сега. Върни ме в апартамента.

— Няма начин.

— Върни ме в апартамента и повикай Рамзи. Искам да говоря с него.

— Ще ти дам да говориш с него по телефона.

— Лице в лице. Искам всичко да е съвсем ясно. Спомняш ли си, веднъж ти казах, че всичко трябва да стане както аз искам.

Той не проговори няколко секунди.

— Спомням си.

— Тогава ме върни в апартамента. Или ще слеза от колата и ще тръгна пеша, Калдак. Искаш ли да се влачиш след мен?

— Бих могъл просто да те просна в безсъзнание и да те отведем.

— Вече си го правил — каза тя. — Би било банално да се повтаряш. Ако искаш да ме опазиш, върни ме в апартамента, където

ще бъде заобиколена от четири стени. — Гласът ѝ стана рязък. —
Защото няма да отида никъде другаде, Калдак.

— Не прави това, Бес.

Тя се протегна към дръжката на вратата.

— Добре — измърмори той през зъби. Запали двигателя и
натисна газта. Колата подскочи, притискайки я назад в седалката.

Беше спечелила първата битка.

— Какво правите още тук, по дяволите? — Рамзи затръшна
входната врата на апартамента. — Предполагаше се, че сте на
половината път до Шревърпорт, за да хванете полета за Атланта. За
Бога, Калдак, няма да търпя...

— Калдак нямаше избор — каза Бес. — И бих била доволна, ако
говорите на мен, г-н Рамзи. Малко ми писна да се отнасят към мен
като че ли имам интелекта на първокласна крава.

Рамзи погледна предпазливо Калдак, който седеше в един
фотьойл в другия край на стаята.

Калдак сви рамене.

Рамзи се обърна към Бес.

— Никой няма намерение да се отнася към вас другояче, освен с
респект, госпожице Грейди. Ние всички много съчувстваме на загубата
ви. Разбирам, че доктор Корели е била прекрасна жена и...

— Емили е мъртва. Затова каква жена е била тя е от значение
единствено за хората, които я обичаха, за никого друго. Не ви
извиках тук, за да ми поднасяте надутите си съболезнования.

— Тогава защо ме доведохте тук?

— Информация. Трябва да си изясня някои моменти. Ще отидете
ли в Мексико да заловите Естебан?

— Не можем. Това би предизвикало дипломатически скандал.
Нямаме доказателства.

— Имате тялото на сестра ми.

— А и една конфронтация сега може да доведе до друг инцидент.
Имайте търпение.

— Нямам търпение. — Тя замълча. — Имам нужда от друга
информация. Трябва да разбера за Калдак. Реших да се обърна към вас,
защото забелязах, че ми казва само онова, което той иска да знам.

Рамзи погледна Калдак с безпокойство.

Калдак каза:

— Кажи й.

— Шеф ли сте му? — попита Бес.

— Може и така да се каже.

— Което означава, че не сте му шеф. Или сте, или не сте.

— Калдак работи с нас от няколко години. Той има специални квалификации, които го правят безценен за нас.

— Квалификацията да убива хора или да воюва, служейки си с бацили? Той е учен, нали?

— Той ли ви каза? — Рамзи се поколеба. — Тогава знаете за Накоа?

— Не, не знае. — Калдак присви очи и се вгледа в лицето й. — Накъде биеш, Бес?

— Искам да знам колко власт имаш над тези хора. Изглежда можеш да им се обаждаш, когато си поискаш, но трябва да знам докъде се простира властта ти.

— Калдак се ползва с по-голяма свобода от нормалната — каза Рамзи. — Заради необичайните обстоятелства, които го заобикалят...

— Те ме използват — каза направо Калдак. — Всички се страхуват до смърт от това нещо. Аз съм удобен за тях, защото ще поема цялата вина, ако нещо се обърка.

— Той се усмихна сардонично на Рамзи. — И аз ги използвам.

— Ти не се ли страхуваш? — запита Бес.

— Разбира се, че се страхувам. Просто не мога да позволя на страха да ми попречи.

Не, Калдак нямаше да позволи на нищо да се изпречи на пътя му.

— Значи всеки използва всеки.

— Така е устроен светът, госпожице Грейди — каза Рамзи. — Но можете да сте сигурна, че правим всичко възможно, за да спрем Естебан.

— Не съм сигурна. Не ви вярвам.

— Мислите ли, че ще допуснем национално бедствие — каза Рамзи с нетърпелив тон. — Оценяваме вашата загриженост, но е идиотско да мислите...

— Изслушай я — каза Калдак. — Тя иска нещо.

Бес кимна.

— О, да.

— Какво? — попита Рамзи.

— Не какво, а кого. Калдак.

Макар че гледаше Рамзи, тя почувства внезапното напрегане на Калдак.

— Не съм сигурен, че разбирам — каза Рамзи предпазливо.

— Всеки използва всеки. Аз искам да използвам Калдак.

— По какъв начин?

— Да ме опази жива. Да ми помогне да намеря Естебан. — Тя погледна към Калдак и добави твърдо. — Да ми помогне да убия Естебан.

— А, ето какво било — измърмори Калдак. — Стигнахме до същността на въпроса.

— Вие не разбирате — каза Рамзи. — Не е толкова просто. Картината е много по-мащабна от...

— Не ме интересува мащабната картина. Вие му мислите за антракса. Просто ми дайте Калдак и направете така, че да разполага с властта да прави онова, което трябва да бъде направено.

— Как ме искаш — опакован в целофан или не? — запита Калдак.

Тя не му обърна внимание, концентрирайки се върху Рамзи.

— Искам Калдак.

— Разбирам болката и гнева ви, но нашите усилия трябва да се съсредоточат върху това да спрем Естебан да не предизвика още едно Тенахо.

— Значи се споразумяхме. Твърдо съм решена да спра Естебан.

— Ако се вслушате в здравия разум, сигурен съм, че...

— Вие слушайте. — Гласът ѝ трептеше от напрежение. — Не вярвам на вашия „здрав разум“. Виждала съм твърде много сделки, сключени под масата, твърде много прикривания на истината. Това няма да се повтори. Никой няма да сключва сделка с Естебан и да го остави да се отърве. Няма да стане.

— Никой няма да сключва сделка.

Тя извърна към Калдак.

— Би ли могло да се случи?

Той кимна бавно.

— Майната ти, Калдак — процеди Рамзи през зъби. — Никак не улесняваш нещата.

— Твърде съм заинтересован от всичко това, за да лъжа заради теб, Рамзи. Никога преди не съм бил в отряда на робите.

Рамзи му хвърли отровен поглед, преди да каже внимателно:

— Госпожице Грейди, направихме всичко по силите си, за да сме сигурни, че сте в безопасност. Сега имаме нужда от вашето сътрудничество.

— Престанете да ме покровителствате. Искам всичко да бъде пределно ясно. Нуждаете се не само от моето сътрудничество, нуждаете се от кръвта ми. Дайте ми Калдак и можете да я получите.

— Бинго — каза Калдак.

Рамзи застина.

— Ще откажете? Но това би могло да означава хиляди човешки живота.

— Тогава съм сигурна, че Белият дом ще бъде много разочарован, че сте ме настроили враждебно и сте ме принудили да си отида. Дайте ми Калдак.

— Да предположим, че ви обещаю, че след като всичко свърши, Калдак ще бъде изпратен след Естебан. Ще отидете ли в обезопасената къща, като оставите нещата в наши ръце?

— Никакви обезопасени къщи. Оставам тук.

— Мили Боже, да не искате да умрете? Вие сте мишена.

— Не, не искам да умра. Калдак ще ме опази жива, а вие ще му помагате. Точно тук, на открито. Ако се скрия, няма да можете да привлечете Естебан.

— Естебан ще изпрати убиец. Няма да дойде сам.

— В началото — не. Но мисля, че колкото по-дълго време съм жива, толкова по-разярен ще става той.

Рамзи поклати глава в знак на несъгласие.

— Вие сте твърде ценна, за да ви използваме като примамка, а и нямате представа за какво ме молите.

— Не ви моля. Не ви давам никакъв избор. Нещата ще станат така. Естебан ще си плати за Емили. Нямам какво повече да ви кажа. Довиждане, господин Рамзи.

Рамзи се вторачи в нея с раздражение. После тръгна към вратата.

— Трябва да поговоря с теб, Калдак.

— Така си и мислех. — Калдак се изправи. — Ще се върна след малко, Бес. Ще останем в преддверието.

Бес влезе в спалнята. Втората битка. Беше доволна, че е приключила, но не се заблуждаваше, че Калдак ще бъде толкова лесен, колкото Рамзи. През цялото време беше седял, наблюдавайки я, прибавяйки, изваждайки, анализирайки. Докато се бореше с Рамзи, тя усещаше присъствието му всяка секунда.

Смени бързо черния костюм с джинси и риза. Преди да успее да закопчае последното копче, чу предната врата да се затваря. Тя се стегна и се върна в хола.

Калдак пак беше седнал във фотьойла.

— Ти спечели. — Той почука по гърдите си. — Твой съм.

— Наистина ли?

— Що се отнася до Рамзи. Той, разбира се, предложи да се върнем към първия вариант и да те държим упоена, докато взимаме кръвта, от която се нуждаем. Но когато не се съгласих, той отстъпи.

— Виждаш ли някаква прилика с методите на Естебан?

— Може би. Всъщност ти се справи с Рамзи много добре. Той не разбра, че блъфираш.

— Не блъфирах.

— Мисля, че блъфираше, но при всеки случай беше твърде опасно да те изоблича. От значение е само кръвта.

— Ще я получиш.

— Знам. Възнамерявам да се подсигурия. — Той направи пауза. — А за да стане това, трябва да те опазя жива. Това означава, че ще бъда с теб всяка минута. Няма да влизаш в кола, няма дори да отваряш вратата без мен.

— Съгласна съм.

— Нека обиколим апартамента и ще ти покажа мерките за безопасност, които сме взели.

Тя го последва по коридора.

— Нито спалнята ти, нито тази стая за гости са свързани с външна аварийна стълба, нито имат някакъв друг изход. Те са наред. — Той отиде до вратата в края на коридора. — Заключениета на тази врата, която води към малкия двор, не беше солидна. Заменихме я със секретен патрон. Дворът е заобиколен от ограда от ковано желязо и

има портал. Има дълга алея, която води до страничната улица, затова поставихме един човек в двора, а също и във входа откъм предната улица.

— Могат ли да бъдат дискретни? Не искам съседите ми да се плашат.

— Петерсън беше на пост тази сутрин, когато се върнахме от гробището. Стоеше от другата страна на улицата, под навеса на магазина. Забеляза ли го?

— Не.

— Тогава предполагам, че е дискретен. — Той отвори следващата врата. — А това е тъмната ти стаичка. Светни лампата.

Тя натисна ключа до вратата и стаята се озари от мътна червена светлина.

Той отправи поглед към прозореца.

— Сложила си капаци, това е добре.

— Не съм го направила заради безопасността, а за да изолирам светлината. Затова са направени така, че да се затварят плътно. — Тя се намръщи. — Заковали сте дъски върху тях. Нужно ли беше?

— Да. — Той направи гримаса. — Боже, тук вони. От химикалите ли е?

— На мен ми харесва как мирише.

— Странно.

— Може би. Но е добре, че ми харесва, защото прекарвам голяма част от времето си в тази стая.

— Тогава сигурно не страдаш от клаустрофобия.

Тя поклати отрицателно глава.

— Харесва ми. Тук винаги чувствам по-голяма сигурност.

Той я погледна проучващо.

— Не знам защо. — Тя сви рамене. — Или може би знам. Предполагам, защото когато проявявам някой негатив в онова легенче там, на него се появява светът такъв, какъвто е в действителност. Не какъвто аз искам да бъде, нито какъвто някой друг се опитва да ми внуши, че е. Истината. Така се пресичат разните глупости.

— Имаш интересна представа за предпазно одеяло. — Той изгаси лампата, излезе в коридора и отвори следващата врата. — Както казах, стаята за гости е надеждна. Аз ще се настаня тук. Достатъчно близо е до спалнята ти, за да мога да чувам всичко. През нощта

оставяй вратата си открената. — Той ѝ хвърли поглед. — Някакви възражения?

— Не, защо би трябвало да имам? Ти осигуряваш моята безопасност. Затова пожелах теб.

— Не съвсем. Аз съм средство към дадена цел. Ти искаш Естебан мъртъв, а от мен искаш да ти помогна да го заловиш. Всичко останало е маловажно. — Той замълча. — Искаш да бъдеш примамка? Окей, но ще стане както аз кажа. Искаш Естебан? Ще ти го осигуря, но няма да допусна да убият никой от нас междуременно.

— Не искам да ми го осигуряваш. Просто искам да ми помогнеш да стигна до него.

— Знаеш ли колко много охрана държи около себе си? Не можеш да се доближиш до него.

— Това няма да продължава вечно. Никой не е пазен през цялото време. Мога да го направя, ако ми помогнеш.

— И тогава Хабин може да изпадне в паника и да продължи с удара на своя глава. Това ли искаш?

— Не, намери начин да го заобиколиш.

— Да не мислиш, че мога да върша чудеса?

Когато беше намерил самолетоносача за Джоузи, тя беше решила, че това е чудо.

— Ти си съобразителен и извеждаш нещата до край. Това вече само по себе си е чудо. Не съм толкова глупава, че да мисля, че мога да се справя сама. Имам нужда от теб.

Той замълча за миг.

— Значи наистина ще ме използваш?

Тя трепна.

— Да.

— Мисълта за това вече започва да те тревожи.

— Ще го преодоля. — Постави ръка върху лейкопласта на лявата си ръка. — Ти не си единственият, който е използван. Не моля за твоята кръв.

— Може и да го направиш. — Той я разгледа внимателно. — Но не в този момент. Затова, като истински верен слуга, ще се опитам да съм ти полезен по други начини. Какво искаш за обяд?

Вълна на облекчение премина през нея. До този момент тя не беше сигурна дали ще се съгласи с нея.

— Не съм гладна.

— Обаче трябва да ядеш. Като Джоузи си. Нужно е да си изградиш достатъчно кръвни телца.

— Тогава ще ям каквото и да е.

Той кимна и се отправи към кухнята.

— Калдак. — Тя се поколеба, когато той я погледна през рамо. — Не виждам никакъв друг начин. Всеки знае какво прави Естебан, но никой не го спира. Не искам да ти се случи нищо, но ти си единственият, на когото мога да се доверя.

— Ти ми вярваш? — попита той бавно.

— Да.

— Недей, Бес. — Той изчезна в кухнята.

Третата битка. По всичко изглеждаше, че е победила, но тя не мислеше така. Калдак беше отстъпил временно, не се беше предал. Тя беше доловила гнева и раздразнението, кипящи у него точно под повърхността, и това я беше потиснало. Вероятно същият този гняв го беше накарал да й каже да не му вярва. Тя можеше да му вярва. Тя му вярваше. Невинаги знаеше какво мисли, понякога беше груб и брутално искрен, но почти от самото начало беше до нея, помагайки й.

Ще се грижа за теб.

Нямаше нужда някой да се грижи за нея, но беше добре да не е сама.

А точно сега се чувстваше много, много самотна.

— Пържола? — тя погледна в чинията си със съмнение. — Не мога да изям всичко това. Не и за обяд.

— Със сигурност можеш. — Той седна срещу нея. — Ще е добре за теб.

Тя сви рамене и взе вилицата.

— Ще опитам.

— Радвам се да видя, че ми сътрудничиш.

— Сключихме сделка. Аз спазвам обещанията си.

— Доколкото си спомням, беше по-скоро изнудване. Но всичко е наред. Семантиката няма значение. Не и ако изядеш пържолата си. — Той отрязва парче от своята пържола. — А и аз те поизлъгах малко. Нямам намерение да ти отдавам цялото си внимание и да ти прислужвам. Може да ми се наложи да свърша и някои други неща.

— Какви неща?

Той не отговори.

— Не се безпокой. Няма да те оставя без защита.

— Какви неща?

— От две години се опитвам да попреча на Естебан и Хабин да разпространят антракса. Не успях да попреча да се случи в Тенахо. Тук няма да се случи. — Той срещна втренчения ѝ поглед. — Разбирам защо искаш Естебан да умре. Мислиш ли, че аз не го искам? Имам си своите причини да искам копелето да пукне. Имаше времена, когато работех с него в Мексико и едва успявах да се въздържа. Знаеш ли колко много възможности имах? Щеше да е нужно само едно извиване на врата му. Но се възпрях и не го убих, и ще попреча и на теб да го убиеш, докато не стане безопасно да го направиш.

Тя поклати глава невярващо.

Той сви рамене.

— Знаех, че няма смисъл да ти го казвам. Болката е твърде скорошна. Аз също не бих послушал.

— Каза, че ще ми помогнеш.

— Ще ти помогна. Просто се опитвам да бъда честен с теб. Ако смъртта му би попречила на плановете ми, ще се погрижа да я отложам. — Той погледна чинията ѝ. — Едва си я докоснала. Хапни още малко.

— Не мисля, че точно сега ще мога. Може би ще можем да спрем в някой ресторант, докато сме навън.

Той се взря в нея, шокиран.

— Навън?

— Излизаме на разходка из Френския квартал. Ще излизаме всеки ден, но винаги по различно време и в различни посоки. Чувала съм, че е погрешно да демонстрираш установени навици.

— Няма да ходим никъде извън този апартамент.

— Да, ще ходим. Искам Естебан да знае, че съм тук и че ще остана тук.

— Перченето може да те убие.

— Не е перчене. И тук, в апартамента не съм в безопасност, нали?

— Далеч по-безопасно е, отколкото на улицата.

— Отговори ми.

Накрая той кимна.

— Винаги има начин, ако си решил. Токов удар, отровна змия в канала на душа. — Той сви рамене. — Ако искат да стигнат до крайности — малък реактивен снаряд през онзи прозорец там.

— Толкова за сигурността.

— Защо мислиш, че искаме да се махнеш оттук?

— Тогава е въпрос на относителна безопасност. Ако останем скрити, те просто ще започнат да обмислят как да проникнат тук. Ако решат, че отивам някъде, където ще бъде по-лесна мишена, биха могли да изчакат.

— Може би. Ще рискуваш собствения си живот заради това?

— Да. Това е по-добре, отколкото да се крия и да ги чакам да дойдат и да ме заловят. Предпочитам аз да ги търся.

— Нямах никакво предимство. Те знаят как изглеждаш.

— Но аз имам теб да ме защитаваш. Така ще бъде, Калдак.

— Страхотно, просто страхотно — каза той. — Нещо друго?

— Да, искам всички обаждания от Ед Кац от Центъра за контрол на заболяванията да минават през редовната ми телефонна линия.

— Тази линия със сигурност се подслушва.

— Искам Естебан да знае какво правим. Искам да се тревожи. Искам да го изнервя.

— Той не е единственият, когото изнервяш.

— Ти ще се справиш. — После запита с любопитство. — Слагал ли си някога змия в канала?

— Не, по дяволите. Изпитвам ужас от змии. Но не всички са гнусливи.

— Колко успокоително.

— Ти ме попита. Ако искаш спокойствие, позволи ми да те отведа в онази обезопасена къща в Северна Каролина.

Тя поклати отрицателно глава.

— И аз така си помислих. Значи ще се покажем и ще им дадем да разберат, че не си заслужава да се целят в апартамента. Има ли някое конкретно място, където искаш да отидеш?

Тя отговори незабавно:

— Зонтагс.

Той я погледна въпросително.

— Това е най-добрият магазин в града за фотографски принадлежности. Трябва да си купя нова камера.

Фотоапаратът на витрината на Зонтагс привлече вниманието ѝ.

— Иска ми се да беше гледала по този начин пържолата, която направих за обяд — каза Калдак. — Лакомо. Определено лакомо.

Така беше. Нямаше търпение да сложи ръце на него.

— Това е добър фотоапарат. Отлична изработка.

— Такъв ли имаше преди? — попита Калдак.

Тя поклати отрицателно глава.

— Онзи беше Хазелблад. О, имам и други фотоапарати, но той ми беше любимият.

— Не искаш ли да го замениш със същия модел?

— Не, не може да бъде заменен. Живях с този апарат осем години. Беше като стар приятел. Не можеш да замениш старите приятели, само защото тях вече ги няма. — Точно както не можеш да замениш сестра. Мисълта предизвика прилив на болка, но тя бързо я отхвърли и се отправи към входа на магазина. — Затова си намиращ нов приятел със страхотни качества и се надяваш на най-доброто. Веднага се връщам.

Той я последва.

— Където си ти, там съм и аз.

През целия път от апартамента ѝ той не се беше откъснал от нея.

— Съмнявам се, че някой чака вътре да ме нападне.

— Аз бих го направил. Ти си фотограф без фотоапарат. Това е най-добрият магазин за фотоапарати в града. Идеалното място. — Той отвори вратата пред нея и хвърли поглед на вътрешността. — Няма клиенти. Ако някой влезе и се приближи до теб, отстъпи назад. Не позволявай никой да се докосва до теб. Нужно е само едно леко убождане.

— Марди Грас започва следващата седмица. Трудно ще е да не бъда докосвана от никого във Френския квартал. Ще трябва непрекъснато да се намесваш като някой защитник на Светците.

— Тогава точно това ще направя. Но ти ще ми помагаш да се справя, нали?

— Можеш да бъдеш сигурен — каза тя с отсъстващ тон, гледайки назад към фотоапарата на витрината. Беше обхваната от познатото нетърпение и за момент почувства вина. Мания, така го

беше нарекла Емили, а тя беше погребала Емили едва тази сутрин. Трябваше ли да чувства тази...

— Да не предпочиташ да се върнеш в апартамента и да се свиеш в някой ъгъл? — запита Калдак рязко с поглед, впит в лицето ѝ. — Това ли би искала Емили за теб?

Емили би пожелала Бес да продължи да живее и да се радва на живота. Емили не беше разбирала страстта на Бес, но никога не би поискала Бес да остане без нещо, което би я направило щастлива. На практика тя би се борила с всеки, който се опита да попречи на Бес. Не че самата тя не се беше месила твърде често. Почти можеше да я чуе...

Тя се отправи целенасочено към щанда.

— Не, Емили не би искала това, а аз също не го искам.

— Галиш този фотоапарат като че ли е куче — каза Калдак, докато отваряше вратата на магазина пред нея.

— Просто се опитвам да го почувствам. И усещането е като при немска овчарка. Определено не е златист ритрийвър. Имаме такава порода, когато бях малка — Симон — беше обичлив, но страшно тъп. — Тя докосна фотоапарата, окачен на врата ѝ. — Този фотоапарат е шик, наистина шик.

— Нов приятел?

Тя поклати отрицателно глава.

— Още не. Все още само познат. Но мисля, че постепенно ще започне да ми харесва. — Той вече ѝ харесваше. Имаше сигурното усещане за правилност, за завършеност. Тя вдигна апарата, фокусира го върху балкона от другата страна на улицата и бързо снима. — Хубав апарат.

— Тогава съм доволен, че го намери. — Той я хвана за рамото. — Време е да се връщаме в апартамента. Достатъчно дълго се излагахме на показ.

Високият клоун със зелена коса, жонглиращ на ъгъла.

Нагласи обектива.

Снимай.

Старата клошарка с начервени бузи и дебели чорапи, седнала на табуретката до алеята.

Нагласи обектива.

Снимай.

Музикантът, облечен в комбинезон и карирана риза, който свиреше на своята цигулка в средата на Роял Стрийт.

Нагласи обектива.

Снимай.

— Ако продължаваш да спиращ, няма да успеем да се върнем в апартамента преди утре — каза Калдак сухо.

— Добре де, трябва да го дресирам. — Тя направи още една снимка на клоуна. — А на земята няма по-фотогенично място от Ню Орлеанс. Това е една от причините да се преместя тук. Тук има всичко, което искам. Стига само да изминеш една пресечка, в която и да е посока и ще се натъкнеш на картина, в която е заключена цяла една история.

— Само ти да не си историята. — Той държеше под око тълпата около тях. — И подозирам, че не правиш снимки само заради удоволствието от снимането.

— Той би могъл да е тук, нали?

— Вероятно е някъде наблизно.

— Значи мога да го заснема.

— Затова ли взе фотоапарата днес?

— Не. — Тя му хвърли бегъл поглед. — Но мислех, че ще одобриш да поразузнаем малко.

— Извинявай. — Погледът на Калдак се отправи към трима тийнейджъри пред тях. — Предполагам, че съм малко нервен.

Щяха да са нужни доста усилия, за да се изнерви Калдак, помисли си тя, потръпвайки.

— Не мисля, че твоят убиец е едно от тези хлапета.

— Би могъл. Може да е всеки. Обзалагам се, че е тук, наблюдавайки. Човек никога не знае.

— Да, никога не можеш да си сигурен. — Тя беше снимала убийци и преди. В Сомалия, в Хърватско, онзи убиец на малки момчета в Чикаго. Но никога не беше снимала човек, който да иска да я убие.

Покажи ги.

Ръцете ѝ леко трепереха докато вдигаше фотоапарата.

Нагласи обектива.

Снимай.

Тя го беше заснела.

Де Салмо гледа втренчено след Грейди и Калдак, докато не изчезнаха зад ъгъла.

Беше го изненадала. Не беше очаквал, че ще се размотава, правейки снимки. Охраната около нея беше толкова усилена, че той беше решил, че ще я крият непрекъснато. Вече беше започнал да планира как да проникне в апартамента.

Онова самонадеяно копеле Калдак очевидно си мислеше, че присъствието му е достатъчно да възпре похитителите. Глупак. Нямахше да бъде толкова труден удар, колкото беше мислил Естебан. Лесно спечелени пари.

Но го безпокоеше фактът, че го беше снимала.

ГЛАВА 12

На стълбите пред апартамента ѝ седеше мъж. Калдак видя как тя се напрегна и каза бързо:

— Всичко е наред. Това е Яел. Казах на Рамзи да ми го изпрати веднага щом кацне в Щатите.

— Просто сте излезли да се поразходите малко? — Яел Наблет се изправи и подаде ръка. Имаше съвсем лек акцент. — Нищо чудно, че на Рамзи са му се разтреперили гащите.

Калдак се усмихна, докато се ръкуваше с Яел.

— Ей, това е гледка, за която бих платил. Радвам се, че си тук. Бес Грейди. Яел Наблет.

Тя измърмори нещо учтиво. Това беше мъжът, който беше търсил Емили, мъжът, който беше намерил гроба ѝ в хълмовете. Яел Наблет приближаваше четирийсетте, имаше зелени очи, къса кестенява коса и жилесто, силно тяло.

— Не бях сигурен дали ще напуснеш Мексико — каза Калдак. Той отключи входната врата и пропусна другите да влязат.

— Нямах какво толкова да правя там. Естебан изчезна от поглед. Оставил бележка, с която официално моли за отпуск по здравословни причини. Смятаме, че е напуснал страната.

— Дяволите да го вземат. Кога?

— Вчера. — Погледът му се премести върху Бес и той каза тихо. — Много съжалявам за сестра ви. Опитах се да се свържа с Калдак, за да ви предупреди по някакъв начин, но Естебан беше твърде бърз. Всичко беше планирано и уредено още преди да изпрати екипа да ексхумира сестра ви.

— Предупреждението нямаше да помогне. — Нищо не би помогнало, но беше мило от негова страна, че е опитал. Тя остана с впечатлението, че той обикновено е вежлив. — Благодаря ви, господин Наблет.

— Яел. — Той се обърна към Калдак. — Мислиш ли, че е тръгнал за насам?

— Още не. Почти ми се иска да го беше направил. Обзалагам се, че има по-важна работа.

Яел направи гримаса.

— Да се надяваме, че не е така. Колко близо е до целта?

— Твърде близо. Антраксът почти е достигнал точката, към която се стремят те. Той може да удари по всяко време. Може би затова е напуснал Мексико. Не би го направил без причина.

— Той изчезна просто така? — попита Бес. — Как е могло да се случи? Нямахте ли хора, които да го наблюдават?

— Вероятно го е планирал от дълго време — отговори Яел. — Той влезе в една сграда на Пасео де ла Реформа и повече не излезе оттам.

— Това не трябваше да става — каза Калдак.

— Съгласен съм — отвърна Яел. — Но стана.

— И какво каза Рамзи?

— Какво ли не каза? Излиза му пяна от устата. Изпрати човек да прибере Перез, секретаря на Естебан, и да го обработи. Но се съмнявам, че той знае нещо. Рамзи не знае кой път да поеме. — Той се усмихна на Бес. — Знаеш ли, че наруши спокойствието на всички като остана тук.

Бес не му върна усмивката.

— Твърде зле. Това може да се окаже единственият начин да се стигне до Естебан. Не сте могли дори да го проследите, когато ви е бил под носа.

Той се сепна.

— Истина е. — Обърна се към Калдак. — Спаси ме. Хвърли й един от онези заплашителни погледи.

— Сам се оправяй. Моите погледи не я стряскат.

— Наистина ли? — Той пак погледна Бес. — Интересно. — Отново се усмихна. — Тогава бих ли могъл да се оставя на благоволенieto ти и да помоля за чаша кафе? Дойдох направо от летището.

Тя кимна.

— Ще направя. Ако ми обещаеш, че това не е извинение да ме разкарате от стаята, за да можете да си поговорите с Калдак.

— Ами, всъщност беше.

Той приличаше на хлапе, хванато да бърка в буркана със сладкото и този път тя усети, че се усмихва.

— Тогава можеш сам да си направиш кафето. Никакви тайни.

— Окей. Просто се опитвах да ти спестя безпокойството. — Той хвърли поглед на Калдак. — Рамзи мисли, че знае кого Естебан е изпратил като убиец. Местната полиция ни информира, че един от техните информатори им е казал, че Марко Де Салмо е в града.

— Значи е Марко Де Салмо — каза Калдак. — Чувал съм за него.

— Но никога не си го виждал?

— Веднъж. В Рим, отдалече.

— Добър ли е?

— Много добър.

— Ще можеш ли да го познаеш? — попита Бес.

— Не мисля — отговори Калдак, после се обърна към Яел. — Може ли Рамзи да ми намери негова снимка?

Яел поклати отрицателно глава.

— Де Салмо няма полицейско досие.

— Как е възможно? — запитва Бес.

Яел сви рамене.

— Той се появи отникъде преди три години. Името вероятно е измислено, но не можем да го потвърдим. На практика не разполагаме с нищо за тоя приятел.

Значи убиецът имаше име, помисли си Бес. Може да нямаше лице, но имаше име. Марко Де Салмо.

Яел се обърна към Калдак.

— Помоли ме да събера допълнителна информация за Естебан, преди да си тръгна от Мексико, но не се добрах до нищо повече от онова, което вече знаеш.

— По дяволите — каза Калдак. — Надявах се на някакъв пробив.

— А какво знаеш вече, Калдак? — попита Бес.

— Израснал е в бедняшките квартали на Мексико, били са дванайсет деца. Баща му е бил работник. Намерихме един социален работник, сеньора Дамирез, която отговаря за този район и познаваше семейството. Тя каза, че никога не са имали достатъчно за ядене и били натъпкани като сардели в барака с две стаи. Мястото гъмжало от плъхове и когато Естебан бил на осем години, го водили в клиниката два пъти за един месец със сериозни ухапвания.

— Само него? Ами другите деца?

— Не, очевидно плъховете са харесвали малкия Естебан.

— Колко приятно.

— Но нещата се оправили що се отнася до него. Брат му, Доминго, умрял през следващия месец и Естебан вече не трябвало да спи на пода. Наследил походното легло на брат си. После по-голямата му сестра починала и внезапно храната станала повече.

— Как са умрели?

— Хранително отравяне.

— Естебан?

— Може би. Но социалният работник каза, че хранителните отравяния били доста често срещани в бедняшките квартали. Когато храната е малко, децата ядат каквото им попадне. — Той направи пауза. — Но дори и да не го е направил той, вероятно е осъзнавал предимствата да си само дете.

— Имало ли е и други смъртни случаи?

— През следващите пет години са починали три сестри и четирима братя.

— Как?

— Още хранителни отравяния, две удавяния, двама заклани с нож в алеите.

— Социалният работник не е ли заподозрял нещо?

— Не, докато не започнахме да разпитваме. Всъщност, тя беше малко възмутена, че задаваме въпроси за Естебан. Сеньора Дамирез го обожава. Тя го описа като учтиво, трудолюбиво момченце. Почти не е пропускал ден в училище, което се случва изключително рядко там. Пробил си е път в живота, измъквайки се от мизерията, и е влязъл в армията на шестнайсет години. Местна история за успеха. Бог вижда, че едва ли има много такива.

— Родителите му още ли са живи?

— Баща му умрял при едно земетресение, когато Естебан бил на дванайсет. Майка му пострадала при същото земетресение, но живяла още три години.

— Има двама оцелели роднини?

— Един. Още един брат умрял преди осем години. Сестра му Мария е била женена за генерал Педро Карминдар пет години. Била е

на двайсет и една, а той — на шейсет и девет. Естебан ги запознал, докато работел при Карминдар.

— Опита ли да се свържеш с нея?

— Няма да говори с никого за Естебан. Тя е едно малко, изплашено зайче.

— Което вероятно я пази жива.

— Да не искаш да се опиташ да я използваш? — запита Яел.

— Срещу Естебан? — Калдак поклати глава. — Не представлява добро оръжие. Освен това, оцеляла е толкова дълго време. Би било жалко да клатим лодката сега.

— Мили Боже, наистина ли дочувам нотка на състрадание? Май че омекваш, Калдак. — Той се обърна към Бес. — Нищо чудно, че не те плаши. Превърнал се е в мекотело.

— Не бих казала — отвърна тя сухо. — Сега, ако сте свършили, ще отида да ви направя кафето.

Той протегна ръка с дланта нагоре.

— Кълна се.

Тя влезе в кухнята и отвори вратичката на шкафа.

Плъхове, разкъсващи човешка плът... Картината беше ужасяваща, но мисълта за малкото момче, извършващо братоубийство, беше още по-смразяваща. Причина и следствие.

Значи така били създадени чудовищата.

— Изглежда го понася добре. — Погледът на Яел беше насочен към кухненската врата, през която беше изчезнала Бес. — Корава дама?

— Понякога — каза Калдак. — Определено е от оцеляващите.

— Не и ако остане тук.

— Няма да си тръгне.

— А ти няма да позволиш на Рамзи да стане неговото.

— За Бога, няма да се отнасям към нея като към животно — каза той рязко. — Тя заслужава нещо по-добро.

Яел сви устни и подсвирна беззвучно.

— Като че ли имаш проблем. Доста ще се поизпоттиш, за да не допуснеш Рамзи да я прибере.

— Да не мислиш, че не го знам? Рамзи е почти толкова голяма заплаха, колкото и Де Салмо. Затова исках да дойдеш. — Той замълча. — Може да ми се наложи да я оставям сама за известно време. Трябва някой да я пази.

— Тя е от голямо значение. Рамзи ще се погрижи за това.

— Не вярвам, че Рамзи ще го направи както трябва. Всичко, за което го е грижа, е да е сигурен, че тя ще бъде на разположение на Центъра за контрол на заболяванията. Вярвам на теб.

Яел поклати глава.

— Не бях изпратен за това тук. Имам да върша работа.

— Твоята работа е Естебан. Естебан може да дойде тук.

— А може и да не дойде.

— Тя е ключът. Дори ако хванем Естебан и Хабин, кой би могъл да каже, че някой друг няма да сложи ръка върху мутирاليا антракс? Тя трябва да остане жива, докато не намерим лекарство. Знаеш дяволски добре, че правителството ти е изплашено до смърт от този антракс.

Яел кимна бавно.

— Добър аргумент.

— Достатъчно добър?

— Ще се навъртам наоколо... за известно време.

Калдак почувства вълна на облекчение.

— Ти я харесваш. — Яел изучаваше изражението му. — Не е само това, че тя е нашият билет, с който да се измъкнем от тази каша.

— Тя не заслужаваше това.

— Невинните зрители се изпречват на пътя и стават разни неща.

— Вече е преживяла достатъчно. Искам да е в безопасност.

— Кафето. — Бес влезе, носейки поднос. Тя се намръщи, долавяйки внезапно настъпилото мълчание. — Говорили сте си.

— Нищо интересно — каза Яел. — Просто убеждавах Калдак, че след като е мекотело, значи е неспособен да те пази. Ще имаш ли нещо против, ако му помагам понякога?

— Съвсем не. — Тя постави подноса на масата и наля кафе. — Но това изглежда доста неблагодарна работа. Той казва, че не съм в безопасност дори тук. — Тя хвърли поглед на Калдак. — И отказва да ме пази от змии в канала на душа ми. Така че, каква е ползата от него?

— А, да, старият номер с черната мамба в канала — каза Яел сериозно, протягайки се за кафето си. — Аз съм много добър в справянето с такива проблеми. Поразително е какво можеш да научиш от гледането на филми с Джеймс Бонд.

— Има само две чаши — отбеляза Калдак.

— Аз не искам кафе. — Тя пресече стаята. — Отивам в тъмната си стаичка и ще проявя филма, който изсних днес следобед. — Тя повдигна вежди. — Освен ако не искаш да провериш за мамба в канала.

— Направи го сама — каза Калдак с равен тон. — И ако намериш някоя, повикай Яел.

Червената светлина на лампата в тъмната стаичка караше лицата върху негативите да изглеждат странни и зловещи.

Имаше снимки на клоуни и музиканти, и туристи. Беше правила подобни фотографии във Френския квартал стотици пъти преди и те не я бяха карали да чувства безпокойство.

Но сега едно от тези лица може би принадлежеше на нейния убиец.

Едно от тези лица може би беше наблюдавало как погребват сестра ѝ онзи ден.

Очите ѝ внезапно се изпълниха със сълзи.

По дяволите. Тя беше добре, почти нормална, а после споменът за Емили беше изплувал от нищото и я беше нападнал изневиделица. Винаги ли щеше да е така?

— За какво беше това бързане? — попита Калдак, когато тя излезе от тъмната стаичка двайсет минути по-късно. — Какво мислеше, че има на тази лента?

— Вероятно нищо. Не обичам непроявените филми. Винаги се страхувам, че нещо може да им се случи.

— Като в Данзар?

Тя кимна и се огледа из апартамента.

— Къде е Яел?

— Отиде да види дали може да намери апартамент някъде наблизо.

— Малко вероятно при приближаването на Марди Грас.

— Но Яел е много убедителен.

— Като теб.

Той поклати глава.

— Яел и аз изобщо не си приличаме. Той много по-лесно приема нещата и характерът му е по-благ.

— По-лесно приема нещата ли?

— Преди двацет години в Тел Авив жена му се качила не на този автобус, на който трябва. Щяла да ходи на гости на майка си. Той хвъркнал във въздуха, преди тя да стигне до там. Палестински терористи.

— Ужасно.

— Още един невинен страничен наблюдател. Но изглежда в наши дни светът все се цели в невинни зрители. Те са по-лесни за убиване. — Той сви рамене. — Яел успя да го превъзмогне. Ожени се повторно преди шест години. Сега има син.

— Харесвам го.

— Аз също. — Той я погледна. — Но това не ми попречи да го поставя между теб и Естебан.

Внезапно обхваналото го напрежение я разтревожи.

— Заради кръвните тестове.

— Определено. — Той отмести поглед. — Заради кръвта.

Безпокойството ѝ се засилваше.

— Отивам да си легна. Беше дълъг ден. Първо бих искала да се обадя на д-р Кенууд. Може ли да използвам мобифона ти?

Той ѝ го подаде.

— Уведоми ме, ако има някакъв проблем при нея, окей?

Тя кимна и се отправи към спалнята. Надяваше се с Джоузи да няма някакъв проблем. Всичко друго се беше объркало. Моля те, Боже, нека само това да върви добре. Тя се спря на вратата.

— Ще имаш ли нужда от проба тази вечер?

— Не. Може би утре.

— Добре, ако промениш решението си, кажи ми...

— Казах ти, не ми трябва, по дяволите.

Тя вдигна ръце в самозащита.

— Добре. Добре.

Затвори вратата след себе си, освобождавайки се от присъствието му. Всичко, от което имаше нужда сега, беше един изнервен Калдак, който да лае насреща ѝ. Тя порови в чантата си, извади номера на д-р Кенууд и бързо го набра.

Десет минути по-късно върна телефона на Калдак.

— Не можах да се свържа с д-р Кенууд, но говорих с главната сестра. Джоузи е добре.

— Хубаво. Сега, къде са онези снимки, които прояви?

— Още са в тъмната стаичка. Защо?

— Мислех да ги прегледам и да видя дали мога да разпозная някого.

— Мислиш ли, че ще можеш?

— Ние, асасините принадлежим към малка и подбрана група. Има някакъв шанс.

— Не бъди глупав. Ти не си... като тях.

— Грещиш. Попитай Рамзи. Осем дълги месеца той ме обучаваше, за да е сигурен, че ще стана много добър асасин. — Той тръгна към тъмната стаичка. — Отивай в леглото. Няма да повредя нищо.

— Защо те е обучавал?

— Защото го помолих.

— Защо?

— Има ли значение?

— Да, има. — Не беше сигурна защо, но за нея беше от голямо значение. — Той спомена... — Тя зарови из паметта си. — Накоа. Какво е Накоа?

Той помълча няколко секунди и тя реши, че няма да ѝ отговори. Но после той заговори:

— Накоа беше друго Тенахо. Беше американска лаборатория за биологични изследвания на един малък остров в Южния Пасифик, чиято цел беше да разработи ваксини срещу възможна атака с биологични оръжия. Един рядък вирус беше изпуснат от една от лабораториите на 4-то ниво. — Лицето му беше лишено, от каквото и да е изражение. — Всички умряха. Никакви оцелели.

Тя се взря в него, шокирана.

— Всички?

Той кимна.

— Вирусът проникна в централната вентилационна система на комплекса, който обслужваше лабораториите и жилищата на учените, които работеха там. Четирийсет и трима мъже, жени и деца.

— И Естебан имаше нещо общо с това?

— О, да. Навремето не знаехме кой е отговорен за това, но по-късно открихме, че Естебан бил наел един от учените на острова. Дженингс изнасял тайно различни бактерии за Естебан, който след това ги продавал на Саддам Хюсеин. Но Рамзи започна да надушва какво става, затова Естебан трябваше да унищожи доказателството и да спре разследването още в зародиш. Дженингс заложил вируса, преди да се омете и да се скрие. За Рамзи беше твърде опасно да изпраща хора на острова, които да продължат разследването. Накоа ще бъде пустееща земя за следващите петдесет години.

Мъже, жени, деца — всички те са умрели заради Естебан.

— Защо никога не съм чувала за това?

— Покрихме случая. Не беше толкова трудно. Беше свръхсекретно съоръжение и никой не искаше да признае, че изобщо е съществувало.

— Прикрили сте истината?

— Ужасена ли си? Знаем, че мразиш такива неща. Но аз пак бих го направил. Не знаехме чия е отговорността и трябваше да установим. Отне ми три години да направя връзката с Естебан. Проследих Дженингс и накрая го открих в Либия. Преди да умре, той ме отведе до Естебан и Хабин.

— Ти беше ли от учените, които са работили в Накоа?

— Да.

— Но си оцелял.

— Бях във Вашингтон за отчет. Всичко беше свършило, когато се върнах. Рамзи ме посрещна в Таити, за да ми съобщи лошата новина.

Гласът му беше равен, без никакви емоции. Със същия тон би могъл да говори за доклад от инвентаризация, но невъзмутимостта беше само прикритие. Тя вече знаеше, че не е такъв.

— Съжалявам.

— Няма защо да съжаляваш. Беше много отдавна. Тогава бях друг човек.

— Глупости.

Той се усмихна едва-едва.

— Не ми ли вярваш?

— Вярвам, че се предпазваш като отричаш, точно както всички останали.

— Може би си права — каза той изтощено. — Знам, че става все по-трудно през цялото време да си сигурен кое е правилно и кое — погрешно. Навремето беше много по-лесно. Да хвана Естебан беше правилно. Всичко друго беше погрешно. — Той я погледна в очите. — И точно така се чувстваш ти в момента, нали?

— Да, точно така се чувствам.

— Нека ти задам един хипотетичен въпрос. Ако за да убиеш Естебан, Джоузи трябва също да умре, би ли позволила това да стане?

— Не откачай. Знаеш, че не бих позволила.

— Значи не си наполовина толкова лоша, колкото съм аз. По едно време бях готов да позволя всички на земята да измрат, само да съм сигурен, че ще хвана Естебан.

Тя поклати глава невярващо.

— Не, не би го направил.

— Твоята вяра е затрогваща, но незаслужена. Първо бях възмущение на сатаната, а сега...

— Мили Боже, не казвам, че си ангел. Просто не си чудовище. Нито пък аз. Естебан е чудовището.

— Надявам се да си права.

— Можеш да се обзаложиш.

Тя се отпрати към спалнята и затвори вратата зад себе си. Имаше нужда от душ и сън, да се изолира от всичко. Нямахте нужда от историята на Калдак като капак на целия днешен ужас. Но тя го беше помолила да ѝ разкаже. Не, беше настояла. Трябваше да знае. Защо това беше толкова важно за нея?

Вероятно чисто любопитство. Точно сега Калдак беше важна и неразделна част от живота ѝ. Той ѝ помагаше да остане жива. Определено беше нормално да поиска да разбере кое го е задействало.

Калдак разпръсна фотографиите по масата.

Все едно се опитваше да открие самоличността на участник в маскен бал.

Клоунът с грим и костюм, музикантът с перуката и цигулката, старата клошарка с дебелия забрадък. Дори един от тийнейджърите носеше маска на Дар Вейдър.

Можеше да е един от тях или нито един. Откъде, по дяволите, можеше да разбере?

Разгледай ги внимателно. Стойката на тялото, изражението могат да извикат някой мимолетен спомен.

Седна до масата и започна да изучава снимките.

*Центърът за контрол на заболяванията,
Атланта*

— Отиди да поспиш, Ед.

Ед Кац вдигна поглед и видя, че до него е застанал Донован.

— Отивам. Искам само да направя още един тест. Не знам какво се е объркало, по дяволите. Тези антители трябва да надвият антракса, но не става.

— Каза, че първият тест бил обещаващ.

Той кимна.

— Но вторият показва свръх устойчивост.

— Нека аз направя теста вместо теб. Не си мигнал през последните двайсет и четири часа. Каква полза от екипа, ако не използваш участниците в него?

— Скоро.

— Марта се обади и ми каза да те накарам да ядеш и да починеш. Да не искаш да си навлека недоволството й? — Донован се приведе над микроскопа на Ед. — И трябва да призная, че ми се ще да се занимая с това бебче. Интересно, че са използвали банкноти, за да пренесат бактериите.

Интересно. Донован винаги е бил обективен. Някога и Ед се беше държал така. Наука заради науката. Беше удобен начин за работа. Удобството беше изтекло през канала, когато беше изпратен на бойното поле през онези първи години, когато започваше изследването на HIV. Беше се научил да прикачва лица и гласове към статистиката на смъртните случаи. HIV като че ли беше навсякъде. Онези бебета, заразени чрез преливане на нетествана кръв, почти го бяха съсипали.

През последните девет години той и Марта се опитваха да си родят дете и той беше почувствал болката на родителите на онези бебета.

— Аха, много интересно. Как ще ти хареса да напъхат няколко от тези двайсетачки в плика със заплатата ти?

— Ей, не ми вгорчавай живота, само защото си изтощен. Не аз съм видоизменил антракса.

— Съжалявам.

— И би трябвало. Обади ми се, ако имаш нужда от мен. —
Донован се отдалечи.

Ед не трябваше да избухва така. Донован беше добро момче. Но той не можеше да се промени. Ед просто беше разочарован от липсата на напредък.

Не, защото беше изплашен. Ами ако антителиа не подействаха и за този мутирал вид нямаше лек? Ами ако това беше Големият? След появата на HIV той имаше кошмари за Големия, вирусът или бактерията, които няма да могат да бъдат спрени. Някой ден той щеше да надигне отвратителната си глава в някоя дъждовна гора или лаборатория по генетика. Беше само въпрос на време. Той беше някъде навън.

Той просто дяволски силно се надяваше да не е върху това предметно стъкло пред него.

ГЛАВА 13

— Естебан е отишъл в Шайен. Перез каза, че преди да отпътува, е получил обаждане от Мориси — обясни Рамзи на Калдак по телефона на следващата сутрин. — Изпратих още двама агенти в Шайен да видят дали ще могат да го проследят.

Отново Мориси.

— Съмнявам се, че Естебан е още там. Той никога не би оставил след себе си някоя разхлабена нишка като Перез, ако е мислел, че Перез би могъл да му навреди. Открихте ли нещо ново за Мориси?

— Проследихме едно от обажданията му преди пет дни до един мотел в Джаксън Хоул, Уайоминг. Изпратихме един агент да провери какво може да открие и сполучихме. Мориси е наел стая с кредитна карта. Може би ще можем да проследим следващите му действия.

— Не сте успели да проследите това последно обаждане?

— Не, беше по мобифона.

Непробиваема стена. Естебан беше в движение, а те дори не можеха да открият Мориси.

— Какви са новините от Центъра за контрол на заболяванията?
— попита Рамзи.

— Има прогрес.

— Това не е достатъчно. Единственото, което може да ни спаси задника, е антидот. Тя трябва да е на разположение.

— На разположение е. Изпращам им проби всеки ден.

— Кое ще спре, ако я убият. Вчера е била навън, на улицата, за Бога.

— Днес също ще бъде навън.

— Още колко мислиш, че ще разрешавам това, Калдак? Тя е твърде ценна за теб, за да...

— Обади ми се, когато чуеш нещо за Мориси. — Калдак затвори телефона.

— Мориси? — Бес стоеше на вратата.

— Естебан е заминал, след като е получил обаждане от него. Според последния доклад той е отишъл в Шайен.

— Тогава какво правим тук?

— Той вече няма да е там. Най-доброто, което можем да направим, е да открием Мориси и да изстискаме информация от него.

— Ако знае нещо. Ти каза, че Естебан рядко доверявал нещо, на когото и да е.

— Мориси е запознат с работата, която му е възложена. Това все пак е начало.

— Разпозна ли някого от фотографиите?

Той поклати отрицателно глава.

— Тогава ще изляза и ще направя още.

— Може да няма полза.

— А може и да има. — Тя направи гримаса. — Поне чувствам, че върша нещо. Мразя просто да тъпча на едно място.

— Не ти е забавно да си примамка? Рамзи проявява много голям интерес към развитието на нещата. Иска да те сложи в една хубавичка, стерилна клетка и да изхвърли ключа.

— Майната му на Рамзи.

— И аз точно това си помислих. — Той се изправи. — Двайсет минути. Показваш се, правиш няколко снимки и после се връщаме.

— И внимавам никой да не се докосва до мен.

— След като знам, че е Де Салмо, вече не се тревожа толкова много от тесните пространства. Той предпочита нож или пистолет, а пистолетът не е особено подходящ при подобни обстоятелства. Залагам на ножа.

— Колко успокоително. — Тя се отправи към тъмната стаичка. — Радвам се, че не си разтревожен. Веднага се връщам. Трябва ми още лента.

О, не, той не беше разтревожен. Той беше ужасен и се чувстваше така всяка секунда от онази разходка до магазина за фотоапарати предишния ден. Не знаеше още колко ще може да издържи така.

Уличната светлина хвърляше сенки върху тухлената стена, сенки, които слабо напомняха на прегърбени фантастични фигури.

Интересно, помисли си Бес. Трябва да е гледала улицата през този прозорец стотици пъти. Защо никога преди не беше забелязвала този ефект? Може би не беше искала да вижда привидения толкова наблизно.

Тя вдигна фотоапарата до очите си и нагласи обектива.

— Какво правиш? — запита Калдак зад нея. — Виждаш ли някого?

— Привидение.

— Какво?

— Само една сянка от другата страна на улицата. Но е твърде хубаво, за да бъде пропуснато.

— Казах ти никога да не заставаш направо пред прозореца.

— Забравих. — Тя се отмести настрани.

— Помислих си, че си направила достатъчно снимки за един ден. Беше в тъмната стаичка цял следобед.

— Трябва да правя нещо или ще полудея.

— Мога да те разбера. Самият аз съм близо до тази точка. Фотоапаратът наистина ти е липсвал.

— Да. — Тя се обърна да погледне Калдак, който седеше във фотьойла в другия край на стаята. Беше по риза, дългите му крака протегнати пред него. Би трябвало да изглежда отпуснат, но не беше. Нервите му все още бяха изострени. Тя никога не го беше виждала наистина отпуснат. — Но повече биха ми липсвали очите ми.

— Или стар приятел.

Тя кимна.

— Никога ли не гледаш на нещата другояче, освен през лещите на фотоапарата?

— Понякога. Рядко, струва ми се. Дори когато съм без апарата си, не е необичайно да виждам нещата така, като че ли правя снимка. Емили казваше... — Тя спря. Толкова много неща в живота ѝ я връщаха към Емили. — Смееше се и казваше, че съм обсебена.

— Така ли е?

— Може би. Добре де, предполагам, че съм. Някой път е по-зле, друг път не толкова. — Фантастичните фигури сега изглеждаха поиздължени, по-готически. Светлината ли се беше променила? Тя направи още една снимка. — Знам, че се чувствам гола, когато съм без него.

— Без броня?

Тя го погледна.

— Какво?

— Снимането не те ли дистанцира от ситуацията? Не държи ли болката надалеч?

— Да ме дистанцира?

Напрегнатият му поглед беше фиксиран върху лицето ѝ.

— Кога го правиш най-често, Бес? Кога се дистанцираш?

— Не знам.

— В лошите мигове? Данзар? Тенахо?

— Може би. — Тя се намръщи. — Откажи се, Калдак. Нямам нужда от психоанализа.

— Извинявай, просто навик. Права си, не ми влиза в работата. И не исках да намеквам, че има нещо лошо в това да издигаш бариери. Всички го правим. Просто ми се стори интересно, че ти използваш фотоапарата.

— А ти какво използваш?

— Всичко, което мога. Импровизирам.

— Това не е просто бариера. На мен ми харесан това, което правя.

— Знам. Забрави какво казах. Всъщност ти завиждам.

Но тя нямаше да забрави какво беше казал. Той беше наблюдателен и схватлив, а твърде често и досаден. Внезапно я обзе желание да го накара да загуби присъствие на духа. Тя вдигна фотоапарата.

— Усмихни се, Калдак.

Самата тя се усмихна, улавяйки изненадата, изписала се на лицето му. Беше възхитително да хване Калдак със свален гард.

— Пак.

Нагласи обектива.

Снимай.

— Мога ли да попитам какво правиш?

— Снимам те. Ти си много интересен обект.

Истина беше. През лещите на фотоапарата лицето му беше очарователна смесица от самонадеяност и изтънченост. Как би искала да има подходящото осветление, за да засенчи тези скули.

— Защото съм толкова симпатичен ли? Или чувстваш нужда да съпоставиш привиденията? — Той се усмихна сардонично и размаха ръка. — Заповядай, ако искаш да рискуваш новия си фотоапарат. Известен съм с това, че ги чупя.

Мъничко се отпускате; докато го наблюдаваше, напрежението се изтече от мускулите му. Беше странно. Преди никога не беше успявала да гледа на Калдак обективно. Всеки миг от първата им среща досега беше наситен с изобилие от емоции — гняв, страх, негодувание...

Ръката, която размаха, беше голяма, добре оформена, помисли си тя отсъстващо. Като всичко останало у него. Мускулести бедра, тънък кръст, широки рамене.

Сила и грация, и сексуалност.

Тя за малко не изпусна фотоапарата.

Сексуалност? Откъде дойде пък това?

— Нещо не е наред ли? — Калдак присви очи върху лицето ѝ.

— Нищо. — Тя бързо свали фотоапарата, обърна се и тръгна към тъмната стаичка.

Чувства се в безопасност. Толкова сигурна, че дори излиза на улицата, помисли си Естебан.

А Де Салмо не правеше нищо по въпроса. Само си намираще извинения.

Опитва се да му покаже, че смъртта на сестра ѝ не означава нищо за нея. Той знаеше, че я е засегнала. Беше припаднала в погребалното. И все пак — ето я, излиза, снима, когато би трябвало да се крие, изпаднала в ужас. Тя му се надсмиваше. Тази мисъл го вбеси.

Това не трябваше да се допуска.

Телефонът звънеше, когато Бес и Калдак влязоха в апартамента на следващия ден.

— Хареса ли ти погребението, Бес?

Тя почувства разтърсващи тръпки.

— Естебан.

Калдак бързо се придвижи към кухнята.

— Съжалявам, че го пропуснах, но бях представляван от един от моите служители. Той каза, че си се държала много добре в криптата.

— Ти, кучи сине. — Гласът ѝ трепереше. — Ти я уби.

— Казах ти, че съм аз. Трябваше да ми повярваш. Но после не устоях на удоволствието да ти поднеса такъв изискан подарък. За нещастие беше малко повредена, нали? Какво си помисли, когато видя...

— Млъкни.

— Потисната си. Но пък, какво друго очакваше от Майката Природа? Беше горещо. Ние изпитахме тази горещина, нали? Трябва да ти е било много горещо, докато си бягала през онези хълмове.

— Но избягахме от теб. Ти загуби, копеле.

— Не заради теб. Ти си само една жена. Щях да те хвана, ако не беше онзи хеликоптер. Слушаш ли ни, Калдак?

— Да — каза Калдак.

— И аз така си помислих. Грижиш се много добре за нея. Но това няма да ти помогне. Пак ще я хвана. Кучката няма да ме спре, но ме дразни. Както и да е, изпратих ѝ още един подарък, за да ви покажа, че не съм злопамятен.

Бес сграбчи здраво слушалката.

— Защо не дойдеш и не ми го дадеш сам?

— Имам друга работа, а и ти не си толкова важна персона.

— Как ли пък не. Нямахме да се обаждаш, ако не беше изплашен до смърт.

— Една пресечка по-надолу има кофа за отпадъци. Подаръкът ти е най-отгоре.

Той затвори.

Калдак вече беше извън кухнята и се отправяше към входната врата.

— Остани тук. Аз ще го взема.

— Идвам с теб.

— Може да те предизвиква.

— Тогава ти ще ме пазиш, по дяволите. Идвам с теб.

— Само да прекрачиш тази врата и кълна се, ще те поваля. Ще изпратя някой агент да вземе проклетото нещо.

Той затича надолу по стълбите и вратата към улицата се затръшна след него. Върна се след секунди.

— Ще е тук след две минути. Ще внесе кутията вътре и после ще се върне на поста си. Сега, остани на мястото си.

Много преди да изтекат двете минути агентът внесе картонената кутия през вратата. Тя се взря в нея.

— Не я докосвай. Отстъпи назад. Ще повикам някой от отдела за обезвредяване на бомби — каза Калдак.

— Това не е бомба. Той знае, че това ще е първата ти мисъл. — Тя облиза устни. — Аз го ядосах. Това не е предназначено да ме убие. — Тя се наведе към кутията. — Той иска да ме нарани.

Той блъсна ръката ѝ настрани.

— Аз ще го направя. — Той внимателно вдигна капака.

Вътре имаше бяла памучна риза, детска ризка с училищна емблема на джоба. Училището на Джули. Бес я беше виждала да носи тази риза много пъти. Под джобчето имаше тъмно червено петно.

Кръв. Разтърси я страх.

— Джули.

— Спокойно. — Ръката му беше върху рамото ѝ. — Той иска точно това.

— Това е ризата на Джули.

— Но Джули не би взела униформената си риза, когато отива на къмпинг, нали?

Обзе я толкова силно облекчение, че краката ѝ омекнаха.

— Не. Тя я носи само в училище.

— Тогава е накарал някого да отиде и да я вземе от дома на Емили. Тя не е при него, Бес. Той не я е наранил.

Все още. Заплахата на Естебан легна между тях като горяща факла. Първо Емили, а сега дъщеря ѝ.

— Тя е извън обсега му. А ние сме изпратили човек, който да чака при горския пункт. Естебан няма да може да се добере до нея.

Но колко дълго щеше да остане извън досега му? Калдак нежно, но настойчиво я отдръпваше от кутията.

— Ще изпратя ризата, за да анализират петното. Вероятно е животинска кръв.

— Не, това е човешка кръв. Той не би допуснал да се успокоя толкова бързо.

— Не е Джули, Бес. Той просто е искал да ти покаже, че и тук може да те достигне. Можеше да ми позволиш да те отведа на онова

сигурно място и ние щяхме...

— Знам какво е искал да направи — каза тя. И беше успял. Тази последна гадост я беше изплашила и наранила. — Неговото проклето его е наранено, защото не успя да убие една проста жена. — Обхвана я гняв. — Да върви на майната си.

— Няма ли да тръгнеш?

— И да го оставя да спечели? Да го оставя да разбере, че ме е изплашил достатъчно, за да побягна? Доволна съм, че го ядосвам. Може би ако се вбеси достатъчно, ще дойде сам. Ти разбери защо този агент, който се е предполагало, че трябва да пази къщата на Емили, е позволил да бъде взета ризата. И се погрижи при горския пункт да има повече от един от хората на Рамзи.

— Не е нужно да ми го казваш.

— Да, нужно е. Нищо не трябва да се случи на Джули и Том. — О, Боже, кръвта върху тази риза... — Чуваш ли ме?

— Чувам те — каза той тихо. — Ще се обадя на Рамзи и ще го нахокам, че е позволил това да се случи.

Тя кимна рязко.

— Непременно му кажи...

— Знам какво да му кажа.

Разбира се, че знаеше.

— Съжалявам, просто...

— Просто си такъв дяволски инат, че не ми позволяваш да те отведа от този град дори да си изплашена до смърт — каза той грубо.

Тя беше изплашена. Допреди няколко минути гневът и вцепенението я бяха предпазвали като броня. Но Естебан беше пробил тази броня и беше позволил на страха да проникне.

— Не е кръвта на Джули — каза Яел, когато се обади на следващата сутрин. — Взехме кръвната й група от нейния лекар и тя не съвпада.

Тя почувства пристъп на облекчение.

— Благодаря ти, Яел.

— Трябва да е било гадна изненада. Добре ли си?

— Само малко луда. — И изплашена. Още беше изплашена. — Както каза, беше гадно. — Тя затвори телефона и се обърна към

Калдак. — Не съвпада. — Облече якето си и се протегна за фотоапарата си. — Да вървим.

— Пак ли ще излизаш?

— Нищо не се е променило.

Той я погледна.

— Няма да разбере, че ме е разстроил. — Тя се отправи към вратата. — Няма да му дам тази победа.

Още снимки.

Не беше го хващала сам, но би трябвало да му е направила пет или шест снимки досега.

Това едва ли имаше значение. Кой щеше да го познае?

Имаше значение. Беше се погрижил да няма никакви негови снимки откакто се беше превърнал в Марко Де Салмо. Фотографиите бяха опасни. Дори и да не можеха да си спомнят нищо друго, хората запомняха лицето, а в наше време с фотографиите можеха да се правят всевъзможни технически машинации.

Щеше ли някога да спре да снима! Беше мислил, че ще успее да я обезвреди по-рано, но Калдак винаги беше там, наблюдавайки. Не беше успял да се приближи до нея, а Естебан ставаше нетърпелив. Вероятно трябваше да се върне към първия си план и да удари апартамента.

Независимо къде щеше да нанесе удара, той не можеше да остави онези снимки след себе си. Трябваше да проникне вътре и да ги вземе.

— Доволна ли си? — каза Калдак със стиснати зъби, докато вървяха надолу по улицата към апартамента ѝ. — Бяхме навън повече от два часа. Искаше да се увериш, че хубавичко са се прицелили в теб?

Тя не отговори. Знаеше, че Калдак ще е напрегнат през цялото време, докато са на улицата. Той отвори входната врата.

— Е?

Той нямаше да се откаже. Тя тръгна по стълбите.

— Нищо не се случи. Трябва да е знаел, че не може...

Плъхове.

Дузини плъхове. Огромни плъхове.

По стълбите пред нея. И зад нея също. Препускаха лудо нагоре и надолу по стъпалата.

Тя потръпна от ужас, когато един пробяга през краката ѝ.

— Навън. — Калдак я сграбчи за ръката и я задърпа надолу по стълбите и навън на улицата.

Плъховете се изляха през вратата на тротоара. Още един плъх профуча през краката ѝ.

Агент Петерсън изтича през улицата.

— Какво стана?

— Как, по дяволите, са влезли вътре? — запита Калдак.

— Никой не е влизал в сградата. Наблюдавах...

— Разкарай ги от стълбите.

Петерсън изчезна в сградата.

— Мразя плъхове. Отвратителни... — Не можеше да спре да трепери. — Естебан?

Той кимна.

— Имайки предвид произхода му, обзалагам се, че е той. Искал е да ти предаде собствения си най-ужасяващ кошмар.

Тя затвори очи.

— Добре ли си?

— Беше само шок. — Отвори очи и се придвижи към стълбите. — Трябва да се кача горе. Той ще ми се обади. Ще иска да разбере какво ми е причинило това.

Тя мина покрай агента, който се бореше да прогони плъховете надолу по стълбите, и отключи вратата на апартамента.

Калдак беше точно зад нея и я побутна настрани.

— Нека първо проверя апартамента. Онзи агент трябва да е оплескал нещо.

Телефонът иззвъня, докато Калдак излизаше от тъмната стаичка.

— Нека аз да вдигна.

— Не, той иска да говори с мен. И аз искам да говоря с него.

— А, най-накрая се прибра у дома. Звъня за трети път — каза Естебан, когато тя вдигна. — Хареса ли ти малката ми изненада?

— Беше доста слаб опит. Знаех, че не държиш Джули — каза тя. Спокойно. Не му показвай страха и погнусата си. — Що се отнася до

плъховете... те не ме обезпокоиха. Харесват ми. Когато бях малка, имах домашен любимец плъх.

От другата страна настъпи мълчание.

— Лъжеш.

— Беше бяла мишка и се казваше Херман. Имаше си клетка с колело, в което да се върти, и малка...

Той прекъсна линията.

— Наистина ли си имала мишка, когато си била малка? — попита Калдак.

— Да не си луд. Не мога да ги понасям. — Тя издиша задържания досега въздух. — Но мисля, че той ми повярва.

— Ако го е направил, ще те намрази още повече. Сега си в категорията „Отмъщение“.

На вратата се почука и Калдак я отвори. Беше Петерсън и Калдак каза на Бес през рамо:

— Веднага се връщам. Трябва да проверя нещо.

Беше доволна, че се махна. Не искаше той да види колко силно беше нарушила равновесието ѝ последната атака. Имаше нужда от една минута, за да се възстанови. По дяволите, имаше нужда от една година, за да се възстанови.

Първо, психологическата атака с ризата на Джули, а после — физическата с плъховете.

— В стената, която граничи с алеята, има пробита дупка — каза Калдак, когато се върна в апартамента. — Биха могли да я направят по всяко време, а Петерсън не би могъл да ги види от другата страна на улицата. — Устните му се присвиха. — От сега нататък ще има пазач и на алеята.

— Оттам ли са влезли?

Той кимна.

— В тръбите е бил прокопан тунел. Ние сме излезли, а плъховете са били пуснати вътре да ни чакат.

— Де Салмо?

— Или някой от хората на Естебан. Де Салмо е специалист, а това е дребна работа.

На нея не ѝ се беше сторило дребна работа. От подобни неща се раждаха кошмарите.

— Ако не ти харесва, знаеш какво можеш да направиш.

- Млъкни, Калдак. Няма да отида никъде.
- Освен из квартала утре.
- Да.
- Умно — измърмори той. — Много умно.

Следващия следобед тя му подхвърли нова купчинка фотографии на масичката за кафе.

— Ето. Виж какво можеш да направиш с тях.

Той зарови из снимките.

— Доста си изснимала.

— Четири ленти. Исках да съм сигурна, че съм го хванала, ако е бил там. — Тя се тръшна на един стол. — Е?

— Нищо досега. Ще трябва да ги прегледам внимателно.

— Можем пак да излезем — каза тя, разочарована.

— Не! — Той бързо сведе поглед към фотографиите. — Улиците започват да стават прекалено оживени. Може да не ни се отдаде възможност да излезем пак.

— Как ли пък не.

— Как ли пък да — каза той грубо. — Опасно е, по дяволите. Ще останем тук.

Не се ядосвай. Опитай се да се държиш безгрижно.

— А какво ще кажеш за реактивния снаряд през прозореца и мамбата в канала?

— Аз ще се погрижа за тях.

— Споразумяхме се, че рискът не е много по-голям. — Тя се наведе напред, мръщейки се. — Безсмислено е, Калдак.

— Никога не съм се споразумявал, за каквото и да е, а и е напълно смислено. Искаше да те опазя жива. Това и правя.

— Бяхме навън, на улицата, всеки ден и досега нищо не се случи.

— Повече няма да излизаме.

— Защо се противопоставяш сега? Кое е различното?

— Мислех, че ще направи някакъв ход и аз ще се погрижа за него. Но той си играе на котка и мишка.

— Тогава и ние ще играем. А междувременно аз ще продължа да правя снимки, а ти можеш...

— Не, твърде рисковано е.

— Преди не мислеше, че е твърде рисковано.

— Сега го мисля, по дяволите. — Той помете фотографиите на пода. — Просто направи онова, което ти казвам.

Беше избухнал като вулкан, сварвайки я напълно неподготвена, шокирайки я. И преди го беше виждала да избухва, но яростта му беше студена и овладяна. В сегашния изблик нямаше нищо студено. Мъжът, който стоеше пред нея, изобщо не приличаше на онзи Калдак, когото беше опознала.

— Какво става, Калдак?

— Какво не става? Естебан се опитва да нахрани плъховете с теб, ударът може да дойде по всяко време, Рамзи не успя да намери Мориси или Естебан, а Де Салмо е там, навън, чакайки ме да направя погрешната стъпка, за да може да те изведе.

— Може би той дори не е тук. Може би информаторът греши.

— Тук е. — Той кимна рязко към снимките на пода. — Просто не мога да разпозная копелето.

— Виждал си го само веднъж, от разстояние.

— Трябва да има нещо... някакъв начин.

Тя коленичи, за да събере фотографиите, и той веднага се озова до нея.

— Аз ще го направя. Аз ще ги събера.

— Това още едно от правилата на майка ти ли е?

— Това е мое правило. Когато счупиш нещо, го поправяш. — Той постави снимките на масичката за кафе. — Или поне се опитваш. Понякога изобщо не успяваш да събереш отново Хъмпти Дъмпти.

— Е, този Хъмпти Дъмпти конкретно не беше невъзвратимо повреден.

Той дори не я погледна.

— Съжалявам.

Преди да може да отговори, той изчезна в кухнята.

ГЛАВА 14

Бес никога не беше виждала Калдак такъв. Той крачеше напред-назад. Почти можеше да усети как напрежението му зарежда стаята.

През цялата вечер се беше опитвала да задържи погледа си върху страниците на някаква книга, но едва осъзнаваше какво чете.

Накрая се предаде и захвърли романа.

— Ан Райс не ме привлича тази вечер. Мисля, че ще си лягам.

Той хвърли поглед на книгата.

— Пише за вампири, нали?

— Да, и за Ню Орлеанс. Аз съм ѝ голяма почитателка.

Той се усмихна накриво.

— Разбирам защо в момента би предпочела да избягваш вампирите. Трябва да е убийствено, особено когато живееш с един от тях.

— Може и да взимаш кръвта ми, но си прекалено умел, за да бъдеш вампир — каза тя леко.

— Така ли?

Тя бързо отмести поглед от него.

— Щеше да знаеш, ако беше чел Райс. Лестат определено не е изкусен. Той е много сложно устроен вампир с...

Телефонът иззвъня и тя автоматично се напрегна. Вдигна слушалката.

— Ало.

— Калдак. Трябва да говоря с Калдак.

Не беше Естебан. Тя се опита да прикрие облекчението си със свиване на рамене, докато подаваше слушалката на Калдак.

— Вече едва си спомням времето, когато получавах нормални телефонни обаждания. Мисля, че е Ед Кац. Говори за вампири...

Тя се изправи и бавно се приближи към прозореца. Тази вечер сянката с фантастичните фигури изглеждаше по-малка. Почуди се как ли изглеждат фигурите точно преди да изгаснат уличните лампи на сутринта. Може би трябва да навие часовника си и да види.

— Трябва да взема проба.

Тя се обърна и видя Калдак да затваря телефона.

— Защо? Изпрати една тази сутрин.

— Колкото по-близо до критичната точка стига, толкова по-ненаситен става.

— А колко близо е стигнал?

— Трудно е да се каже. При разработването на противосредство обикновено се прави една крачка напред и две назад.

— Звучеше развълнуван.

— Е, той мисли, че може би е направил крачка и половина напред при последния тест. — Той замълча. — Не е нужно да го правиш. Мога да почакам до сутринта.

Тя сви рамене.

— Дай му я. — Тя седна до масата за хранене и нави левия си ръкав. — Няма значение.

— Има значение. — Той извади комплекта от чекмеджето на бюрото. — Да не мислиш, че щях да те прекарвам през всичко това, ако не беше от значение за много хора?

— Не исках да кажа... — Тя се отказа да продължи. — Просто вземи пробата и ме остави да си легна, Калдак.

— Точно това правя.

Винаги беше мразила да наблюдава как кръвта навлиза в тръбичката, затова насочи поглед към тъмнокосата му глава. Мускулите отстрани на врата му не помръднаха, докато той внимателно вмъкваше иглата.

— Нараних ли те? — попита той с нисък глас.

— Никога не ме нараняваш.

— Не, наранявам те. — Погледът му остана вперен в иглата. — Но може би този път не. — Той измъкна иглата и я постави на масата. — Съжалявам. Вече свърши.

— Защо се извиняваш? Не е много. Дадох повече при последната кампания за кръводаряване на Червения Кръст.

— Но не съм ти я взимал аз. — Той задържа ръката ѝ, докато я притискаше, после докосна леко мъничката капка кръв, където беше я боднал. — Не обичам да... — Той спря, взирайки се в ръката ѝ.

— Нещо не е наред ли?

— Да — каза той хрипкаво. — Нещо не е наред. — Той бавно повдигна ръката ѝ и притисна устни към раната.

Не можеше да си поеме дъх. Не можеше да помръдне. Не допускаше, че може да изпита такова силно желание. Но то съществуваше.

Лудост. Не сега. Не с Калдак. Никога с Калдак.

Той вдигна глава и я погледна.

— Това не беше наред.

— Не — промълви тя.

— Да. — Устните му се плъзнаха надолу по ръката и до вените на китката ѝ. През нея премина топла вълна. — Исках го. Исках го от дълго време. Понякога дори ароматът, разнасящ се от теб ми причинява мъка. — Той притисна устни към дланта ѝ. — Знам, че не съм сексуален обект, но няма да останеш разочарована. Грозните мъже трябва да знаят повече. Мога да те накарам...

— Спри — промълви тя. — Не мога... Емили.

— Щеше ли Емили да поиска да спреш да живееш? Щеше ли да я обичаш по-малко, само защото си била с мен?

— Разбира се, че не.

— И ти го искаш.

Боже, да, искаше го. Тя го желаше. Той я докосваше едва-едва, а тялото ѝ откликваше.

— Това ще... попречи.

— То вече пречи. Не може да стане по-зле. Не мога... — Той спря, погледът му беше върху лицето ѝ. — Не? — Бавно освободи ръката ѝ. — Сигурна ли си?

Не беше сигурна в нищо. Беше объркана и несигурна и... възбудена. О, да, определено възбудена. Той се изправи и взе иглата и комплекта.

— Не се безпокой, няма да те насилвам — каза той рязко. — Искам го. Не знаеш колко много го искам. Но няма да го направя. Вече взех достатъчно от теб. — Той тръгна към кухнята. — Ще приготвя пробата за Ед.

Тя затвори очи и се облегна назад в стола. Желаше го. Искаше той да я докосва. Искаше го вътре в себе си. Исусе, не беше се чувствала така от онези първи опиянителни седмици с Мат. Не, тя не

можеше да сравнява Мат и Калдак. Не можеше да сравни никого с Калдак.

— Казах ти да не се безпокоиш.

Тя отвори очи и видя Калдак да стои до входната врата с познатата опаковка с пробата в ръката си.

— Ако не ме искаш, значи не ме искаш, но не се чувствай виновна. Това няма нищо общо със случилото се с Емили. Сексът има навика да ни напада от засада, когато сме посред някоя криза. Вероятно има нещо общо със запазването на видовете. — Той отвори входната врата. — Слизам долу да дам това на агент Петерсън, за да го изпрати довечера. Ти си лягай.

Не се чувствай виновна.

Лягай си.

Той винаги ѝ казваше какво да прави, по дяволите. Винаги си мислеше, че знае най-добре. От самото начало се беше опитвал да я насочва по пътеката, която искаше да следва.

С изключение на тази вечер. Той отстъпи. Беше ѝ предоставил възможност за избор.

Лампите бяха изгасени, когато двайсет минути по-късно Калдак се върна в апартамента. Бес си беше легнала.

Или може би просто се криеше в стаята си, преструвайки се, че онова, което беше станало между тях, не се беше случвало, опитвайки се да си представи, че той не съществува.

Беше глупак. Знаеше всичко за дисциплината. Беше го научил в най-суровото училище. Защо не си беше послужил с наученото тази вечер? Защо я беше поставил в затруднение? Не беше сега моментът. И едва ли щеше да има подходящ момент. Не и за него. Не и за тях. Твърде много неща се бяха случили, които...

— Там ли ще стоиш през цялата нощ, Калдак? — извика Бес. — Идвай в леглото, за Бога.

Той се скова. Бавно се обърна към спалнята.

— Бес?

— А ти кой мислеше, че е? В апартамента сме само ние двамата. — Тя замълча за миг и когато проговори, гласът ѝ потрепваше. — И един от нас е изплашен до смърт от това.

Той пристъпи към вратата, сърцето му бумтеше в ушите му.
— И двамата, Бес — промълви той. — И двамата.

Ню Орлеанс допаднаше на Марко. Претъпканите улици, винаги удобни за неговата професия, му напомняха за Рим.

Мъжът беше точно пред него. Сив костюм, без вратовръзка, оплешивяваща глава.

Марко избегна една пияна двойка, излизаща от някакъв бар. Крачките му се ускориха. Не можеше да загуби жертвата си. Естебан беше разтревожен, но той трябваше да успокои копелето.

Мъжът в сивия костюм се спускаше надолу по Бурбон към Канал Стрийт. Колата му вероятно беше паркирана в един от паркингите по Канала.

Марко се отклони към Роял, после се затича бързо, преди да завие и да излезе отново на Бурбон.

Когато стъпи на алеята, дишаше тежко.

Зачака.

Жена с къса пола и обувки с високи токчета с леопардова окраска пресече алеята. Той чакаше.

Сив костюм, плешива глава.

Ето го.

Тънкото като молив острие на ножа му промуши сивия костюм право в сърцето, докато той завличаше мъжа в алеята.

— Калдак.

Той се приближи, устните му се затвориха около зърното на гърдата ѝ.

— Какво?

— Искam си фотоапарата.

Той вдигна глава.

— Моля?

— Ще ми донесеш ли фотоапарата?

— Няма. Имам друга работа.

— Искam да те снимам.

— По-късно. — Внезапно той се изкикоти. — Макар да съм сигурен, че откри нещо зашеметяващо за мен, което исках да увековечиш.

— Самохвалко. — Тя наистина беше открила нещо зашеметяващо за него. Сексът с Калдак беше велико забавление. След първото напрегнато, страстно обладаване, той беше станал почти игрив. Изобщо не беше очаквала подобно нещо. — Искам да заснема най-суетния мъж, когото познавам.

— И най-добрият любовник.

— Не си спомням. — Тя ахна, когато ръката му полегна между краката ѝ и започна да я масажира. — Ами, почти.

— Най-добрият?

— Не знам дали трябва да поощрявам твоята суе...

Повече не можеше да говори. Възбудата ѝ се разгаряше.

— Поощрявай ме, Бес — промълви той. — Имам нужда. Имам нужда от теб.

Тя се притисна към него, взирайки се замечтано в тъмнината. Чувстваше се мъничка и крехка, свита до едрото, мускулесто тяло на Калдак. Странно, че не се чувстваше засегната. Чувстваше се... уютно, приятно.

— Колко е часът?

Калдак погледна светещия циферблат на часовника върху нощното шкафче.

— Четири и трийсет и пет. — Той докосна леко с устни слепоочието ѝ. — Защо? Да нямаш друга среща?

— Не бъди толкова нахален. Не, че не съм заета жена. Имаш късмет, че успя да ме хванеш между два ангажимента.

— Алилуя. Това е единственото хубаво нещо, което ми се е случило напоследък.

Задоволството ѝ малко понамаля с намесата на спомените. Не, напоследък и в нейния живот нямаше щастие.

— Шшт, не мисли за това. — Той я притегли по-близо до себе си. — Този момент е така прекрасен. Да върви по дяволите...

— Как се казваш, Калдак?

— Какво?

— Е, Калдак не би могло да бъде истинското ти име. Естебан вероятно би го запомнил от Накоа. Мисля, че всяка жена, която спи с

някой мъж, трябва да знае истинското му име.

— Колко си консервативна.

— Да не е Дютеронъми? Румпелстилухен?

— Дейвид.

— Дейвид кой?

— Гардинър.

— Дейвид Гардинър. — Тя поклати глава. — Ще ми е нужно малко време, за да свикна.

— Не свиквай. Казах ти, той вече не съществува.

— Никога ли не си се изкушавал да го възкресиш? Мисля, че би...

Телефонът на съседната масичка зазвъня.

Тя се напрегна.

Той се протегна и вдигна слушалката.

— Ало. — После въздъхна, седна в леглото и включи лампата. — За Бога, Ед, дано новините са добри. Знаеш ли колко е часът?

Ед Кац? Този мъж сигурно е фанатик. Бес се изправи и се облегна на дъската на леглото.

— Какво искаш да кажеш? Изпратих я. Трябваше да е стигнала при теб до един най-късно... Откъде да знам?... Окей, окей, ще се обадя на Рамзи. — Калдак затвори. — Ед не е получил пробата. Може да се наложи да вземем друга. Ще звънна на Рамзи да видя защо се е забавила.

— Страхотно. — Тя направи гримаса, докато ставаше от леглото и се протягаше за робата си. — Точно от това се нуждаех, за да завършим вечерта. Ще отида да направя нещо за хапване.

Калдак влезе в кухнята след няколко минути.

— Е, ще трябва ли да проливам още кръв, или са намерили... — Тя спря, когато забеляза изражението на лицето му. — Нещо лошо ли?

— Рамзи не знаеше нищо за пробата. Петерсън изобщо не му се е обаждал. Доколкото знаеше, Петерсън е още на пост пред апартамента. Сега го търсят.

Тя преглътна.

— Може би е някаква малка грешка.

— Може би.

— Но ти не мислиш така. — Тя се поколеба. — Не разбирам. Няма...

Тя подскочи, когато мобилният телефон в ръката на Калдак иззвъня.

Калдак натисна бутона и се обади. Приключи след няколко минути.

— Намерили са Петерсън на една алея на пет пресечки оттук. Мъртъв.

Тя се взря в него, объркана.

— Мъртъв?

— Стилет в гърба. Пробата не била там.

Стилет.

— Де Салмо?

Калдак кимна.

— Но в това няма смисъл. Защо ще убива заради пробата? Би трябвало да знае, че ще вземем друга.

— Може би Де Салмо е мислил, че забавянето ще удовлетвори Естебан.

А тя беше тази, която беше настояла всички обаждания от Центъра за контрол на заболяванията да минават през редовния ѝ телефон. Петерсън можеше да е още жив, ако Де Салмо не беше подслушал телефона ѝ.

— Престани — каза ѝ Калдак рязко. — Петерсън беше агент. Рисковете на професията. А смъртта му може да няма нищо общо с обаждането. Може би Естебан просто е искал пак да те изплаши.

— Тогава защо е взел пробата? — Тя кръстоса ръце пред гърдите си, за да спре треперенето им. — Грешката беше моя, по дяволите.

— Добре, грешката е твоя. Но не заради нещо, което си направила. А заради имунния фактор. Естебан и Де Салмо са отчаяни, защото, по изключение, времето може да се окаже на наша страна.

— Може би. Кац не е сигурен. Ти не си сигурен.

— Овладей се. Ще имаш нужда от твърдост. Рамзи е на път за насам.

— Защо?

— За да те удари по най-слабото ти място. Той знае, че не може да ме разубеди, затова ще се опита да те убеди да промениш решението си да останеш тук.

— Няма да го променя. — Почувства внезапен пристъп на гняв. Не стига, че Де Салмо и Естебан се опитваха да я убият, ами и Рамзи

идваше да я тормози. — Рамзи може просто да започне да си върши работата и да хване копелето.

Той се усмихна.

— Кажу ми го.

— Ще му го кажа. — Тя седна до масата и нави ръкава на робата си. — Сега, взимай проклетия комплект и приготви друга проба.

— Беше чиста глупост — каза студено Естебан. — Защо реши, че таква малко забавяне ще ми е от полза? Трябва ми жената — мъртва. Ти се оказа голямо разочарование, Марко.

— Ще бъде направено, но когато чух колко близо...

— Чул си каквото те са искали да чуеш. Мислиш ли, че Калдак ще допусне такава небрежност?

— Той е винаги с нея. Ще отнеме повече време, отколкото...

— Аз нямам време. — Естебан се опита да овладее гнева си. — Чуваш ли ме? Нямам време. За това става въпрос.

— Още няколко дни.

След още няколко дни онзи Кац от Центъра за контрол на заболяванията можеше да намери противосредството, помисли си Естебан с раздражение. И целият му план щеше да отиде в канала.

Мисли.

Трябва да има начин.

Яел пристигна в апартамента преди Рамзи.

— Тя добре ли е? — попита той Калдак.

— Добре съм — провикна се Бес от другия край на стаята. — Всички ли на света мислят, че ще се разпадна заради случилото се?

— Е, Рамзи се надява да е така — отвърна Яел. — Останах с впечатлението, че няма нищо против да загуби Петерсън, ако това ще те набути в неговия лагер.

— Това не може да е истина — каза тя, отвратена. — Що за човек е той? Така ли процедира ЦРУ?

— Не обвинявай организацията заради Рамзи — каза Калдак. — Той е амбициозен мъж, готов да се съпротивлява докрай. Един удар от

страна на Естебан би могъл да сложи край на политическите му амбиции.

— И да забравим за хората, които биха могли да умрат. — Бес се изправи и тръгна към спалнята. Ако щеше да се сражава с Рамзи, не искаше да бъде в неизгодно положение по халат за баня и с разбъркана коса. — Отивам да взема душ и да се облека. Извикайте ме, когато Рамзи пристигне.

Беше малко преди шест, осъзна тя, когато влезе в банята. Изглеждаше невероятно, че само час и половина по-рано беше лежала в леглото с Калдак. И все пак доказателството за интимността им беше все още там: смачканите завивки, отпечатъците от главите им върху възглавниците.

Не само секс, помисли си тя, влизайки под душа. Фактът беше шокиращ. Какво щеше да стане, ако не беше така рязко измъкната от тази налудничава еуфория? Вероятно беше за добро. Той се бе оказал страхотен любовник, но точно сега тя беше твърде уязвима. Не можеше да поддържа връзка с човек толкова сложен и измъчен като Калдак.

Не и когато тя беше измъчвана от същите демони.

— Госпожице Грейди.

Исусе, Рамзи чукаше на вратата на банята.

— Извинявам се. Но времето ми е ограничено, а трябва да поговоря с вас.

Тя спря душа.

— Ще съм готова след минута. Надявам се няма да възразите, ако първо се изсуша.

— Знам, че е неудобно. — Пауза. — Ще почакам в хола.

Тя се изненада, че той не щурмува банята и не я измъкна изпод душа. Колкото повече опознаваше Рамзи, толкова повече я дразнеше той.

Тя прокара ръка през влажната си коса, влизайки в хола няколко минути по-късно.

— Съжалявам — каза Калдак. — Май трябваше да му счупя врата, за да му попреча да те обезпокои.

Да му счупи врата не беше толкова лоша идея.

— Даде ли му новата проба?

Калдак кимна.

— Но не се задоволи с млякото, иска кравата.

— Що за начин на изразяване — измърмори Яел. — Изобщо не приличаш на крава, Бес. Е, може би името ти. Нямаше ли някаква реклама с кравата Бес или нещо...

— Досега трябва да сте разбрала, че не можете да продължавате така — намеси се Рамзи. — Не е безопасно нито за вас, нито за обществеността. Да не споменаваме моите хора. Петерсън имаше семейство. Искате ли вие да им кажете, че...

— Спри веднага — каза Калдак.

— Всичко е наред. Не, не искам да им кажа — каза Бес развълнувано. — Чувствам се ужасно заради него. Но това не променя факта, че оставането ми тук е най-добрият начин да се доберете до Естебан. Оставам, освен ако не ми покажете, че разполагате с някакъв по-добър вариант.

Рамзи се извъртя към Калдак.

— За Бога, кажи ѝ да се разкара оттук. Трябва да имаш някакво влияние над нея.

Калдак поклати глава.

— Майната ти. — Гласът на Рамзи трептеше от гняв. — Вината е твоя, Калдак. Да не мислиш, че не знам, че просто я използваш, за да можеш да хванеш Естебан? Хич не ти и пука, че мен ще ме разпънат на кръст. Няма да допусна да го направиш. Няма начин.

Той напусна гневно стаята, затръшвайки вратата след себе си.

— Мисля, че е малко разстроен. — Яел поклати глава укорително. — Наистина, Калдак, да работиш една бедна, беззащитна жена като Бес. Това е осъдително.

— Изненадан съм, че мисли, че мога да те манипулирам — каза Калдак на Бес. — Всички ние играем по свирката ти.

— Мога да разбера защо мисли така. — Тя хвърли поглед към спалнята. Рамзи може да беше егоистично копеле, но не беше глупав. Той беше в спалнята ѝ и беше видял, че леглото очевидно е било заемано от двама души. Явно си е помислил, че Калдак използва сексуалната връзка, за да ѝ повлияе. — Но греша.

— Да, греша. — Калдак беше впил поглед в лицето ѝ. — Напълно греша.

— Мисля, че е време да предложи закуска. — Яел се изправи. — И тъй като не мога да готвя, ще отскоча до кафе Дю Монд и ще

напълня една чанта. — Той погледна часовника си. — Ще вървя много бавно, но трябва да се върна след около час.

— Не е нужно да излизаш — каза Бес.

Но той вече беше излязъл.

— Последната нощ не беше замислена като опит да те използвам, Бес — каза тихо Калдак.

— Не бъди глупав. — Тя се приближи до прозореца. — Знам това.

— Тогава защо не ме погледнеш?

— Чувствам се... неловко. Не завързвам връзки за по една нощ.

— Не е връзка за една нощ, за Бога.

Тя каза със запъване:

— Не би могло да бъде нещо друго. Налудничаво е да мислим, че ние двамата можем да имаме каквато и да е нормална връзка.

Зад нея настъпи мълчание.

— О, значи ме регистрира като още една от твоите грешки? Като онзи съпруг дон Жуан?

Беше ли го наранила? О, Боже, не беше искала да го нарани.

— Аз няма да съм грешка, Бес. Ще ни бъде добре заедно.

Тя поклати невярващо глава.

— Погледни ме, дяволите да те вземат.

— Вината не е твоя. Аз бях самотна и имах нужда от...

— Това е грешката.

— Не усложнявай нещата, Калдак — каза тя, разтреперана.

Мълчание.

— Знаеш, че пак ще бъдем заедно — каза той. — Живеем твърде близо един до друг, а сега знаем колко е хубаво. Не трябва да се тревожиш, че ще ти налетя, но няма да се опитвам да го спра, когато се случи. — Чу го да се отдалечава. — Отивам да взема душ. Все още мириша на теб, а това ме подлудява.

Напрежението не я напусна дори след като той изчезна. Последните му думи накараха изминалата нощ да се завърти пред очите ѝ. Изтичай я назад. Тя беше постъпила правилно. Не можеше да си позволи да замъгли фокуса си. Не можеше да мисли за Калдак.

Трябваше да си спомня Емили.

* * *

— Сигурен ли си, че е компетентен? — Гласът на Хабин звучеше раздражено. — Все още мисля, че щеше да е по-добре да е някой от моите хора. Тяхната лоялност не може да бъде подкупена.

Естебан стисна здраво слушалката. Тази лоялност беше точно качеството, което Естебан искаше да избегне. Причината да загуби толкова много време, за да намери Джеферс, беше, че знаеше, че няма да може да контролира никой от хората на Хабин. Подкупването и заплахите вършеха отлична работа при всички други, но не и при един фанатик.

— Джеферс е много надарен, а твоите хора са твърде ценни, за да бъдат похабени за тази задача. Властите в Щатите те издирват и ти имаш нужда от тях да те пазят. Надявам се, че си намерил сигурно място?

— Една ферма извън Канзас. А ти би трябвало да се тревожиш за себе си. Местиш се от мотел на мотел без пазачи, които да пазят гърба ти.

— Свикнал съм да се грижа сам за себе си. Предпочитам да не рискувам да бъда предаден. Такава възможност винаги съществува.

— И жената. Ако моите хора бяха тръгнали след нея, тя вече нямаше да е жива.

Усмивката на Естебан избледня.

— Калдак познава всичките ти хора. И те го познават. Това би създавало проблеми. — Калдак щеше да ги залови и да изстиска от тях всичко, което знаеха. Де Салмо се оказа неефективен, но поне не можеха да го хванат. — А ти ще се зарадваш като научиш, че уредих лично да надзиравам нещата.

— Аз още не мога да тръгна. Имам нужда от още три дни.

— Ще ги имаш. — Той затвори телефона.

Три дни.

Естебан почувства как раменете му се стягат и ги разтърси, за да ги отпусне. Не трябваше да позволява на напрежението да го завладява. Твърде дълго беше планирал настъпващия момент. Нищо не трябваше да се обърка. Сега не можеше да позволи на нищо да го спре.

Жената беше просто още една бариера, която трябваше да се преодолее.

И ако не можеш да атакуваш бариерата фронтално, просто я заобикаляш и я атакуваш изотзад.

Три дни...

ГЛАВА 15

Ден първи

Атланта, 6:05

— Предполагам, че няма да дойдеш довечера на батмицваха^[1] у Алисън. — Марта Кац направи гримаса. — Ти просто не искаш да се обличаш с костюм и вратовръзка.

— Аха, уредих Калдак да ми прехвърли отговорността за цялата тази каша, за да мога да се измъкна от ходенето на парти. — Ед изгълта остатъка от портокаловия си сок.

— Само защото не харесваш сестра ми не е причина да не зачиташ дъщеря й.

— Ще поднеса на Алисън страхотен подарък.

— Но ти не харесваш сестра ми, нали?

Ед беше твърде уморен, за да отрича.

— Леели е сноб. Тя мисли, че си се омъжила под нивото си. Което означава, че е и глупава.

— Може би. В моменти като този съм склонна да се съмнявам. Не си се прибирал вкъщи от три дни.

Той я изгледа похотливо.

— Но снощи си бях вкъщи.

— За четири часа и само защото беше времето ми за оплождане.

Той се изправи и я целуна по носа.

— Мисля, че ударихме джакпота. Не се ли проявих като расов жребец, а? След девет месеца ще сменяме памперси.

— Аз ще сменям памперси. Ти вероятно още ще си в центъра, където ще си играеш с твоите гадни, малки микроби. — Тя го наблюдаваше как грабва куфарчето си и се отправя към вратата. — Само се погледни. Защо не можеш да се откъснеш от тази работа поне за малкото време, през което си вкъщи?

— Извинявай. Искях да проверя някои резултати в колата на път за офиса.

— Защо не се отбиеш поне за час на батмицваха?

— Не мога, бейби. Много близо съм.

— Ами Донован? Не може ли да продължи без теб?

— Може би. Но точно сега скоростта е важна. Знаеш, че не бих пропуснал партито на Алисън, ако можех.

Тя кимна примирено и тръгна след него.

— Добре, ще те извиня. — Тя го хвана, когато той прекрачи прага. — Върни се. — Задържа главата му в ръцете си. — Истински расов жребец. — Целуна го. — Сега, не работи толкова дяволски много. Не искам да получиш удар, преди да се появят децата.

— Няма начин. Почти привършваме. — Той я прегърна, после се спусна по стълбите на верандата. — По дяволите, може би дори ще успя за батмицваха.

— Никакъв шанс. — Тя се намръщи, виждайки сивия Форд, паркиран до бордюра. — Щях да правя на онези полицаи кафе. Забравих.

— Можем да спрем в Макдоналдс по пътя. Пол харесва техните френски пържени картопки.

— Пол кара, нали?

— Джим е шофьорът. Пол е негов партньор.

— Защо полицаи, Ед? Защо не караш сам? Заради Ебола ли е, или нещо друго?

Той поклати глава.

— Казах ти, аз съм много важен човек. Президентът, кметът и аз имаме нужда от полицейски ескорт. — Той ѝ намигна. — Когато всичко това свърши, ще трябва да се уверим и да кажем на сестра ти.

Тя се усмихна.

— Леели е наред. Тя просто не разбира.

— Влизай вътре. Навън е хладно.

— Робата ми е топла. Приятно е да усещам въздуха.

Ед усещаше погледа ѝ върху себе си, докато вървеше към колата. Не трябваше да ѝ казва, че може да успее за батмицваха, но се чувстваше виновен. Марта се примиряваше с толкова много неща. Може би следващия месец ще я заведе някъде на почивка. С малко късмет антидотът ще бъде готов за по-малко от седмица. Последният тест беше много обещаващ. Обещаващ ли, той го беше хвърлил в истински екстаз. Не беше често явление учен да има шанса да спре някоя болест още в зародиша ѝ.

— Привет, момчета. — Той скочи на задната седалка на колата и затръшна вратата. — Ще трябва да спрем в Макдоналдс. Забравих да ви донеса кафе. Марта беше...

Никакъв отговор. Джим и Пол гледаха право напред. Тънка нишка кръв се процеждаше бавно от опакоето на яката на Пол.

— Исусе Христе.

Ед се протегна към дръжката на вратата.

Така и не чу писъка на Марта.

* * *

— Сигурен ли си?

Бес застина в стола си. Никога не беше виждала такъв израз на болка върху лицето на Калдак.

— Аха, ще отида. Прав си. Това е мое задължение. — Той затвори телефона.

— Рамзи?

Той кимна.

— Трябва да отида в Атланта.

— Защо?

— Ед Кац е мъртъв.

— Какво? — промълви тя.

— Колата му се е взривила. Той и двама офицери са били убити при експлозията. — Юмрукът му се стовари върху облегалката на стола. — Кучи син.

— Той беше твой приятел.

— Ходихме заедно в колежа. Бях на сватбата му. О, да, страшен приятел съм — каза той с горчивина. — Аз го принудих да се заеме с проекта. Не мислих, че ще се превърне в мишена. Не и ако Рамзи беше уредил охрана за него.

— Де Салмо?

— Не знам. Той обича ножа, но и преди е използвал експлозиви. Може да е Де Салмо или някой от хората на Хабин.

— Как ще се отрази това на изследването?

— Ще го забави. Беше групов проект, но Ед ръководеше екипа. — Той се изправи и закрачи към вратата. — Естебан получи отсрочка.

Копелето не можа да получи теб, затова тръгна след Ед.

Тя трепна.

— Бих искала да можех да направя нещо. Съжалявам, Калдак.

— Че си още жива? Не се тревожи. Сигурен съм, че Естебан има планове да промени нещата. Но той няма да те хване. Връщам се довечера. Трябва да проверя какво е положението с изследването и да видя жената на Ед. Рамзи се е обадил на Яел и той ще е тук след пет минути. Ще го почакам долу, но няма да тръгвам, преди да е дошъл.

— Можеш да тръгваш. Това са само няколко минути.

— Нужно им беше по-малко от минута, за да превърнат Ед в пепел. — Той погледна през рамо. — Ако искаш да ми помогнеш, днес ще останеш в апартамента.

Тя кимна.

— Както кажеш.

— Да бе, сигурно. Както кажа. — Вратата се затвори зад него.

Тя беше срещала Ед Кац само веднъж, но си спомняше много ярко как погледна назад към него, докато той стоеше под дъжда на паркинга. Беше изплашен, но това не го беше спряло.

А сега беше мъртъв. Естебан го бе убил, както беше убил Емили и всички други...

Почукване на вратата.

— Една минута. — Тя се изправи и пресече стаята. Застина с ръка на ключалката. — Яел?

— Рамзи.

Страхотно. Той като че ли винаги започваше да кръжи над нея като лешояд, когато се случеше нещо лошо. Тя отвори вратата.

— Къде е Яел?

Той се усмихна.

— Скоро ще бъде тук. Пресрещнах го и го помолих да почака долу, докато си поговорим.

— Не искам да говоря. Казахме си всичко, каквото имахме за казване.

Той влезе в апартамента и затвори вратата.

— Смъртта на Кац беше последната капка, която преля чашата на търпението ми. Повече не можем да отлагаме. Трябва да ми се доверите и аз ще се погрижа за вас.

— Няма да направя нищо такова. Не ви вярвам. Вярвам само на себе си.

— И на Калдак.

Тя го погледна право в очите.

— И на Калдак.

— Чувствате се в безопасност с него?

— Ще си тръгнете ли, господин Рамзи?

— Не трябва да се чувствате в безопасност. Той е опасен човек. Той ви използва. Той използва всички нас. Използва Ед Кац и вие знаете до какво доведе това.

— Не съм чувала да възразявате, че Калдак използва Ед Кац.

— Но Калдак е вманиачен. Понякога си мисля, че равновесието му е нарушено.

— Значи си пасваме. Аз също съм вманиачена.

— Тогава нека ви помогна. Нямаме нужда от Калдак. Повярвайте ми, вие не искате Калдак. — Той се усмихна убедително, пристъпвайки по-близо. — Просто бъдете търпелива и ме изслушайте.

— Аз се заяждах с него — промълви Марта. — Исках да дойде на батмицвах. Знаех колко е уморен и все пак му натяквах.

Ръцете на Калдак се ключиха около нейните.

— Мислех, че е важно. — По лицето ѝ се стичаха сълзи. — Мислех, че проклетият батмицвах е важен.

— Важен е — каза Калдак.

— Трябваше да... О, по дяволите. — Тя зарови лице в гърдите му. — Защо не си държах устата затворена?

Исусе Христе, това го убиваше.

— Имаште шестнайсет хубави години. Ед те обичаше. Не го беше грижа за...

— Исках дете. Затова се прибра миналата нощ. Беше времето на овулацията ми. Да беше останал в центъра. Щеше да е в безопасност. — Тя вдигна глава. — Това е лудост. Нищо няма смисъл. Той беше учен. Никой не взривява учените. Това се случва с политици или евангелисти, или с шефовете на Мафията. Не и на мъже като Ед.

— Някой обади ли се на семейството ти?

— Казах на сестра ми да не идва. Тя и Ед не се разбираха.

— Някой друг?

— Майка ми лети от Роуд Айлънд. — Тя го отблъсна и седна с изправен гръб. — Съжалявам, че те накарах да се чувстваш неловко. Не знаеш какво да направиш. По дяволите, аз също не знам какво да направя.

— Не ме затрудняваш.

— Определено го правя. Никога не си знаел как да се справиш...

— Тя се поколеба. — Заради онова, върху което работеше, нали? Беше материалът, който ти му даде.

— Да.

— И той го уби.

— Да.

— Той ти беше приятел — промълви тя. — Защо?

— Беше важно.

— Толкова важно, че да умре?

Всяка нейна дума беше като удар с камшик.

— Мислех, че ще е в безопасност, Марта.

— Не беше в безопасност. — Тя се клатеше напред-назад. — Не беше в безопасност. Това беше грешка. Ти направи грешка.

— Знам — каза той дрезгаво. — Знам, че сгреших.

— Аз също сгреших. Направих ужасна грешка.

— Не си направила грешка. Той не би си помислил, че му натякваш за този батмицвах.

— Не, не за това. Бебето. О, Боже, ами ако имам бебе? — Очите й плуваха в сълзи, докато шепнеше. — Не бих могла да го понеса. Това ще ме убие. Не бих могла да понеса да имам бебе без Ед.

* * *

— Какво става с проекта? — запита Рамзи, когато Калдак отговори по телефона си на път към летището в Атланта.

— Екипът е в шок, но всички се борят да се прегрупират. Донован ще поеме ръководството, но някои от докладите са били унищожени при експлозията.

— С колко ще се забавят?

— Не знам. Но Донован е добър и изглежда уверен.

Искаше му се да може да каже нещо по-обнадеждаващо. Въпросът на Рамзи беше намек за преместването на Бес и той се напрегна за предстоящата битка. Нямаше битка. Рамзи смени темата.

— Току-що се чух с моя човек, който следи Мориси. Преди една седмица от хотел Маджестик в Шайен са поискали гаранция за кредитната му карта. Проверихме в хотела и те казаха, че някой си Джон Мориси още е регистриран при тях.

Калдак почувства възбуда.

— Можеш да отлетиш направо от Атланта — продължи Рамзи. — Помислих, че ще искаш сам да отидеш за него.

Той не искаше да ходи. Не, по дяволите, адски много му се искаше да отиде. Мориси можеше да се окаже ключа към Естебан и той се страхуваше, че хората на Рамзи можеха да го изпуснат.

Но това би означавало Бес...

— Не мога да оставя Бес точно сега. Когато стигна в Ню Орлеанс ще помоля Яел да отиде за Мориси.

От другата страна настъпи мълчание.

— Е, ако промениш решението си, уведоми ме.

— Няма да го променя. — Той затвори телефона. Кроткостта на Рамзи беше необичайна. Обикновено Калдак можеше да предвиди как ще подходи, но този път Рамзи го изненада.

Това не му харесваше.

18:15

— Изглеждаш ужасно — каза Яел, когато Калдак влезе в апартамента. — Лоши новини?

— Не би могло да бъде по-лошо.

— Знаеш колко съжалявам.

Аха, знаеше. Целият свят съжаляваше, но това нямаше да върне обратно Ед. Погледът на Калдак се отправи към спалнята.

— Къде е Бес? В стаята си ли е?

Яел поклати отрицателно глава.

— Бих искал да е там. Откак съм дошъл в апартамента не е излизала от тъмната си стаичка.

— В тъмната стаичка? Работи?

Яел поклати глава.

— Не мисля. Рамзи дойде да я види.

Калдак се стегна.

— Разстрои ли я?

— Каквото и да ѝ е казал, трябва да го е съборила в нокаут.

Там се чувствам в безопасност.

Той си спомни какво му беше казала за нейната тъмна стаичка. Онова, което ѝ беше казал Рамзи, я беше накарало да потърси сигурност.

Трябваше да го очаква. Рамзи се бе намесил в мига, в който беше видял сгоден случай. Всичко друго около него се рушеше. Защо не и това?

— Да си тръгвам ли? — попита Яел.

— Не, остани. — Той тръгна по коридора. — Отивам да я видя.

Спря пред тъмната стаичка. Направи го. Застани лице в лице с нея. Той се стегна и почука на вратата.

— Може ли да вляза, Бес? Трябва да поговорим.

— Можеш да бъдеш сигурен, че трябва. — Тя отвори вратата. Очите ѝ горяха, тя отметна ръка и го зашлеви. — Ти, кучи сине.

— Бес, не исках...

— Ама разбира се. — Тя го удари повторно. — Кучи син. — Внезапно по бузите ѝ се затъркаляха сълзи. — Ти го направи. Не трябваше да стане така. Емили не трябваше да умира. — Удари го още веднъж. — Защо просто не ни остави на мира?

— Съжалявам — каза Калдак. — Никога не съм искал да те нараня. Мислех, че няма опасност.

— Ти ме изпрати в Тенахо. Ти ме накара да взема сестра си. Знаеш ли колко виновна се чувствам откак е умряла? Ти предизвика всичко това, копеле. — Тя хлипаше толкова силно, че думите едва излизаха от устата ѝ. — Емили умря...

— Никой не очакваше, че тя ще дойде с теб. Ти отиваше по работа. Трябваше да си сама.

— И ти го уреди. Рамзи каза, че си дърпал конците в списанието и си организирай назначението. Искал си аз да отида в Тенахо.

На лявата му буза заигра мускул.

— Да.

— Защо?

— Рамзи каза ли ти?

— Всичко, което каза, беше как си ме изработил и как трябва да вярвам само на него. — Тя направи стъпка напред и каза през зъби. — Ти ми кажи, Калдак. Ти ми кажи защо си искал да умра.

— Не съм искал да умираш. Знаех, че съществува възможност да оцелееш.

— Не би могъл да знаеш, че аз... — Очите ѝ се разшириха. — Знаел си. Мили Боже, знаел си за имунитета. Но откъде би могъл?

— Данзар.

Тя се втренчи в него, слисана.

— В Данзар ти получи много ниска доза от мутирания антракс. Беше много по-слаб от вида, който Естебан използва в Тенахо. — После добави мрачно. — Но беше достатъчно силен, за да убие всички в селото.

— Казваш, че Данзар е бил друго опитно поле?

— Първото. За Естебан схемата беше перфектна. Той достави антракса на партизаните, а те го пуснаха из селото в пратки с храна.

Тя поклати невярващо глава.

— Не, това не е истина. Всички бяха изклани. Аз бях там. Видях.

— Това беше част от сделката. Партизаните влязоха по-късно и направиха така, че да прилича на клане.

— То беше клане.

Той поклати глава.

— Знаел си за това? — прошепна тя. — Знаел си за бебетата?

— Не, по онова време бях при Хабин. Данзар беше изцяло дело на Естебан. Но разбрах за това по-късно.

— И не направи нищо?

— Какво искаш да ти кажа? — запита той рязко. — Добре де, не направих нищо. Точно както не направих нищо след Накоа. Защото нямаше доказателство. — Той направи пауза. — Но след Данзар си помислих, че може да имаме предимство. Когато ти беше в болницата в Сараево, ги накарах да направят кръвни тестове. Ти беше развила имунни антители за по-слабия вид на антракса, който Естебан използва в Данзар.

— Ти си бил в болницата в Сараево?

— Трябваше да разбере. Трябваше да съм сигурен.

— Бил си там през цялото време.

— Да.

— Шофьорът ми също оцеля.

— Проверихме го. Той нямаше имунитет. Ти трябва да си била в по-голям контакт с бактериите, докато си се движила от стая в стая в сиропиталището. Ти беше единствената ни надежда.

— Ако си знаел, че имам имунитет, защо не направи нещо по въпроса? Защо не взе малко кръв и не се опита да спасиш Тенахо?

— Естебан реши, че Данзар е провал и продължи да видоизменя бацила. Но ние не знаехме какво представляват тези нови мутации. Затова нямаше смисъл да разработваме предварително противосредство.

— Затова ме изпрати в Тенахо.

— Ти трябваше да бъдеш изложена на въздействие. Трябваше да съм сигурен, че имаш имунитет.

— А и още една смърт не беше от значение.

— Не, по дяволите, имаше значение. Но не можех да позволя това да ме спре.

— Ти уби Емили.

— Предполагаше се, че само ти ще отидеш в Тенахо. Не съм имал намерение да излагам сестра ти, по дяволите.

— Ти я уби.

— Добре, убил съм я. Грешката е моя.

— Ти я уби и ме излъга, и ме чука. — Тя се взря в него с отвращение. — И аз ти позволих. Позволих ти да направиш всичко това.

— Не съм те чукал. Правих любов с теб. — Той пристъпи към нея. — Бес, не беше...

— Не *ме докосвай*. — Тя отстъпи назад. — Нищо чудно, че беше толкова загрижен и внимателен с мен. Чувствал си се виновен. Исусе, иска ми се да те убия. Иска ми се да ти прережа гърлото.

— Ще трябва да се наредиш на опашка — каза той изтощено.

— Махай се от апартамента ми, кучи сине.

— Де Салмо е още навън.

— Не ми пука.

— На мен ми пука. — Той замълча. — Ще позволиш на Рамзи да те отведе...

— Няма да позволя на Рамзи да ме отведе, където и да е. Не му вярвам повече, отколкото на теб. Разкарай се. — Гласът ѝ трепереше.

— Не мога дори да те гледам.

— Бес, точно това искат Де Салмо и Естебан.

— Разкарай се.

Тя затръшна вратата на тъмната стаичка в лицето му.

Ръцете му се свиха в юмруци. Точно това беше очаквал. Винаги беше знаел, че накрая тя ще научи. Но не предполагаше, че ще боли толкова много.

Той се замъкна обратно в хола.

— Рамзи се е разпял? — попита Яел. — Тя знае за постановката?

— Знае всичко. Иска повече да не се месея. — Той отиде в стаята за гости и извади куфара си. — Което означава, че ти си вътре. Тя не може да остава сама.

Яел го последва.

— Не съм обещавал, че ще оставам дълго в тази каша, Калдак.

Той нахвърля дрехите си в куфара.

— Да не искаш да умре?

— Рамзи ще...

— Ти ще я държиш надалеч от Рамзи. Предполагаше се, че той охранява Ед Кац, а Ед Кац е мъртъв. Да не мислиш, че Рамзи ще успее да я опази по-добре?

— Какво ще правиш?

— Единственото, което мога. — Той гневно затвори куфара. — Отивам в Шайен след Мориси. Рамзи най-накрая го е проследил. Обади се на Рамзи и му кажи, че съм на път. — Не че беше нужно да му се казва. Той вече знаеше, че Бес няма да пусне Калдак да се доближи до нея след онова, което ѝ беше казал. Искаше му се да извие врата на това копеле, задето се бе намесило. — Само искрено се надявам търсенето да не е безнадеждно. — Направи пауза. — Ще останеш ли, Яел? Ще се погрижиш ли за нея? Имаме нужда от нея. Тя е... ценна.

— Както изглежда, по много причини. — Яел бавно кимна с глава. — Ще се погрижа за нея.

Господи, как болеше.

Тя се сви в ъгъла на тъмната стаичка, обгърнала тялото си с ръце.

Защо му се беше доверила? Знаеше, че не го е грижа за никого или за нищо, а само да залови Естебан. Той дори я беше предупредил да не му се доверява.

Но тя не бе го послушала. И му беше позволила да я използва, както използваше всички други. Той я бе изпратил в Тенахо и Емили беше умряла.

Имаше чувството, че кърви. Не беше чак толкова глупава, че да допусне наистина да се привърже към него. Тогава защо се беше свила като ранено животно в тъмнината?

Беше заради шока. Скоро щеше да е по-добре. Щеше да остане тук само още малко и щеше да се излекува. После щеше да излезе навън и да заработи като добре настроена машина.

Само още малко.

Калдак си беше отишъл.

За Марко се откриваше прекрасна възможност. Пазачите на стълбите не го тревожеха. Можеше да се освободи от тях без проблеми. Естебан остана много доволен от умелото ликвидиране на онези полицаи в Атланта. Голямата спънка беше Калдак, а той си беше тръгнал.

Шансът нямаше да остане дълго на негова страна.

Но времето можеше и да му стигне.

Два часа по-късно, когато Бес влезе в хола, Яел седеше пред телевизора и гледаше баскетбол.

— Искаш ли нещо за вечеря? — Яел изключи телевизора. — Минава девет, а ти не си яла нищо през целия ден.

Тя поклати глава.

— Отивам да си лягам. Изморена съм.

— Ясно ми е защо.

Тя го погледна.

— Ти си знаел.

Яел кимна.

— Повечето неща. Научих останалото от Рамзи, след като пристигнах тук.

— Изглежда всички други, освен мен са знаели. Намирам това за точно толкова непростимо, колкото и всичко останало.

— Ще се изненадаш колко много неща могат да бъдат простени.
— Той вдигна ръка. — Не се опитвам да те убедя, че Калдак е прав.

— Не би и могъл.

— Просто казвам, че всички ние имаме своите приоритети. Калдак не е черен като дявола и него наистина го е грижа дали си жива, или мъртва.

— Затова ме изпрати в Тенахо.

— Очевидно сега не е моментът да говорим. — Той се изправи.
— Трябва да слеза долу и да помоля един от пазачите да отиде до апартамента ми и да напълни един куфар. Ще поема поста му долу, докато се върне. Няма да се бавя.

— Не е нужно да се пренасяш тук. Аз ще се оправя.

— Обещах на Калдак. А и така или иначе се чувствах самотен в моя апартамент. Липсват ми жената и детето. — Той замълча, докато отваряше вратата. — Утре ще ме влачиш ли по улиците?

— Да.

— Има ли смисъл да ти казвам да успокоиш топката за няколко дни?

— Не, няма.

— Страхувах се, че е така.

— Яел. — Току-що се беше сетила за нещо. — Утре сутринта ще трябва да изпратя кръвна проба. Обикновено Калдак я взимаше.

— Съжалявам, но не притежавам нужните умения. Най-вероятно ще те заколя. — Той направи пауза. — А и смъртта на Кац вероятно е обърнала всичко с главата надолу. Може да отнеме малко време, докато се прегрупират.

— Не могат да направят нищо без кръвните проби. Колкото по-рано ги получат, толкова по-добре.

Той кимна.

— Трябва да има някой агент, който може да взима кръв. Ще кажа на Рамзи да изпрати някого.

— Благодаря.

— Аз ти благодаря. Ти ни правиш услуга, а не обратното.

— Не е услуга. — Естебан беше убил Ед Кац само за да забави нещата. Проклетата да беше, ако му отпуснеше още време. — Нека

агентът да дойде рано. Искам пробата да е в Атланта до обяд.

Яел отдаде чест.

— Слушам, мадам.

— А, и бих ли могла да заема мобифона ти? Винаги използвах този на Калдак, а не искам да използвам телефона в апартамента, когато се обаждам да проверявам за Джоузи.

— Няма проблеми. — Той ѝ подаде телефона. — По-скоро бих ти осигурил това, отколкото да ти крада от кръвта.

Тя се отправи към спалнята. След като вземе душ, ще се обади в болницата да провери как е Джоузи. После ще си легне и ще се опита да заспи.

Кого заблуждаваше? Беше изтощена, но едва ли щеше да успее да заспи. Нервите ѝ бяха толкова изопнати, колкото когато си тръгна Калдак.

Затова да не губи време.

Тя се върна в тъмната стаичка и събра всички снимки, които беше направила след завръщането си в Ню Орлеанс. Калдак не беше разпознал никого, но може би тя щеше да има късмет и да улови... нещо.

Двайсет минути по-късно изтощена, тя натрупа фотографиите на нощното шкафче. Нищо. Нямаше смисъл да продължава да се взира в лицата. Всичко се размазваше пред очите ѝ. По дяволите, някои от снимките също бяха малко размазани. Трябва да...

Защо бяха размазани? Не можеше да си спомни за никакво необичайни обстоятелства, които да доведат до размазване.

Тя разбърка снимките. Само четири фотографии бяха размазани.

Клоунът. Високият клоун със зелена коса и бяло лице. На всяка снимка той се изплъзваше от фотоапарата точно в мига, в който снимаше.

Съвпадение? Или се е опитвал да избегне фотоапарата? Дали не се чувстваше неспокоен дори с маскировка?

Тя се втурна в тъмната стаичка, взе лупата си и погледна през нея лицето на клоуна.

— Бес. — Яел чукаше на входната врата.

Тя изтича да я отвори.

— Открих Де Салмо. Мисля, че знам кой е.

Яел остави на земята куфара си и взе снимките, които тя му подаваше.

— Клоунът?

— Беше там всеки ден. Снимката от първия ден изобщо не е размазана, но през всички други дни той се е опитвал да се скрие.

— Възможно е. — Той се усмихна. — Много възможно. Заслужава си да накараме Рамзи да го прибере.

Тя го наблюдаваше, докато той говореше с Рамзи. Щяха да приберат заподозрения и ако тя излезеше права, повече нямаше да трябва да се тревожи, че на прага ѝ стои убиец. Трябваше да се чувства по-спокойна, но не беше. Естебан просто щеше да изпрати някой друг.

Или може би щеше да дойде сам. Може би това щеше да го задейства.

Яел приключи разговора.

— Готово. Сега можем просто да чакаме за още новини. — Той седна и я погледна. — Кажете ми как е Джоузи.

Джоузи. Беше забравила да се обади на д-р Кенууд. Тя взе телефона на Яел и бързо набра номера. След малко я свързаха с д-р Кенууд.

— За малко да ме изпуснете, госпожице Грейди. — Звучеше уморено. — Тъкмо си тръгнах.

— Как е Джоузи?

— По-добре. Много по-добре. Планирам да оперирам утре сутрин.

Сърцето ѝ подскочи.

— По кое време?

— Осем часа. Ще можете ли да дойдете?

Боже, как искаше да може.

— Ще се погрижим добре за нея, дори и да не успеете.

Но Джоузи щеше да е болна и да я боли, заобиколена от непознати.

— Кога ще знаете дали ще е... — Не можеше да изрече *парализирана*. — Дали операцията ще е успешна?

— Ще имаме известна представа утре вечер. Можете да се обадите тогава.

— Да, добре. — Тя можеше да се обажда и да се моли, както беше правила от момента, в който остави Джоузи в болницата. По

дяволите. Беше изморена от тези грижи от разстояние. — Ще бъда там утре сутринта.

Той се засмя.

— За да ме държите под око?

— Можете да сте сигурен. Ще се видим утре сутринта, доктор Кенууд.

Тя затвори телефона, усещайки, че Яел я гледа.

— Как е тя? — запита той.

— По-добре. Ще оперират утре.

— Разбирам.

— И аз ще бъда там.

— Бих искал да поспоря за това, но няма да го направя — каза той тихо. — Аз бих направил същото. Трудно е да се бориш срещу деца.

— Рамзи ще се опита да ме спре. Ще ми помогнеш ли?

— Да предположим, че приготвиш нещата си за през нощта, докато изработя някаква стратегия. — Той сведе поглед към куфара си. — Изглежда съм готов за тръгване. Мислиш ли, че съм психично болен?

— Мисля, че си много добър човек.

Той се усмихна.

— Това се разбира от само себе си.

Шайен, Хотел Маджестик,

Уайоминг 23:45

Хотелът беше стар и занемарен. Дори снегът не можеше да прикрие западналия му вид. Вътре на нащърбената, избеляла рецепция стоеше пъпчив младеж в джинси и риза на шотландско каре, който четеше Ю Ес Ей Тудей.

— Идвам за Джон Мориси — каза Калдак. — В коя стая е?

Младежът не го погледна.

— Трябва да му се обадите. Не даваме такава информация.

— Коя е стаята?

— Казах, че... — Момчето вдигна очи и замръзна, когато срещна погледа на Калдак. — Това е против правилата.

— Няма да кажа на никого. Номерът на стаята?

— Двеста трийсет и четири.
— Идвал ли е някой при него?
— Само Коди.
— Коди?
— Коди Джеферс.
— Познаваш ли този Джеферс?
— Разбира се. Той живее тук, в хотела. Коди е супер. — Момчето задъвка долната си устна. — Вие да не сте от полицията?
Калдак кимна и му показа картата си за самоличност.
— ЦРУ? Страхотно.
— Да се е навъртал наоколо някой възрастен мъж? Сива коса, орлов нос?
Младежът поклати глава.
— Не съм го виждал. Но аз работя нощна смяна. Дори Мориси не съм виждал от два дни.
— Но още е регистриран?
Той кимна.
— От колко време е тук Мориси?
— Две седмици. — Той се намръщи. — Коди не е загазил, нали? Той е чист. Малко си пийва, но ми каза, че никой здравомислещ участник не взима наркотици.
— Участник?
— Коди участва в дербито с камиони. — Той посочи надясно с палец. — Можете да видите името му върху плаката на стадиона две пресечки по-надолу. Написано е с много малки букви, но Коди ми каза, че ръководството смята, че е супер, и следващата година ще го поставят на видно място. Ще стане звезда.
Какво би могъл да иска Естебан от Коди Джеферс, по дяволите, зачуди се Калдак. Той се обърна и тръгна към асансьора.
— Не се обаждай на Мориси да го предупреждаваш.
Две минути по-късно той стоеше пред вратата на Мориси. Табелка „Не безпокойте“ висеше на дръжката.
Той почука. Никакъв отговор. Внимателно натисна дръжката. Заключено. Мориси може вече да е излетял от клетката. Момчето каза, че не го е виждало от няколко дни.
Той пак почука. Никакъв отговор.
Внезапно забеляза, че вратата беше леденостудена.

Той я ритна.

Прозорецът в далечния край на стаята беше широко отворен и снегът падаше върху килима под него. В леглото лежеше някакъв мъж, юмрукът му стискаше пачка банкноти.

По дяволите.

Калдак излезе и затръшна вратата. Извади телефона си и набра Рамзи.

— Веднага изпрати отряд тук. Мориси е мъртъв, а цялото легло е покрито с пари. Стая 234.

Рамзи изпсува.

— Антракс?

— Вероятно. Кажете на хората си да внимават, но да минат всичко с фина четка — продължи Калдак. — Виж дали ще можем да намерим някакви следи. — Не че имаше някаква надежда за това. Естебан не беше небрежен.

— Ще бъдат там до трийсет минути.

— Кажете им да влязат през задния вход. Така може и да не влезем в новините в пет часа.

Той затвори телефона и се върна във фойето. Чиновникът се изправи загрижено, когато видя Калдак да приближава.

— Не съм му се обаждал. Ако не е бил там, вината не е моя.

— Знам, че не си се обаждал. — Той постави ръце на рецепцията. — Как се каваш?

— Дон Слобърн.

— Името ми е Калдак. Имам нужда от помощта ти. Искам да се опиташ да си спомниш дали някога си виждал Мориси с някой друг, освен с Джеферс. С който и да е.

Слобърн поклати глава.

— Никой, освен момчетата на пистата. Той беше истински запаянко, като мен. Имаше навика да ходи в бара на Шеа на ъгъла, да седи и говори с участниците. Но никога не съм го виждал да търгува с наркотици или нещо друго.

— Говорил е и с други участници, освен с Джеферс?

— Аха, със сигурност, но той и Коди наистина се погаждаха. — Той се поколеба. — И Коди ли е загазил?

— Може би. Можеш ли да ми каже къде да го намеря?

Той поклати отрицателно глава.

Калдак не можеше да е сигурен, че хлапето му казваше истината. Време беше да го подрусва малко.

— Мориси е мъртъв. Убит. Мъртъв е от дни.

Очите на Слобърн се разшириха от ужас.

— Коди ли го е направил?

— Не, не мисля така, но Джеферс може да знае нещо. — После добави. — Или самият той може да е в опасност, ако е видял нещо, което не е трябвало да вижда. Трябва да го намерим.

— Наркотици? Мафията?

— Възможно е. Къде е Коди Джеферс?

— Не знам. Не съм го виждал от два дни. Мислех си, че може би е отишъл в Канзас да види майка си.

— Не е бил на шоуто, нито в бара?

Той поклати отрицателно глава.

— Знаеш ли къде живее майка му?

— Не си спомням. — Той се намръщи. — Някакво предградие, което звучеше като... Нордърн Лайте, може би.

— Нордърн Лайте?

Той сви рамене.

— Не си спомням.

— Има ли си момиче?

— Тук — не. Той винаги казва, че един изпълнител трябва да е отдаден на работата си, ако иска да бъде звезда.

— Имаш ли негова снимка?

— Не. — Той се замисли. — Дънстън може да има. Те правят много рекламни снимки.

— Дънстън?

— Ъруин Дънстън. Той ръководи дербито на камионите.

— Къде мога да го намеря?

— Дербито свърши в единайсет. Вероятно е в бара на Шеа с останалите.

— Мерси. — Той се приведе към рецепцията. — Сега, искам да ме слушаш много внимателно. Никой няма да влиза в стаята на Мориси. Това трябва да остане в тайна. Скоро ще дойде група техници, които ще вземат тялото и ще почистят стаята.

— Техници?

— Не сме сигурни какво го е убило. Апашите днес използват всякакви газове и прахове. Сигурен съм, че управителят на хотела няма да е доволен, ако хората разберат, че стаята може да е заразена.

— Няма.

— Добре. Тогава ще ни сътрудничиш и ще се държиш настрана от медиите.

Слобърн се мръщеше несигурен.

— Гледах процеса на О'Джей. Нещата не се правят така. Вие размествате доказателствата.

Исусе, целият свят беше гледал този процес и всички си мислеха, че са експерти.

— О, нима?

— Да, а и откъде да знам, че тази карта за самоличност не е фалшива или нещо такова? Може да не сте от ЦРУ. Можете да бъдете всеки.

— Да, мога да бъда всеки. — Той се вторачи право в очите на Слобърн и каза тихо: — Горест има мъртъв мъж, който е бил убит от апашите. Сега, ако не съм един от добрите, кой бих могъл да бъда?

Слобърн преглътна с усилие.

— Никой. Ти си законът. Разбира се, че си законът.

— И ти ще помогнеш на мъжете, които искат да спестят на твоя управител по-големи главоболия?

Той кимна.

— И не знаеш нищо повече за Коди Джеферс?

— Казах ви всичко. Което не беше много.

— Ключалката на вратата е счупена. Качи се и остани да пазиш, докато дойдат техниците.

— Не трябва да напускам рецепцията.

Калдак го погледна.

Слобърн кимна бързо и заобиколи рецепцията.

— Предполагам, че това е по-важно.

— Много важно.

Толкова важно, че го плашеше до смърт, помисли си Калдак, докато се отправяше към изхода. Смъртта на Мориси можеше да се окаже още един експеримент.

Или може би Естебан хвърляше ръкавицата.

[1] Батмицваха — религиозна церемония при евреите за момчета, навършили тринадесет години. Б.р. ↑

ГЛАВА 16

Ден втори

0:35

Калдак беше на път към бара на Шеа, когато получи обаждане от Яел.

— Бес напуска Ню Орлеанс. Мислех, че трябва да знаеш.

— Какво?

— Тя е в спалнята, подрежда си нещата. Отива в Джон Хопкинс. Ще оперират детето утре сутринта.

Законът на Мърфи. Трябваше да се досети, че единственото, което би накарало Бес да излезе, щеше да се случи, когато той беше на стотици мили.

— Ти отиваш ли с нея?

— Така изглежда. След като бях достатъчно безразсъден да ти обещаая. Но става все по-трудно да я пазя. Единственото хубаво нещо е, че може би се насочихме към Де Салмо.

— Как?

Яел обясни.

— Рамзи заповяда да го приберат за разпит.

— Той знае ли, че напускате града?

— Още не. Трябва ли да му казвам?

— По-късно. Така няма да може да направи нищо, освен да се погрижи да я пазят в болницата.

— И аз така мисля.

— Свали я по стълбището откъм двора и излезте през задния вход. Имаш ли кола?

— Паркирана е на Канал Стрийт. И как се предполага, че ще мина покрай пазача на Рамзи в двора?

— Откъде да знам, по дяволите? Импровизирай. Обикновено нямаш проблеми.

— Много ти благодаря.

— Купи билет до Милуоки през Чикаго. Когато стигнете Чикаго, провери дали не ви следят, и после вземете полет до Балтимор.

— Някакви други заповеди.

— Извинявай.

Яел имаше пълното право да бъде саркастичен. Калдак се опитваше да контролира положението от разстояние. Просто се чувстваше толкова дяволски безпомощен. Искаше да е там. И беше толкова изплашен, че му се гадеше.

— Няма проблеми. — Яел замълча. — Намери ли Мориси?

— Мъртъв.

— По дяволите.

— Да, но може да има следа. Ще ти разкажа по-късно. Обади ми се, когато пристигнете в болницата.

— Когато мога да го направя тайно. На Бес няма да ѝ хареса, ако ме види, че ти докладвам. Може да ме изхвърли най-позорно, а на теб това няма да ти хареса.

— Тогава веднага щом можеш. — Той затвори телефона.

Просто се опитай да откриеш Коди Джеферс, каза си той. Не мисли за Бес. Не можеше да направи нищо друго. Яел беше умен и предпазлив. Щеше да се погрижи за нея.

Просто не мисли за Бес.

Яел говореше по телефона. Бес не можеше да чуе какво казва, но се обзалагаше, че знае кой беше на другия край на линията. Изобщо не я интересуваха дали Калдак знае какво прави, но не ѝ харесваше фактът, че Яел беше изчакал да му се обади, докато тя беше в спалнята си.

Тя облече якето си, прехвърли каишката на фотоапарата през врата си и влезе в хола.

— Готова съм за тръгване. Надявам се, че Калдак ти е дал добри предложения как трябва да се измъкнем оттук.

— Опа. — Яел се изправи и грабна двата куфара — нейния и неговия. — Просто се опитвах да бъда дискретен.

— По-добре да си честен, отколкото дискретен. От къде ще излезем?

— През двора. — Той се придвижи по коридора и отключи вратата. — Ти оставаш в началото на стълбите, а аз ще слеза долу и ще поговоря с човека на Рамзи да видя какво мога да направя, за да го разкарам оттам.

— А ако не успееш?

— Предполагам, че ще го ударя много нежно и внимателно по главата.

— Не мисля, че можеш да удариш, когото и да е нежно по главата. Рамзи ще бъде много разстроен заради теб.

— Защо трябва да бъде различен? — Яел тръгна надолу по каменните стъпала. — Стой тук.

Дворт не беше осветен и Яел сякаш потъна в черна дупка. Бес напрегна погледа си, но не можа да различи нито Яел, нито пазача.

Внезапно изпита безпокойство. Би трябвало да чува стъпки. Гласът на Яел. Нещо...

Тишина.

— Бес — извика Яел.

Тя подскочи.

— Хайде. Побързай.

Тя се спусна по стълбите и Яел я преведе през двора.

— Как се освободи от него?

— Не съм — измърмори той. — Не беше там.

— Какво?

— Не беше там. — Тя усети напрежението му. — А това не ми харесва, по дяволите. Рамзи не би го отклонил от поста му.

— Другият пазач, Петерсън...

Петерсън беше мъртъв. Петерсън го бяха убили. Яел не отговори, но стисна по-здраво рамото й. Пътеката, водеща към улицата, беше тъмна и заплашителна.

— Стой няколко стъпки по-назад. Аз ще вървя напред. — Яел изчезна в тъмнината.

Сама. Скова я страх. Някой я наблюдаваше. Можеше да го почувства.

Не на пътеката, по която беше тръгнал Яел. Зад нея.

Тя хвърли поглед през рамо и видя единствено водосточните тръби. Сенки върху сенки. После — *движение*.

О, Боже.

Тя се втурна по дългата пътека след Яел. Можеше да види светлините на улицата и силуета на Яел.

— Яел!

— Бес, какво...

Някаква ръка дръпна косата ѝ, принуждавайки я да спре.

Тя погледна през рамо. Бяло лице, блещукащо в мрака. Череп. Приличаше на череп. Още нещо блещукаше — острието в ръката му.

— Бягай, Бес.

Яел я откъсна със сила от Де Салмо и тя отхвъркна към тухлената стена.

Не можеше да избяга. Не можеше да остави Яел. Къде беше той? Едва различаваше двете фигури, борещи се в мрака. Всичко продължи само миг, а после един от мъжете се заизправя на крака, приближавайки се към нея.

Яел?

Де Салмо?

Тя се обърна и побягна.

Той беше точно зад нея.

Сграбчи ръката ѝ.

— Бес!

Краката ѝ омекнаха от облекчение.

— Яел. Помислих... Не бях сигурна...

— Аз също не бях за момент. — Той дишаше тежко. — Беше много добър.

— Де Салмо?

— Предполагам. Не познавам никой друг със зелена коса, а ти?

— Какво му направи?

— Повече няма да те безпокои.

— Мъртъв ли е?

— Съвсем. Аз също съм много добър.

Бяха излезли от пътеката, на улицата. Светлини. Прекрасни светлини. Благодаря ти, Господи.

— Какво ще правиш с него? — попита Бес.

— Освен ако не си променила решението си да ходиш в Балтимор, ще го оставим на Рамзи. Съмнявам се, че ще бъде забавна компания.

— Не съм променила решението си.

— Не съм си го и помислял. — Той я побутна надолу по улицата.
— Тогава нека да видим дали ще можем да се измъкнем от квартала,
без да се натъкнем на Рамзи или някой от хората му.

Шайен

1:40

Осветлението в офиса на стадиона, където се провеждаше дербито, беше меко и разсеяно и Калдак трябваше да пристъпи понаблизо, за да разгледа внимателно груповата снимка върху бюрото.

— Това е Джеферс. Втората редица, третият от ляво. — Дънстън посочи към мъж с каубойска шапка. — Казах му да не носи тази шапка, но той пак си я сложи. Бива си го.

Джеферс беше в началото на двайсетте с широко лице и дълбоко поставени светли очи.

— Добър ли е?

— Не е зле, но не е чак толкова добър, колкото си мисли.

Каубойската шапка почти изцяло скриваше косата на Джеферс.

— Какъв цвят е косата му?

— Светло кестенява, като пясъчна.

— Къса?

Дънстън кимна.

— И къдрава. Винаги я разресва.

— Не мога да преценя какъв цвят са очите му.

— Сини.

— Имате ли лично досие на Джеферс?

— Със сигурност. Мислите ли, че Международното дружество на състезателите щеше да ми позволи да правя бизнес, без да регистрирам участниците? — Дънстън отиде до шкафа с папките и зарови из тях. — Джеферс.

— Той подаде папката на Калдак. — Знаете ли, това не ме изненадва. Винаги съм знаел, че Коди рано или късно ще си навлече неприятности.

Той отвори папката.

— Защо?

Дънстън сви рамене.

— Не мога да посоча нищо конкретно. Когато е наоколо, се случват разни неприятни неща. През повечето време хората не харесват Коди.

Майката на Джеферс беше разведена и живееше в Аурора, Канзас, предградие на Канзас Сити. Не се посочваха никакви други роднини. Нордърн Лайте, беше казал чиновникът в хотела. Аурора Бореалис?

— Знаете ли нещо за майката на Джеферс?

— Знам, че я посещава доста често. Беше тук миналия месец и аз ѝ подарих билет за шоуто. Той се перчеше и надуваше пред нея като пуяк. — Той направи гримаса.

— Истинска нахакана кучка. Имаше дързостта да ме попита защо не представям синчето ѝ като звезда. За малко не го съжалих. Беше ясно като бял ден, че Коди ще се издигне в очите ѝ, само ако е на върха.

— Помоли ли ви за отпуск, когато тръгваше?

Дънстън поклати отрицателно глава.

— Едната вечер беше тук, на другата — не се яви.

— Мога ли да взема папката и снимката?

— Ако ще си получа папката обратно. Не искам от Международното дружество на състезателите да кажат, че съм заявил служител, който не съществува.

Той взе един маркер и ограда в кръг лицето на Джеферс върху фотографията.

— Ще си я получите обратно.

— Мога ли вече да заключавам и да се върна в бара? — попита Дънстън. — Знаете ли, не планирах да прекарам така вечерта.

Калдак кимна.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си. Звъннете ми на номера, който ви дадох, ако се чуете с Джеферс.

— Малко вероятно, нали? Нямахте да сте тук, ако не беше направил нещо наистина лошо.

— Човек никога не знае.

Калдак напусна офиса и се отправи към изхода. Съмняваше се, че Дънстън някога отново ще се чуе с Джеферс. Естебан беше откъснал младия мъж от този свят за свои собствени цели и щеше да направи така, че Джеферс да остане изолиран.

Но може би Калдак щеше да има късмет. Трудно беше да изолираш човек от майка му, особено такава доминираща жена като онази, която описа Дънстън. Щеше да изпрати на Рамзи снимката и досието по факса, а после да хване следващия полет за Канзас Сити.

Колкото повече научаваше, толкова повече се увеличаваше безпокойството на Калдак. Джеферс изглеждаше безразсъден, избухлив и суетен. За Естебан щеше да е детска игра да го манипулира.

Когато е наоколо, стават разни неприятни неща.

Искрено се надяваше думите на Дънстън да не се окажат пророчески.

Де Мойнс, Айова

6:50

Коди погледна часовника си. Време беше да отпътува за Уотърлу. Естебан обичаше всичко да върви като по часовник и точно според заповедите му. Е, той си плащаше.

Коди щеше да му даде онова, което искаше.

8:30

Де Салмо беше мъртъв.

Естебан затвори телефона. Неприятно.

Или може би не. Така или иначе, накрая щеше да му се наложи да отстрани Де Салмо, а и той не постигна резултат що се отнася до жената. Не че Естебан се тревожеше за жената точно сега.

Вече беше съвсем близо. Коди Джеферс трябва да е пристигнал в Уотърлу.

След цялото това време, след цялото това планиране, обратното броене скоро щеше да започне.

Уотърлу, Айова

10:05

Коди се прозя, облягайки се на предната броня на камиона.

Това висене беше досадно. Но изглежда почти бяха приключили.

Той се качи обратно на шофьорското място. Всичко беше толкова лесно. Никакво вълнение. Дори малката допълнителна работа, която Естебан му беше дал, беше минала гладко. Онези араби дори не го бяха придружили, когато им каза, че е трябвало да източи горивото.

Наблюдаваше ги как се тълпят около камиона. Ако това беше неговият камион, не би позволил на тези чужденци да го докоснат. Човек може да има доверие само на добрите, бели американци. Всеки го знаеше.

Вече бяха приключили и сега му махаха нетърпеливо от депото. Арогантни кучи синове. Точно като онези самодоволни японци в онзи стар филм с Джон Уейн. Но Джон Уейн им беше разказал играта. Точно както Коди Джеферс щеше да им я разкаже.

Джон Хокинс

11:20

— Защо е още в операционната? — каза Бес, обезпокоена. — Не би трябвало да продължава толкова дълго.

— Я? — каза Яел. — Не знаех, че си хирург. Може би трябваше да влезеш и да заместиш доктор Кенууд.

— Млъкни, Яел. Изплашена съм до смърт. Тя е толкова малка...

— Знам — каза Яел нежно. — Сигурно затова трае толкова дълго. Трябва да е много деликатна операция.

Прав е, осъзна тя с облекчение. Може би нищо не се беше объркало. Беше добре, че Яел е с нея, а не Калдак.

— Предполагам, че си се обадил на Калдак, след като пристигнахме.

Той кимна.

— Докато говореше с доктор Кенууд преди операцията. — Той изчака няколко секунди, преди да продължи. — Обадох се и на Рамзи.

Тя настръхна.

— Трябваше да го направя. Не можеше да останеш тук без допълнителна охрана.

— Само да не се опита да ме накара да оставя Джоузи.

— Вероятно ще го направи, но малко ще го забавим.

— Разбра ли какво е станало с пазача в двора?

Яел направи гримаса.

— Мъртъв?

— Открили са го под стълбището, което води към двора. Явно Де Салмо се е опитвал да проникне в апартамента.

Тя положи усилие да се усмихне.

— Мамба в канала?

— Съмнявам се, че Де Салмо е толкова умен, че да оцени Джеймс Бонд. Сега не се тревожи за това. Ти си тук и си в безопасност.

— Не трябваше да казваш на Рамзи, че съм тук. Обзалагам се, че е било идея на Калдак.

— Ами аз се съгласих с него. Той се безпокои за теб и за Джоузи.

— Глупости. Не му пука за нас.

— Знаеш, че не е така. Не е безучастен. Просто не можеше да позволи това да му попречи. Чака дълго време, докато стигне толкова близо.

— Сгрешил е. Мога да си представя колко разстроен е бил от смъртта на колегите си в Нахоа, но това не извинява...

— Колегите му? — запита Яел. — Това ли ти каза?

— Да. — Реакцията му я озадачи.

— Майка му и баща му бяха учени и двамата бяха в Накоа. Майка му оглавяваше проекта. Точно те въведеха Калдак в проекта. Жена му, Леа, беше лаборантка. Имаха четиригодишен син.

Тя почувства разтърсващи тръпки.

— И всички те са умрели в Накоа?

Яел кимна.

— Според мен това е достатъчно човек да стане малко маниакален.

— Не ми е казал.

— На мен също не ми каза. Трябваше да го науча сам.

— Защо? — измърмори тя. — Защо го е запазил в тайна?

— Не бих могъл да ти кажа. Аз не съм Калдак.

Кой беше Калдак? Той беше разказал историята за Накоа, влагайки емоциите на робот. Беше казал, че вече не е онзи мъж, който е преживял този ужас. Но очевидно болката му беше все още толкова силна, че не бе в състояние да говори за загубата си дори след всички тези години.

— Това обаче не оправдава поведението му.

— Не го защитавам, просто обяснявам. — Той се усмихна. — А, може би, исках да те разсея малко. Не ми харесва да те гледам такава...

— Ето ги, идват.

Тя скочи, когато вратите на операционната се отвориха и навън се изля вълна от сестри и лекари. Между тях беше количката с Джоузи на нея.

Доктор Кенууд смъкна маската си и се усмихна на Бес.

— Джоузи се справи много добре. Състоянието ѝ е стабилно.

— Това ли е всичко?

— Това е напълно задоволително за такава продължителна операция. Ще се зарадвате да научите, че свърших чудесна работа.

— Радвам се. Но щях бъда по-щастлива, ако ми бяхте казали, че изгледите за Джоузи са също толкова чудесни.

Той поклати глава.

— Не мога да кажа такава неща. Бих искал да можех. Засега е добре. Ще знаем повече по-късно.

Вълна на разочарование заля Бес. Това ѝ беше казал и преди, но тя се беше надявала...

— Обещавам ви, че ще разберете веднага щом самият аз знам нещо. — Д-р Кенууд тръгна по коридора.

Ръката на Яел легна успокоително на рамото ѝ.

— Тя преживя операцията. Преди пет минути щеше да си доволна да знаеш само това.

— Знам. Просто бих искала... — Тя искаше отчаяно силно да знае, че Джоузи ще се възстанови напълно и ѝ беше трудно да чака. — Ще намеря някой да вземе кръвната проба, за да я изпратиш в Атланта. После отивам в реанимацията да чакам Джоузи да се събуди.

— Ще дойда с теб. — Яел тръгна редом с нея, докато тя бързаше в посоката, в която бяха отвели Джоузи.

Аурора, Канзас

15:50

Домът на Джеферс представляваше малка, обшита с дъски къща подобно на половин дузина други по същата пресечка.

Жената, която отвори вратата, намъкваше кафяво палто.

— Да? — каза тя нетърпеливо.

— Госпожа Джеферс? — попита Калдак.

— Да не сте търговец? Тъкмо излизах, за Бога. — По всяка вероятност Дона Джеферс беше към петдесет годишна, но изглеждаше по-млада. Русата ѝ коса беше стилно коафирана, гримът ѝ — перфектен. Носеше костюм от туид и късата, полюшваща се пола разкриваше оформени, леко мускулести крака. — И закъснявам за среща.

— Не съм търговец. Търся сина ви, Коди.

Устните ѝ се присвиха и тя го огледа от горе на долу.

— Защо? Да не сте от данъчните?

Той поклати отрицателно глава.

— Мисля да открия писта за дерби с камиони в града и бих искал да му предложи работа.

— Коди си има работа.

— Може би ще мога да му плащам повече. Можете ли да ми кажете къде мога да го намеря?

— Коди вече не живее тук.

— Но вие би трябвало да поддържате контакт с него.

— Защо? От известно време се отчуждихме. — Тя погледна часовника си. — А аз имам трийсет минути да стигна до другия край на града, за да покажа една къща.

— Вие сте агент по недвижими имоти?

— Това интересува ли ви? — Тя мина покрай него, отправяйки се към олдсмобила, паркиран на алеята. — Може би искате и на мен да предложите работа.

— Наистина бих оценил помощта ви, ако...

— Не мога да ви помогна, господин...?

— Брийн. Лари Брийн.

— Ще трябва сам да намерите Коди, господин Брийн. Нямам никаква представа къде е. През годините загубихме връзка.

Калдак я гледа как излиза на заден от алеята, преди да се отправи към взетата под наем кола, спряна до бордюра.

Беше си свършил работата. Беше обезпокоил Дона Джеферс и я беше направил подозрителна. Всичко, което можеше да направи сега, беше да чака и да види дали Рамзи си е свършил работата, монтирайки подслушвателни устройства в телефоните в къщата и колата ѝ.

Той не се съмняваше, че ако знаеше как да се свърже със сина си, тя ще устои да не му се обади. Голямото ако.

Кара четири пресечки и влезе в паркинга на някакъв супермаркет да чака обаждането от Рамзи.

20:15

Доктор Кенууд вървеше по коридора към нея. Бес се напрегна. О, Боже, той не се усмихваше. Просто изглеждаше... замислен.

Той спря до нея. И се усмихна.

— Тя ще се оправи — каза той. — Ще отнеме доста дълго време, но ще се възстанови напълно.

— Да благодарим на Бога.

— Амин — каза Яел.

Доктор Кенууд погледна строго.

— А сега, ще отидете ли да поспите малко? Приятелят ви уреди да поставят легло в съседната стая до Джоузи. Не знам как. Мислех, че този етаж е пълен.

Да бъде благословен Яел. Да бъде благословен доктор Кенууд. Да е благословен целият проклет свят.

— Скоро. Искам да отида да поседя при Джоузи за малко.

— Още е под упойка.

— Няма значение.

Докторът се ухили.

— Бях добър, а?

— Динамит. — Тя се отправи по коридора към стаята на Джоузи. Нрав сте, вие сте наистина чудесен.

21:30

— Де Мойнс — каза Рамзи, когато Калдак вдигна телефона. — Джасиър Стрийт 1523.

— Обадила му се е?

— Той й се обади. Явно не е имала номера му, защото се опита да го научи, когато й звънна. Той я излъга нещо и това очевидно не й хареса. Не му е харесало посещенияето ти при майка му. Уреждам ти

транспорт, но ще изпратя и хора от Сейнт Луис, в случай, че се забавиш.

— Очакваш да не се съглася? Щях да ти кажа да накараш местната полиция да го прибере, ако не се страхувах, че ще сплескат работата. Тръгвам към летището. — Той излезе от паркинга на супермаркета.

Съществуваше вероятност Джеферс вече да се е изпарил, преди някой от тях да пристигне. Когато се свърза с майка му, Калдак знаеше, че поема риска Джеферс да се разтревожи. Да се разтревожи до такава степен, че да се свърже с Естебан или самият той да предприеме някаква стъпка.

Надяваше се да греша. Струваше му се, че времето изтича.

23:10

— Би ли си легнала, моля те? Почти полунощ е. — Яел клечеше до стола ѝ. — Така не помагаш на Джоузи.

— Знам. — Тя се облегна назад в стола люлка, погледът ѝ не се откъсваше от лицето на Джоузи. — Предполагам, че се страхувам да я оставя. — Тя се усмихна. — Отвори очи преди пет минути. Мисля, че ме позна.

— Това е добре.

— Стаята е хубава, нали? Всички детски стаи трябва да имат стол-люлка. Много са удобни.

— Предполагам, че са го сложили, за да люлеят болните бебета.

— Бих искала да можех да полюлея Джоузи. Поглед ни я. Сложили са ѝ усмирителна риза.

— Мисля, че правилният израз е гипсово корито. Предполагам, че е трябвало да ѝ попречат да се движи.

— Обади ли се на Калдак да му кажеш, че тя ще се оправи?

— Мислиш, че го интересува? Такъв студен, жесток човек като Калдак?

— Млъкни, Яел. Той е точно такъв, но харесва Джоузи. Кой може да не харесва Джоузи? — Докато седеше, си беше припомнила онази нощ в Монтана, когато Калдак беше останал с нея, докато не разбраха дали Джоузи ще живее. Онази нощ той не се беше преструвал. Беше искрено загрижен за Джоузи.

Яел кимна, погледът му беше върху лицето на бебето.

— Напомня ми за сина ми. Мина много време, откакто беше толкова малък. Растат толкова бързо.

— На колко години е?

— Четири. — Той направи пауза. — На годините на сина на Калдак, когато умря.

— Не искам да говорим за сина на Калдак. Попитах за твоя.

— Просто го споменах. Сега мога ли да те убедя да си легнеш?

Тя поклати глава.

— Тук ми е удобно. Искам да съм тук, в случай че пак се събуди.

— Ти наистина трябва да... — Яел спря. — Не мога да те убедя, нали?

— Не, ти използвай леглото.

— Няма да се проявя като такъв простак. — Той седна на един стол с права облегалка в другия край на стаята. — Ще остана тук, в случай че промениш решението си.

В стаята настъпи успокояваща тишина.

— Яел, обади се на Калдак и му кажи за Джоузи.

— Той вече знае. Обади ми се.

— Така ли?

— Беше на път към летището в Канзас Сити. Много се зарадва за Джоузи.

— Канзас Сити?

— Проследява някакъв човек, който може да го отведе до Естебан.

Естебан. Сякаш се беше возила на влакче на ужасите. Беше така завладяна от емоциите около Джоузи, че не бе имала време да помисли за Естебан. Но Калдак не го беше забравил. Беше толкова настървен, колкото винаги. Можеше ли да го обвинява? Когато Емили беше умряла, тя почти беше полудяла. Как ли щеше да реагира, ако цялото ѝ семейство беше убито?

Мили Боже, опитваше се да го извини, след като за поведението му нямаше никакво извинение. Калдак не би могъл да постъпи по-зле. Беше я използвал и манипулирал ситуацията, за да пасне...

Както бе направила тя след погребението на Емили. Не изпитваше никакво угризение, че използва Калдак. Би използвала

всеки, за да стигне до Естебан. На чудовищата не трябва да се позволява да живеят.

Покажи им чудовищата.

Не, не сега. Омразата и страстта за отмъщение щяха да се върнат, но тази нощ тя не искаше да мисли за Естебан или Калдак, или каквото и да е друго, което би я обезпокоило. Просто искаше да се отпусне и да се наслаждава на този момент на благодарност. Джоузи беше жива и някой ден щеше да тича и да играе като другите деца.

Определено би било безопасно да забрави за чудовищата за още известно време.

ГЛАВА 17

Ден трети

Де Мойнс, Айова, 3:30

Когато Калдак пристигна, три коли бяха паркирани на алеята при Джаспър Стрийт 1523 и къщата беше окъпана в светлина.

Не беше на добро.

Нисък, набит мъж в костюм и вратовръзка излезе през предната врата.

— Калдак?

— Твърде късно?

Той кимна.

— По дяволите.

— Аз съм Харви Бест. Джеферс вече си беше отишъл, когато пристигнахме.

— Претърсихте ли мястото?

— Чисто е. Събудихме някои от съседите му. Не знаят много. Нанесъл се е едва преди няколко дни. Карал камион.

— Какъв камион?

— Голям, мощен, от типа на вановете. Отстрани било написано „Чистене по домовете Гордостта на Айова“. Едно от момичетата от съседната къща каза, че видяла камиона да тръгва на юг по автострадата.

— На юг. — Като че ли това можеше да помогне. Джеферс можеше да е сменил посоката в следващия момент. Той набра Рамзи. — Време е да задвижим машината. Не можем да чакаме повече. Искам да се обадиш на президента.

— Да не си се паникьосал? Нямаме доказателство, че Коди Джеферс е активен участник.

— Да, по дяволите, паникьосан съм.

— Още не — каза Рамзи. — Нека да видим дали няма да можем да овладеем щетите. Ще намерим Джеферс и после...

— Тогава ти го намери. Бързо — каза Калдак рязко. — Имам лошо предчувствие, Рамзи.

— Няма да се обаждам в Белия дом, нито пък ще застана на топа на устата, защото ти имаш предчувствие.

— Виж, помисли малко. Естебан изпраща Мориси да намери човек с уменията на Коди Джеферс. Той го намира. Коди Джеферс отива в Айова, където подозираме, че се намира инсталацията за фалшифициране.

— Все още само предположения.

Калдак стисна здраво телефона. Искаше му се това да беше гърлото на Рамзи.

— Щом няма да се обаждаш на Белия дом, то поне се обади на магистралния патрул, окей? Помоли ги да спрат камиона на Джеферс. — Той замълча за момент. — Но да не го претърсват.

— Мислиш, че носи парите?

— Или ги е взел, или ще ги вземе. Едното от двете ще е.

— Още едно предчувствие? — попита Рамзи раздражено. — Добре, добре, ще се свържа с патрула. Остани, където си, докато не разбере нещо. В каква посока е тръгнал?

— На юг. — Надяваше се да е истина.

Колинсвил, Илинойс

13:40

Коди Джеферс вдигна телефона при първото извънмяване.

— Естебан?

— Имаше ли някакви проблеми?

— Профучах покрай магистралния патрул, който не ми обърна никакво внимание. Паркирах извън Де Мойнс и просто олющих надписа за камион по чистотата, както ми каза.

— Парите?

— Всичко е натоварено и готово за път.

— Ами допълнителните кутии?

— Пуснах ги в мелницата.

— А малката, допълнителна задача?

— Изпълнена.

— Отлично. Тогава продължавай — каза Естебан. — Искам да приключи до три следобед.

— По същия план?

— Няма промени. — Естебан замълча. — Не взимай нищо от парите. Ще ти бъде платено по-късно, както беше уговорено, когато се срещнем утре в Спрингфийлд.

— Добре.

— Напълни ли резервоара на колата за оттеглянето, така че да не ти се налага да спираш?

— Да.

— В никакъв случай не искам да спираш на места, където някой може да те види. Ако се измориш, намери някое усамотено място за почивка.

— Каза ми това и преди.

— Някакви други въпроси?

— Не ми плащаш, за да задавам въпроси. Не съм толкова тъп, че да ги взема за истински пари. Но иначе ще минат. Наистина добра изработка.

— Благодаря — каза Естебан сухо.

— Всичко е доста странно, но това си е твой бизнес.

— Точно така, мой бизнес.

Когато затвори телефона, Джеферс беше обхванат от нетърпение. Това беше шансът на живота му. Велик момент. Щеше да удари шестицата.

Той скочи на крака, дръпна сивата си риза и разкопча кобура си. Харесваше пистолета. Караше го да се чувства като Джон Уейн. Той сви пръсти около пистолета и рязко го измъкна от кобура.

— Бум. Страхотно.

Беше хубаво. Направи го отново.

С нежелание плъзна обратно пистолета в кобура. Седна на леглото и се протегна за ботушите си. Естебан му беше казал да носи обикновени черни обувки, но да върви на майната си. Трябваше да се примири с униформата, но ботушите бяха нещо важно. Щяха ли Джон Уейн или Евил Невил да носят обикновени черни обувки?

Канзас Сити, Минесота

13:55

— Всичко е готово, Хабин. — Естебан се приближи до хеликоптера, където го чакаше Хабин. — След няколко часа ще е навсякъде и ще ни остане единствено да изложим исканията си.

— Мислех си — каза Хабин, — няма ли да е по-добре да намалим исканата сума и да наблегнем повече на освобождаването на затворниците.

— Да намалим? — повтори Естебан. — С колко?

— Искаме петдесет милиона долара. Ако смъкнем на двайсет и пет, това ще...

— Става. Ако ги приспаднеш от твоя дял.

— Не ставай смешен. Това ще ме остави без нищо.

Което и заслужаваше този надут идиот.

— Нищо друго, освен твоите политически идеали. Не са ли те важните за теб?

— Решението за парите трябва да взема аз. Нямах да стигнеш доникъде без мен. Аз организирах операцията по фалшифицирането, аз осигурих хората и парите.

Естебан реши, че достатъчно е протестираше. Може би още малко ще се посъпротивлява.

— Нека го обмисля. Все още има няколко часа, преди да предявим някакво искане. Ще ти се обадя във фермата след удара. — Той затвори вратата на хеликоптера и тръгна към колата си.

Твърде лошо, че дори сега трябва да се въздържа. Наистина щеше да му достави удоволствие да види това арогантно копеле унижено. Но умният човек никога не се отдава на желанията си, ако това би довело до усложнения.

Той запали колата, наблюдавайки бавното издигане на хеликоптера. Можеше да види Хабин на пасажерското място, той се показва през прозореца, усмихна се и помахна.

Хеликоптерът промени курса си, набирайки височина на юг.

Той отново помахна, после лениво бръкна в джоба си и натисна бутона на дистанционното.

Хеликоптерът се превърна в огнена топка и се устреми към земята.

Колинсвил, Илинойс

14:30

Коди Джеферс натисна газта и чу как големите гуми издадоха стържещ звук, докато взимаше завоя.

Една жена с шорти и тениска отскочи назад на бордюра. Извика нещо неприлично след него. Той се ухили като разбра колко много я беше уплашил.

Хората по трибуните на стадионите никога не се страхуваха от него. Те бяха дошли заради шоуто, а той никога не беше звездата.

Сега щеше да бъде звезда.

Усещаше воланът гладък и приятен в ръцете си. Мощ. Никога не беше карал толкова тежък камион, дори по време на обиколките.

Мина покрай банката. Още три пресечки до Норт Авеню. Естебан беше уточнил, че трябва да стане на Норт Авеню.

Кварталите ставаха все по-бедни. Сградите бяха занемарени, а по-гилите висяха проститутки. Още една пресечка.

Тълпа тийнейджъри се беше събрала на улицата около зелен Кадилак, модел 1987-а. Лоша година за Кадилаците. Бяха крещящи, но им липсваше издръжливост.

Хлапетата му хвърлиха кисели погледи, докато минаваше покрай тях. Знаеше какво изпитват. Той представляваше властта. Ако им дадеше възможност, щяха да го наругаят и да го побъркат.

Половин пресечка.

Ето го. Норт Авеню.

Сега.

Заля го възбуда, докато даваше газ. Следващият ъгъл. Уцели го. Направи го.

Той беше Джон Уейн.

Той беше Евил Невил.

Той беше звездата.

Камионът се сгромоляса с трясък на една страна, изкарвайки му въздуха.

Коди се освободи от специалните предпазни колани и бавно изпълзя от кабината.

Вече се случваше.

Задните врати на бронирания камион се бяха отворили и навсякъде по улицата се бяха разпилели пари, опаковани в пластмасови пликчета.

Хлапетата от Кадилака бяха навсякъде, като грабеха с пълни шепи и побягнаха.

Две жени излязоха от магазина от другата страна на улицата и притичаха до камиона.

— Спрете — извика той. — Това са пари от Федералния резерв.

Никой не му обърна внимание. Не че беше очаквал друго. И той щеше да постъпи така.

Хората се изливаха от дървените сгради. Беше сцена от апашки филм, в която всеки грабеше пари и бягаше.

— Ще се обадя на полицията — извика Джеферс. — Ще направите най-добре, ако се махнете от тия пари. Нарушавате закона.

Той изчака една минута, после се отдалечи. Беше паркирал черната Хонда седан две пресечки по-нататък. Трябваше да стигне за минути.

Когато стигна ъгъла, хвърли поглед през рамо.

Дори се бяха намъкнали в камиона, за да стигнат до парите.

Твърде лошо, че не можеше да изчака за телевизионните екипи и журналистите. Никой никога нямаше да узнае колко добре си бе свършил работата. Той обаче щеше да получи компенсация. Повече, отколкото получаваха звездите в обиколките.

Докосна пояса с парите под ризата му, където беше скътал взетите по-рано от камиона банкноти. Малко допълнително подслаждане на живота.

Даже Евил Невил щеше да му завиди за тази печалба.

Де Мойнс

17:36

— Калдак, къде си? — попита Яел.

— Домът на Джеферс в Де Мойнс.

— Има ли наблизно телевизор?

Калдак настръхна.

— Защо?

— Прехвърли на Си Ен Ен. Гледах телевизия в чакалнята и по новините пуснаха спешно съобщение. Мисля, че се е случило.

Той се обърна към Харви Бест.

— Имам нужда от телевизор.

Харви посочи към хола.

Първото нещо, което Калдак видя, когато включи на Си Ен Ен, беше камионът на Федералния резерв, преобърнат на улицата. Заобиколилата го тълпа връхлиташе върху прозрачните пластмасови пликчета, разпръснати по земята.

Калдак беше виждал тези пликчета и преди в кутията за помощи в Тенахо.

— Мили Боже.

Лицето на русокоса журналистка измести сцената.

— Шофьорът на камиона е изчезнал малко след катастрофата, но този аматорски видео запис е бил направен пет минути след като камионът се е обърнал на Норт Авеню в Източен Колинсвил. Говорителят от Банката на Федералния резерв в Сейнт Луис отказва да коментира количеството пари, които са били откраднати.

Калдак доближи телефона до ухото си.

— Намери още един телефон, Яел. Обади се на Федералния резерв в Сейнт Луис. Кажете им кой си и ги накарайте да се обадят на Рамзи за препоръки, ако е необходимо. Няма да затварям. Обзалагам се, че са отчели всеки цент.

— Мислиш, че е това?

— Надявам се да не е. Може би греша. Провери и разбери как опакова парите си Резервът.

Той се взря в повторението на сцената в Колинсвил, докато Яел се обаждаше. Исусе, те пълзяха навсякъде, грабеха, тичаха. Деца, възрастни.

— Не е камион на Федералния резерв — каза Яел, когато се върна на телефона. — Последният камион е минал през контрола преди петнайсет минути. Резервът няма практика да опакова парите в прозрачни пластмасови пликове. Представа си нямат какво изобщо става.

— Кога се е обърнал камионът?

— Малко преди три.

— Преди два часа и половина. — Прилоша му, когато си помисли за пораженията, които антракът можеше вече да е причинил. — Колко от парите са взети?

— Когато е пристигнала полицията, камионът е бил претършуван. — Яел направи пауза. — Организацията е прекалено стройна, за да е съвпадение.

— Ако е Естебан, почти веднага ще последва някакво искане. Ще се обади на Рамзи да разбере дали са се чували с него. Защо, по дяволите, ще избира Колинвил?

— Не е толкова странно, колкото си мислиш. От другата страна на реката е Сейнт Луис, където е Банката на Федералния резерв. Камионите са напълно позната гледка. Естебан се е прицелил в един от най-бедняшките квартали на града. Бедните нещастници сигурно са си помислили, че са спечелили от лотарията, когато вратите на онзи камион са се разтворили. Кога най-рано ще се появят признаци на антракса?

— Всеки момент. Ще има дяволски много хора, които ще се нуждаят от помощ. Не знам колко ще оцелеят. Градът трябва да бъде поставен под карантина, а медиите трябва да започнат да излъчват съобщения за...

— Не го казвай на мен. Кажу го на Рамзи.

— О, ще му кажа — каза Калдак мрачно. — Снощи казах на кучия син, че трябва да се обади на президента. Старо приятелче или не, президентът ще започне да търси изкупителни жертви и ЦРУ ще бъде една от тях. Надявам се да пекат Рамзи на бавен огън.

— Вероятно така ще стане, ако не успее да прехвърли топката другиму. Пази си гърба, Калдак.

— Не се безпокой. Обади ми се като научиш нещо повече.

Той затвори и набра Рамзи. Нужни му бяха пет минути, за да стигне до него.

Гласът на Рамзи беше изострен от напрежение.

— Сега не мога да говоря с теб, Калдак.

— Ще говориш. Естебан?

— Да. Искането дойде преди десет минути. Петдесет милиона долара или ще удари друг град. Ако платим, ще предаде цялото останало количество заразени пари.

— Бяха ли споменати палестинските затворници?

— Не. Хабин е извън играта. Естебан ни увери, че ще си имаме работа само с него. И ни каза да проверим за експлозия на хеликоптер в Канзас сити.

Още една бариера елиминирана от пътя на Естебан.

— Шофьорът на камиона Коди Джеферс ли е бил?

— Отговаря на описанието.

— Но няма никаква следа от него?

— Не. Трябва да вървя. Свързаха ме с Центъра за контрол на заболяванията. Екипът на Донован е на път към Колинсвил.

— Могат ли да предложат нещо?

— Може би. Не знаят. Никой нищо не знае, дяволите да го вземат. Освен, че аз съм виновен. Но няма да ме натопят, Калдак. Няма начин. Ще намеря как да спася задника си. — Той затвори телефона.

Калдак се беше провалил. Всичките тези години, през които следеше Естебан, за нищо. Накоа, Данзар, Тенахо, а сега и Колинсвил. Трябваше да може да го спре. Трябваше да пренебрегне Рамзи и...

Ще намеря как да спася задника си.

Рамзи се бореше френетично, за да оцелее.

И щеше да говори с Центъра за контрол на заболяванията.

Бес.

Джон Хопкинс

19:45

В чакалнята Бес потръпна, докато гледаше лицето на президента по телевизията. Той беше неумолим, но уверен. Да, бяха получили съобщение, с което заплашваха друг град, но не трябва да се изпада в паника. Заразените пари са събрани и изгорени. Всички ведомства под неговото управление работят за залавянето на терористите, предизвикали този ужас.

— Той не казва колко лошо е положението — измърмори Яел. — Копеле. Той дори не им казва, че няма лек. Не трябва да ги успокоява. Трябва да ги стресне, казвайки им да се приберат по домовете си и да останат там. Той се тревожи само за шибания ви фондов пазар.

Новините се прехвърлиха в Колинсвил, задържайки в кадър горящите сгради.

— Бунтове? — Бес не можеше да повярва. — Като че ли положението не е достатъчно лошо.

Сега на екрана показваха как отвеждат жертвите в местните болници, показваха изолатори, паникьосани лица.

— Вече са обявени седемдесет и шест смъртни случая — прошепна Бес. — Още колко ли ще има?

— Да се надяваме, че повечето хора са скътали парите за себе си и не са проявили щедрост.

— О, Боже, надявах се да мога да помогна. Защо нямахме още малко време? Може би щяхме да можем да спасим някои от тези хора.

— Правиш каквото можеш, Бес.

— Кажй го на онези хора в Колинсвил.

— Случват се и нещастия.

— Това не е нещастие, това е убийство.

Яел кимна.

— Тогава защо се обвиняваш? Естебан е човекът, който...

— Вземи колата си и ме чакай пред входа за спешни случаи, Яел. — Беше Калдак, който влизаше в стаята. — Бес, ще те изведе отгук.

Тя се взря в него, шокирана.

— Не отивам никъде с теб. Джоузи е...

— Или ще дойдеш с мен, или ще тръгнеш с Рамзи. Така или иначе ще трябва да оставиш Джоузи. Ако дойдеш с мен, ще си свободна и ще можеш да уредиш охраната на Джоузи. Ако позволиш на Рамзи да те хване, няма да имаш никаква власт. Ще те затворят в някоя болница или в отделение на Центъра за контрол на заболяванията и ще те изкарват от упойка само колкото да вземат кръвните проби.

— Рамзи още не го е направил.

— Не е бил отчаян. Сега вече е. Ще те представи като своето скрито оръжие и естествено, ще трябва да осигурят сигурността ти. Това е критичен момент от национално значение. Всеки знае, че по време на критични ситуации правата на личността се отменят. — Той се обърна към Яел. — Побързай, нямаме много време.

Бес поклати глава.

— Няма да оставя Джоузи.

— Той е прав — каза и Яел. — Направи каквото ти казва. — Той излезе, оставяйки я сама с Калдак.

— Няма да дойда.

— Послушай ме. — Гласът на Калдак беше напрегнат, отчаян. — Изслушай ме, за Бога. Знам, че ме мразиш и в червата, и в това няма нищо нередно. Но ти казвам истината. Всичко се промени. Навсякъде цари паника и Рамзи ще получи всички правомощия, от които се нуждае. Единственият начин да имаш изобщо някаква власт е да не му позволиш да те хване. На Рамзи не му пука за теб или за Джоузи, интересува се само от себе си. Докато си на свобода, ще имаш властта да се пазариш. — Той посочи към телевизора, където показваха бунтовете. — Не виждаш ли, че не те лъжа? Искам да си в безопасност. Искам Джоузи да е в безопасност. Повярвай ми.

Тя му вярваше. Имаше достатъчно опит с Рамзи, за да знае, че преценката на Калдак е ужасяващо правилна.

Калдак взе чантата ѝ.

— Ще слезем по аварийното стълбище.

Тя не се помръдна.

— Бес, умолявам те — каза Калдак с нестабилен глас. — Не позволявай това да се случи на теб и Джоузи.

Джоузи. Джоузи беше безпомощна. Джоузи не можеше да се предпази и ако Рамзи отведеше Бес, тя щеше да остане сама.

— Ще дойда. — Тя излезе от стаята.

Калдак веднага се озова до нея.

— Бес, обещавам ти, че...

— Не ми обещавай нищо. Не искам обещания от теб. — Тя рязко спря. — Агентите на Рамзи. Онези двамата, които идват към нас.

— Рамзи трябва да им е казал да те приберат. — Калдак я беше хванал под лакътя, побутвайки я. — Бягай!

Тя побягна. Към аварийния изход и надолу по стълбите.

Калдак беше точно зад нея. Над главата ѝ рязко се отвори врата. Агентите на Рамзи. Звукът от стъпките им отекваше из стълбището.

Третият етаж.

О, Боже, онези ги настигаха. Стъпките им приближаваха.

Втори етаж.

Калдак мина пред нея и рязко бутна вратата на първия етаж.

— Наляво и през фойето.

Мраморни подове, колони, магазин за подаръци.

— Спрете ги!

Червена лампа върху двойните врати на стаята за спешни случаи. Стая, пълна с хора. Още двойни врати.

Навън. Изпищяването на гуми, докато Яел спираше до тях.

Калдак отвори задната врата и я напъха вътре. Те бяха до него. Калдак удари с лакът единия в стомаха, а другия цапардоса в брадичката.

— Тръгвай! — Той се хвърли в колата.

Колата рязко потегли и Яел подкара надолу по алеята, задната врата още се люлееше отворена.

Бяха на улицата, набирайки скорост към ъгъла. Зелена светлина. Може би щяха да успеят.

Бес хвърли поглед през рамо. Агентите продължаваха да ги преследват, бягайки надолу по улицата...

Светофарът светна червено.

Яел натисна газта.

Изпищяха спирачки.

Агентите бяха спрели и стояха по средата на улицата, взирайки се след тях.

Облекчението, което заля Бес, изчезна мигновено, когато Калдак каза:

— Имат номера на колата. Трябва да се освободим от нея. — Той се протегна и затвори задната врата. — Към летището, Яел, бързо.

— И какво ще правим, когато стигнем до летището? — запита Яел.

— Ще решим, когато се качим на самолета.

— Имаш самолет? — попита Бес.

— Рамзи ми уреди един по-рано. Затова стигнах толкова бързо до болницата след обаждането ти, Яел. — Той се усмихна мрачно. — Не мислиш ли, че е добра идея да избягаме със самолет, който Рамзи ми е отпуснал?

— Съмнявам се, че Рамзи ще е на същото мнение — каза Яел. — А и изобщо не съм сигурен, че моят премиер-министър ще го одобри. Съществува такова нещо като злоупотреба с дипломатическия имунитет. Е, какво да се прави, такъв е животът.

— Искам около Джоузи да има охрана всяка минута. Искам онези пазачи да се върнат на нейния етаж — каза Бес. — Ами ако Естебан разбере, че тя е там?

— Не мисля, че представлява непосредствена опасност. Той е малко зает точно сега. — Калдак вдигна ръка. — Знам. Първостепенен приоритет. Ще се погрижим за това.

— Как?

— Не знам. Нека помисля малко. Ще се погрижа да е в безопасност. Обещавам.

Беше му казала, че не иска неговите обещания. Но преди той беше удържал на обещанията си. Въпреки неблагоприятните обстоятелства той беше осигурил медицинска помощ за Джоузи и тя беше оживяла.

Калдак я гледаше втренчено, опитвайки се да разгадае изражението ѝ.

— Добре ли е?

Тя отвърна поглед от него.

— Добре е. Ще се възползвам от всяка помощ. Дори и от твоята.

20:16

Кучият му син.

Коди Джеферс се взря невярващо в лицето си, изпълнило екрана на телевизора над тезгяха, а ръцете му се свиха в юмруци. Снимката му беше изрязана от груповата фотография от дербито. Беше размазана и неясна, но можеше да бъде разпознат.

— Още нещо? — попита любезният продавач.

— Не.

Коди взе цигарите, които току-що беше купил, натъпка ги в джоба на ризата си и бързо излезе от магазина. Хвърли крадешком поглед през рамо да види дали човекът го гледа. Не, забеляза с облекчение, че мъжът изчакваше следващия клиент.

Скочи в колата си и отпрати от бензиностанцията. Шибаният терорист го беше изиграл. Полицията щеше да започне да го издирва. Всички в страната щяха да се включат в търсенето. И той нямаше да разбере за това, ако не беше свършил цигарите.

Не спирай никъде, беше казал Естебан.

О, не, няма да спира никъде. Ако спреше, щеше да чуе как го е изработил Естебан. В колата нямаше дори радио. Беше като агне, отведено на заколение.

Заколение.

Стомахът го присви от паника. Какво да прави? Мама. Мама е хитра. Тя ще намери къде да го скрие. Щеше да измисли начин да му помогне. Трябваше да стигне до мама.

ГЛАВА 18

20:52

Група механици и пилоти се бяха залепили за телевизора в офиса, граничещ с хангара.

Този път Ен Би Си, отбеляза Бес, но картината беше почти идентична с онази, показана от Си Ен Ен.

— Уолтър, трябва да се махаме оттук — каза Калдак на среден на ръст мъж в червен анорак. — Имаме ли гориво?

— Аха. — Пилотът не откъсваше очи от екрана. — Гадни копелета. Чу ли? Още шест случая, а Центърът за контрол на заболяванията току-що съобщи, че нямало достатъчно противоотрова. Било някакъв си лабораторно разработен бацил.

— Трябва да тръгваме, Уолтър — повтори Калдак.

Той рязко кимна.

— Трябва да хвърлят копелетата във въздуха.

— Съобщиха ли кой го е направил?

— Не, но трябва да е Саддам Хюсеин или някой от другите гадняри. Трябва да ги взривят. Трябваше да се освободим от всички тях по време на Войната в залива.

Едно изречение, което пилотът беше изрекъл, внезапно улучи чувствителното място на Бес.

— Казваш, че нямало достатъчно противоотрова. Има ли изобщо някакъв антидот?

— Нещо експериментално. Онези от Центъра за контрол на заболяванията прелели кръв на малко момиченце, което довели преди около два часа.

— Жива ли е?

— Засега. — Той се извърна от телевизора. — Качвайте се, господин Калдак. Ще проверя списъка. Ще сме излетим оттук за нула време. — Той излезе от офиса и влезе в хангара.

— Противоотрова — измърмори Бес.

— Не е противоотрова — каза Калдак. — Струва ми се, че са използвали последната кръвна проба, която им изпрати, и са я инжектирали на момиченцето.

— Как са могли да го направят?

— Култивират и активират клетките от някоя кръвна проба, а после видоизменят клетките с имунните гени. Експериментираха тази процедура при пациентите с HIV. Екипът на Донован трябва да е ускорил процеса.

— И той е подействал. Малкото момиче е още живо. Това е начало.

Калдак поклати глава.

— Това е пропаганда. Правителството не искаше да признае, че не разполага с антидот, затова измислиха чудодейно лекарство.

— Това е чудо. Тя е жива.

Той присви очи, вглеждайки се в лицето ѝ.

— За какво мислиш?

Можеше да почувства погледа на Калдак върху себе си, докато се качваха на самолета и се настаняваха на пасажерските места. Но той не каза нищо, докато не се издигнаха.

— Е?

— Кажи на пилота да обърне на запад.

— Точно от това се страхувах — каза Калдак. — Колинсвил?

— Колинсвил? — повтори Яел.

Бес кимна.

— Там е екипът на Центъра за контрол на заболяванията. Там трябва да бъда и аз.

— Знаеш, че има карантина.

— О, мисля, че ще ме пуснат.

— От това се страхувам. Ще влезеш право в ръцете на Рамзи.

— Кръвта ми е спасила онова момиченце. Може да има и други хора, на които да мога да помогна.

— Повечето от щетите вече са нанесени. Медиите разтръбиха нашироко за влиянието на антракса и никой разумен човек няма да отвори запечатаните пликчета с банкноти.

— Онова момиченце е отворило един.

— Виж, твоята кръвна група трябва да бъде съвместима с тази на другия човек. Това стеснява шансовете. А и колко кръв мислиш, че

можеш да дадеш?

Тя поклати глава.

— Той е прав, Бес — каза Яел.

— Греша — отвърна Бес. — Да не мислиш, че ще се скрия някъде и просто ще наблюдавам какво става там? — Тя се обърна към Калдак. — Отивам. Сега, ти измисли как мога да го направя и да опазя Джоузи и себе си да не ни тикнат в някой изолатор.

— Не искаш много.

— Дължиш ми го — каза тя ожесточено. — Дължиш ми го заради Тенахо. Сега ще си платиш, Калдак.

Той я гледа дълго, после се изправи и се отправи към кабината на пилота.

— Ще кажа на Уолтър, че отиваме в Колинсвил.

* * *

Калдак се върна от кабината на пилота чак когато стана време да се приземят на летището в Колинсвил. Бес го бе чула да говори без прекъсване по радиото, но не беше успяла да разбере какво казва.

— Какво прави? — попита тя.

— Трудих се. Ще бъдем на земята след пет минути. — Той седна и закопча предпазния колан. — И подготвих да бъдем посрещнати от комитет по поздравленията.

— От кой? — запитва Бес.

— Свързах се по радиото със Си Ди Си, Си Би Ес, Си Ен Ен и Пощенски пратки Сейнт Луис. — Той се усмихна мрачно. — Всички ще чакат нетърпеливо, когато преродената Майка Тереза слезе от самолета.

Бес се намръщи.

— Майка Тереза?

— Ти — каза Калдак. — На път си да се превърнеш в национална героиня. Безстрашната, загрижена жена, готова да понесе опасностите на карантинната зона, за да жертва своята кръв и да се грижи за болните.

— Много добре — измърмори Яел.

— И твоята саможертва е още по-голяма, защото за да дойдеш тук, си оставила болно дете, което си спасила от смърт.

— Мили Боже, звучи като сапунена опера — каза Бес. — Но не е сапунена опера. Това е истината и тя може да бъде потвърдена от всеки репортер.

— Каза ли им за Естебан?

Той кимна.

— Разказах им за Тенахо. Постарах се, доколкото можах, да те поставя в центъра на вниманието. Всъщност на медиите им хареса идеята един от тях да бъде героят на деня.

— Не съм героиня — каза тя с отвращение.

— Сега вече си — отвърна Калдак. — Ще посетиш онова малко момиче, на което е била прелята твоята кръв. Те ще те заснемат как даваш кръвни проби всеки ден. Ще те снимат с всяка нова жертва, постъпила в болница. Ще влизаш в разбунтувалите се райони и ще показваш, че човек може да оцелее след тази мутирала разновидност на антракса. — Той направи пауза. — И ще даваш интервюта за Джоузи и Емили, и Тенахо.

— Не!

— Да. Необходимо е. Искам доктор Кенууд да стане най-известният хирург в Америка, защото е оперирал Джоузи. Искам главната сестра да бъде интервюирана. Искам на болницата да ѝ се наложи да постави армия от пазачи около Джоузи, за да държат настрана медиите.

Очите ѝ се разшириха, когато разбра.

— И да я опази от Естебан.

— Мисля, че можем да разчитаме на Рамзи за това. Няма да допусне да се случи нещо с малката любимка на Америка.

— И с цялото това внимание, насочено към нея, той няма да може да замъкне Бес в никаква лаборатория — каза Яел.

Калдак кимна.

— Такъв е планът.

И той беше разумен, помисли си Бес. Можеше да проработи.

— Още едно нещо — каза Калдак. — Ще трябва да кажеш на медиите, че Центърът за контрол на заболяванията е по-близо до намирането на постоянно лекарство и те ще ти повярват повече, отколкото, на което и да е официално изявление.

— Защо?

— Искам Естебан да се чувства несигурен. Ако си мисли, че предстои да бъде открит лек, ще се опита да уреди сметките си бързо и да намали загубите си.

— Или да изпрати още един камион, натоварен с пари.

— Не, няма да опита отново. Всички са нащрек. Той се наложи и изплаши всички до смърт.

— Не можеш да си сигурен в това.

— Не мога да съм сигурен в нищо. Просто ще стискам палци и ще се надявам да изляза прав. — После добави мрачно. — Има и едно хубаво нещо. Съмнявам се, че Естебан ще рискува да дойде в Колинсвил и да се опита да ти пререже гърлото. — Самолетът подскочи, когато гумите му докосната пистата. — Това може да се окаже твърде смел ход дори и за него.

— Аз не бих заложил на това — каза Яел. — Той може и да е умен, но някои от тактиките му са странни.

— Тогава просто ще трябва да я пазим, нали? — Калдак разкопча колана си и се изправи. Погледна през прозореца. — Ето ги. Има достатъчно камери, за да изглежда като Холивуд в нощта на Оскарите.

— Ще намразя тази история — каза Бес.

— Сега ще видиш какво е да си от другата страна на камерата — отговори Калдак. — Хайде. Шоуто започва.

Колинсвил

23:07

Репортерите се спуснаха към Бес, докато слизаше по стълбичката на самолета.

Калдак остана назад, наблюдавайки.

Бес може и да ненавиждаше да е в центъра на вниманието, но се усмихваше и отговаряше на въпросите със спокойна увереност. Не беше очаквал нищо друго. Тя беше показала, че когато станеше напечено, можеше да се справи почти с всичко.

— Ти, кучи сине.

Калдак се обърна, когато чу тихото изсъскване под него, и видя Рамзи.

— Не очаквах да те видя толкова скоро, Рамзи.

— Вече бях тръгнал, когато от Центъра за контрол на заболяванията ми се обадиха да ми кажат, че си скроил този номер — измърмори Рамзи през стиснатите си зъби. — Ще те изхвърля заради това, Калдак.

— Казах ти, че няма да допусна да й направиш нещо.

— Трябваше да те отстраня още от самото начало. Преди да допуснеш да се случи тази каша.

— О, значи Колинсвил е изцяло моя грешка? Ти изобщо не си замесен? — Посочването с пръст беше точно реакцията, която беше очаквал от Рамзи. — Няма да мине. Аз съм само слуга. Ти беше начело. — Той погледна към Бес. — И ще се чувстваш така, като че ли те е премазал валяк, ако позволиш нещо да й се случи.

— Заплашваш ли ме?

— Да. — Погледът му се върна обратно върху Рамзи. — Мислиш, че си отчаян? Не знаеш какво означава тази дума. Няма да я загубя, както няма да загубя и Естебан.

— Ти вече загуби Естебан. Нямаме никакъв шанс да го заловим. Той прерязва всички връзки, които биха отвели до него. Два часа след като хеликоптерът на Хабин се е взривил, имаше експлозия в едно депо извън Уотърлу, Айова.

Калдак настръхна.

— Печатницата за фалшиви банкноти?

— Така мислим. Изпратихме специалисти да се разровят из пепелта.

— Не е ли опасно за тях? — попита Яел. — В мастилото, което са използвали, трябва да има активни спори на антракса.

— Не и ако пожарът е бил достатъчно силен — каза Калдак. — Огънят премахва всичко. Центърът за контрол на заболяванията използва огън, за да унищожи дори Ебола.

— О, бил е достатъчно силен — каза Рамзи. — На практика е изпепелил всичко наоколо, включително няколко души, които са били в сградата. Няма да намерим нищо ценно.

— А Коди Джеферс?

— Обади се на майка си преди около три часа и тя му затвори.

Калдак занемя.

— Обадил й се?

— Молеше се и я умоляваше. Тя затвори, преди да можем да проследим обаждането. Оттогава няма и помен от него. Естебан вероятно се е погрижил и за тази разхлабена нишка.

— Кога е крайният срок за парите?

— Вдругиден. — Той погледна кисело Яел. — Правителството ти притиска президента. Не престават да му натякват да не отстъпва пред терористите.

— Правителството ми е право — каза Яел. — Няма нищо лошо от това да изпълниш исканията на терористи.

— Да позволим Естебан да разпръсне заразените банкноти из Ню Йорк е по-опасно.

— С това ли заплашва? — попита Калдак.

Рамзи кимна отсечено.

— Знаеш ли каква паника ще предизвика това на фондовата борса?

— Знам, че аз не бих пожелал да дам парите на Естебан и да го пусна да си иде с остатъка от антракса. Какво щеше да ти струва да го спреш като използваш заплаха?

— Тя. — Рамзи кимна към Бес. — А ти ми я отмъкна, копеле.

— Твърде лошо. Предполагам, че просто ще трябва да се концентрираш върху намирането на Естебан, вместо да тормозиш една невинна жена.

— Присмял се хърбел на щърбел.

Калдак трепна.

— Да, предполагам, че е така. — Той пристъпи напред и разбута тълпата от репортери. — Достатъчно засега. Госпожица Грейди е много уморена, но ще се радва да поговори с вас утре сутринта. Сега трябва да отиде до щаба на Центъра за контрол на заболяванията в града и да даде кръв.

Една от камерите незабавно се насочи към него.

— А вие кой сте?

— Аз съм личният ескорт на госпожица Грейди. Правителството осъзнава огромното значение на нейния принос. — Той се обърна към Рамзи. — Затова заместник-директорът Рамзи ми възложи задачата да се погрижа пътят ѝ да бъде възможно най-безпрепятствен. Не е ли така?

Рамзи му хвърли убийствен поглед, преди да се насили да се усмихне.

— Разбира се. Напълно логично е да се погрижим възможно най-добре за госпожица Грейди.

— Той тъкмо ми казваше, че вече е изпратил отряд в Джон Хопкинс, за да подсигури болницата — каза Калдак невъзмутимо. — Ще го оставя да ви осведоми за причините, които налагат това, докато аз отведа госпожицата до щаба на Центъра за контрол на заболяванията.

Повечето от журналистите веднага наобиколиха Рамзи и на Калдак му се наложи да измъква Бес само от двама по-настойтелни репортери.

— Оттук. — Яел стоеше до тях. — Това е Мел Донован от Центъра за контрол на заболяванията.

— Срецали сме се. — Калдак подаде ръка. — Това е Бес Грейди. Мел Донован. Той поема поста на Ед в Центъра за контрол на заболяванията.

— Радвам се да ви видя, госпожице Грейди. — Донован разтърси ръката ѝ. — Макар че бих искал да е при други обстоятелства. Екипът ни се е настанил в Раманда Ин в карантинната зона. Точно до болницата. Направих резервации за всички вас.

— Има ли докарани нови заболявания? — запита Бес.

— Един. Умря преди час. — Донован ги поведе към колата, паркирана до сградата на летището. Полицейска кола от Колинсвил с мигащи червени светлини беше паркирана точно пред нея. — Чули сте, че използвахме последната проба за преливане?

— Затова съм тук. — Тя седна на задната седалка. — Но очевидно съм закъсняла. Надявах се... — Тя поклати глава. — Няма значение на какво съм се надявала. Вече съм тук. Ще направя, каквото мога. Колко близо сте до намирането на антидот?

Донован сви рамене.

— Опитваме се да възстановим записките на Ед, които бяха унищожени при експлозията, но е нужно време. — Той седна на мястото на шофьора. — Повярвайте ми, работим денонощно, откакто мутиралният антракс привлече вниманието ни. Това бедствие просто увеличи натиска върху нас. Всеки иска отговор, а ние не можем да им го дадем.

— Да тръгваме. — Яел седна на мястото до Донован. — Онези репортери ще ѝ налетят отново след секунди. — Калдак седна отзад и затръшна вратата. — Яел и аз ще имаме нужда от коли с емблемата на Центъра за контрол на заболяванията, за да можем да се придвижваме из карантинната зона.

— Кметът ни позволи да използваме колите на неговите служители — каза Донован. — Ще ви дадем емблемите щом стигнем в хотела.

Той помахна на полицейската кола и полицаят запали мотора.

— Но не ходете никъде без полицейски ескорт. Градът е много опасен.

Кучката се усмихваше и им говореше лъжи.

Естебан седеше в мотелската си стая и гледаше новинарските репортажи от Колинсвил. Той се опиваше от опустошенията, които щяха да излязат толкова доходоносни за него, когато репортажът се прехвърли на летището и Бес Грейди.

Тя ги лъжеше. Центърът за контрол на заболяванията не беше близо до откриването на лекарство. Той се беше погрижил за това със смъртта на Кац.

Но какво щеше да стане, ако хората ѝ повярваха? А ако принудеха президента да откаже да плати? Онези проклети евреи винаги се изпречваха на пътя.

Тя пак повтаряше казаното.

Обзе го ярост.

— Лъжеш. Млъкни, кучко. Престани да го повтаряш. Той беше пуснал на свобода Черния звяр и им беше показал, че няма начин да се спасят. И все пак те продължаваха да мислят, че тя може да направи нещо, за да ги спаси. Ако той искаше да печели играта, те трябваше да останат изплашени и сломени.

Той трябваше да им отнеме всяка надежда.

На две мили от летището на Колинсвил колата на Донован се натъкна на пътна блокада на Националната охрана, но ги пуснаха да

преминат, когато войникът видя емблемата на Центъра за контрол на заболяванията, залепена на предното стъкло.

Бес беше привикнала на гледката на войници и оръжия в страните от Третия свят, но в този малък американски град те изглеждаха като някаква отвратителна аномалия. Естебан беше разпръснал тази гадост върху всичко.

— Заклучете вратите на колата — подхвърли Донован през рамо. — Болницата е в бунтовническия район.

— Не може ли Националната охрана да направи нещо? — попита Бес.

— Точно сега са заети да държат града под карантина и кметът не иска да се използва сила. Тези хора вече са жертви. Той помоли всички да се държат настрана от улиците до утре, когато ще пристигнат още войски.

Няколко пресечки по-нататък те навлязоха в бунтовническата зона. Магазини със счупени витрини. Хора, носещи телевизори и стереоуредби. Навсякъде малки огнища на пожар.

— Тук ли искаш да демонстрирам подкрепата си, Калдак? — промърмори Бес.

— Мога да премисля тази част от плана — отвърна Калдак.

Тя поклати глава.

— Не, прав си. Рекламата ще е ефективна.

Тя замълча, взирайки се през прозореца. Внезапно извика на Донован:

— Спри колата.

— Какво?

— Спри проклетата кола.

Тя отключи вратата и изскочи навън. Спирачките на полицейската кола изсвириха, когато тя спря рязко пред тях.

Старицата, протегнала ръка през счупената витрина на магазин за бижута.

Нагласи обектива.

Снимай.

Мърлявото момченце, изнасящо малък шпаньол от магазина за домашни любимци, чиято аларма виеше пронизително.

Нагласи обектива.

Снимай.

— Връщай се в колата. — Калдак стоеше до нея. — Донован ще получи сърдечен удар.

— След минута.

Погледът ѝ беше привлечен от нещо, което ставаше на алеята от другата страна на улицата. Силуетите на две стройни фигури, очертани на фона на подскачащите жълто-оранжеви пламъци. Не можеше да определи нито възрастта, нито пола им, но те стояха пред ръждясал бидон за петрол като свещеници пред олтар.

— Какво правят те? — измърмори тя.

Приблужи се по-наблизо.

Нагласи обектива.

Сни...

Мили Боже, те горяха пари.

Но когато ги видим да разкъсват или изгарят пари, ще знаем, че сме загазили.

Като че ли беше минало много време, откакто Калдак беше изрекъл тези думи. Тогава ѝ беше невъзможно да си го представи.

Но сега то се случваше. Всичко това се случваше наистина.

Затова трябва да направи снимките. Да разкаже историята.

Нагласи обектива.

Снимай.

Тя свали фотоапарата.

— Това е достатъчно. — Отправи се обратно към колата. — Мислиш ли, че са от заразените пари?

— Те явно мислят така, но се надявам да не са. Държали са ги с голи ръце. — Той задържа вратата пред нея. — А ти не се връщай да се опитваш да ги спасиш. Най-вероятно и теб ще хвърлят в онзи казан.

— Някой трябва да ги предупреди.

— Полицейски коли с високоговорители непрекъснато кръстосват улиците — каза Донован. — Трябва да се махаме оттук. Привличаме прекалено много внимание.

Нервен е, осъзна тя. И тя щеше да бъде, ако не беше толкова потресена от онова, което виждаше. Тя кимна, Донован въздъхна с облекчение и запали колата.

Калдак заключи вратите и се облегна назад.

— Ти ме предупреди — прошепна тя, докато се взираше през прозореца. — Не мисля, че наистина ти повярвах.

— Не те виня. По онова време не преливах от честност. — Той замълча. — Но когато можех, ти казвах истината.

— Когато сметнеше, че е удобно да ми кажеш истината.

— Не съм вършил нищо в името на удобството от мига, в който те срещнах. Знам, че за теб е без значение, но обещавам от сега нататък да ти казвам само и единствено истината.

— Твърде късно е.

— *Не е* твърде късно. Не и ако... — Той си пое дълбоко дъх и поклати глава. — Знам. Моментът не е подходящ. Забрави, че съм казал нещо.

Щеше да се опита да забрави. Беше се опитала да забрави Калдак. А ето го пак до нея — манипулиращ, предпазващ я, задоволяващ потребностите ѝ.

Много трудно беше човек да забрави Калдак.

В хотела първо се отбиха в стаята на Донован, за да вземе кръвна проба от Бес. Яел реши да провери охраната на сградата и Калдак отведе Бес до стаята ѝ.

Той отключи вратата и ѝ подаде ключа.

— В съседната стая е Яел, а навсякъде гъмжи от агенти на Рамзи. Етажът е пълен от край до край с хора на ЦРУ. Не отваряй вратата, докато не разбереш кой е от другата страна.

— Знам. Минавала съм през всичко това и преди. На практика вече станах експерт.

— Този престой не би трябвало да е толкова опасен. В града не пускат никого без съответните акредитиви, а и вече няма да ти се налага да се занимаваш с Де Салмо. — Той се усмихна накриво. — А и кой ли в Колинсвил ще поиска да убива новата Майка Тереза?

— Тази шега вече е изтъркана. Ще се видим сутринта, Калдак.

— Всъщност, няма.

Тя го погледна.

— Ще се върна по някое време утре вечер. — Той направи пауза. — А може и да не се върна.

Тя се намръщи.

— Какво?

— Отивам в Канзас. Коди Джеферс се е обадил на майка си по-рано тази вечер. Тя му затворила телефона, но ми се струва, че той пак ще ѝ позвъни.

— Защо?

— Изплашен е и е затънал до уши, а тя е всичко, което има.

— Тогава Рамзи може да проследи обаждането и да го хване.

— Не искам Рамзи да хваща Джеферс. Ако Рамзи го прибере, всичко ще излезе във вестниците. Искам Естебан да мисли, че Джеферс е още на свобода.

— А ти какво ще направиш, ако го хванеш?

— Ще действам по нюх. Имам няколко идеи, но зависи от това колко знае и доколко ще успее да го накарам да ми сътрудничи. — Устните му се извиха язвително. — Много ме бива да използвам хората, спомняш ли си?

— Спомням си. — Тя отвори вратата. — Обади ми се. Искам да знам какво става. Ако се появи възможност да вкараш Естебан в капан, не искам да съм изолирана.

— Не те изолирам. Ще те взема със себе си, ако искаш.

— Знаеш, че не мога да дойда. Екипът на Донован може да има нужда от мен.

Той кимна.

— Спомняш ли си, когато те попитах какво ще направиш, ако трябва да избираш между Джоузи и залавянето на Естебан?

— Ситуацията е различна — отвърна тя без колебание. — Ако вместо след Джеферс, беше тръгнал след Естебан, щях да дойда с теб. — Тя се обърна и влезе в стаята си. — Лека нощ, Калдак.

Облегна се изтощена на вратата. Калдак, както обикновено, неумолимо преследваше целта си, но за нея животът беше излязъл от релсите си. Не можеше да си тръгне от Колинсвил, не и ако оставането ѝ тук можеше да спаси нечий живот. Споменът за безпомощността, която беше изпитвала в Тенахо, беше още свеж в паметта ѝ. Тук тя щеше да направи, каквото може. Щеше да прави само по една стъпка наведнъж.

ГЛАВА 19

Ден четвърти

Аурора, Канзас, 2:47

Малкият двор пред къщата на Джеферс преливаше от репортери и телевизионни камери. От другата страна на улицата беше паркиран камион със сателитна антена. Калдак паркира две пресечки по-надолу и бързо се насочи към предната врата.

Той разбута с лакти тълпата от репортери и натисна звънеца на вратата.

— По-добре внимавайте — предупреди го един от репортерите. — Когато позвъних този следобед, тя се обади на ченгетата и те за малко да ме изгонят.

Не можеше да я вини. Този медиен цирк излизаше извън контрол. Той натисна повторно звънеца. Никакъв отговор.

Какво пък толкова. Той подпря с рамо вратата и я блъсна с всичка сила.

— По дяволите. Да не сте луд? — Изненаданият репортер щракна с фотоапарата, докато той проникваше през вратата. — Заради вас ще накарат всички ни да се изнесем от имота. Ще се разпищи до небесата...

Калдак пропусна последните му думи, докато влизаше и затръшваше вратата след себе си. Антрето беше мрачно, но той забеляза, че от една от стаите в горния край на стълбите се процежда светлина.

Не му се наложи да чака дълго. Някаква врата се отвори със замах и Дона Джеферс се запъти решително към стълбището. Беше облечена в нощница и халат и държеше пистолет, насочен към него.

— Съжалявам. Ще заплатя за ремонта на вратата — каза Калдак.

— Напуснете дома ми.

— Трябва да ви видя.

— Влезли сте в чужда къща. Имам всички законни права да ви застрелям.

— Вярно. Но мислите ли, че имате нужда от тази разправия? Вероятно си имате достатъчно неприятности.

— Кой сте вие? Репортер? Полицай?

— ЦРУ. Мога ли да се кача и да поговорим?

— Един от вашите вече говори с мен. По един от всяко проклето министерство в правителството вече говори с мен. — Тя включи осветлението в антрето и го загледа с присвити очи. — Бил сте тук и преди. Брийн.

— Калдак. Малка измислица.

— Търсихте Коди. — Тя заслиза по стълбите. — Още дори не се беше случило, а вие вече търсехте Коди.

— Подозирах, че е замесен.

— Тогава защо, по дяволите, не го намерихте? Защо му позволихте да го направи? Приятелите ми ще помислят, че съм отгледала някакво чудовище. Защо не го спряхте?

— Опитвах. — Той погледна пистолета. — Бихте ли свалила това? Опитвам се да направя нещата по-лесни за вас.

— Опитвате се да хванете Коди, като всички други.

— Искам човека, който го е наел, и искам вие да го убедите да ми помогне. Но навън има хора, които искат единствено изкупителна жертва. Те ще отведат сина ви. — Той направи пауза. — А с него ще отведат и вас.

Тя замълча за момент.

— Какво искате от мен?

— Когато се обади, поговорете с него, но съвсем накратко. Не искаме обаждането да бъде проследено. Ако се опита да си уговори среща с вас, съгласете се. И направете така, че да разбере, че линията е подслушвана, за да не се издаде.

— Може да не се обади повече.

Той седна до малката масичка с телефона в антрето.

— И за двама ни ще е по-добре, ако се обади.

Телефонът иззвъня няколко часа по-късно. Калдак вдигна допълнителния телефон в антрето, докато в същото време Дона Джеферс отговаряше на този в кухнята.

— Мамо, не затваряй.

— Не мога да говоря — каза Дона Джеферс. — Да не си луд? Последния път ти казах да не ми се обаждаш. Да не мислиш, че след онова, което си направил, те не подслушват телефона ми? Ще имам късмет, ако не ме арестуват. Ти провали живота ми, идиот такъв.

— Не съм искал, мамо. Помислих, че става въпрос само за фалшификация. Имам нужда от помощта ти. Ти си всичко, което имам. Може ли да се срещнем на мястото, където отпразнувахме деветия ми рожден ден?

— Не, не мога да се замесвам в това.

— Моля те, мамо.

Тя замълча.

— Ще те чакам. Знам, че ще дойдеш. — Той затвори. Калдак остана изненадан като видя сълзи в очите на Дона Джеферс, докато тя идваше към антрето.

— Дяволите да го вземат. Толкова е глупав. Ще го пъкнат в затвора, а после ще го убият.

Калдак искаше да я излъже, но не го направи.

— Точно сега страстите са много разгорещени.

— Знаете ли, аз го обичам. — Тя избърса очите си и изпъна рамене. — Но няма да позволя да ме завлече със себе си. — Тя се взря в Калдак предизвикателно. — Мислите, че съм ужасна, нали?

— Не ви съдя.

— Няма значение какво мислите. Винаги съм правила всичко възможно за него.

Тя се запъти към спалнята си.

— Трябва да си оправя лицето и да облека някакви дрехи — каза тя. — След това ще излезем отгук. Как възнамерявате да ме прекарате през онази тълпа?

— По същия начин, по който влязох аз.

— Те ще ни последват. Както и полицията.

— Ще се отърва от тях. Може да отнеме няколко часа, но ще се измъкнем.

— Пица Хът? — попита Калдак.

Дона Джеферс сви рамене.

— Всички деца обичат пица.

Калдак влезе в паркинга и изключи мотора. Беше малко преди единайсет на обяд и ресторантът беше затворен. На паркинга имаше три други коли.

— Вероятно ни наблюдава от разстояние — каза Калдак. — Хайде да излезем от колата. Искам да вижда и двамата ни ясно. Ако доближи и ме види в колата, ще се изнерви. Може пак да изчезне.

Минаха десет минути.

— Няма го — каза тя.

— Дайте му възможност. Той ще...

Една черна кола се спусна бързо по улицата, влезе в паркинга и рязко наби спирачки. Прозорецът се спусна надолу.

— Кой е тоя? — запита Коди. — Защо не дойде сама, мамо?

— Защото сама не мога да ти помогна. Този път стигна твърде далеч.

— Кой е той?

— Калдак. — Тя замълча. — Той е от правителството.

Коди започна да вдига прозореца.

— Не прави това, Коди Джеферс. — Тя го погледна гневно. — Чуваш ли ме? Няма да се измъкнеш. Няма да позволя да те преследват и да те застрелят.

— Той ме изработи, мамо. Не знаех, че ще умрат хора. Те ще решат, че съм като него.

— Тогава предай копелето на полицията. Сключи сделка.

— Страх ме е, мамо — прошепна той, очите му блестяха от сълзи. — Никога не съм бил толкова изплашен. Не знам какво да правя.

— Казах ти какво да правиш. — Тя отстъпи встрани и посочи към Калдак. — Прави каквото ти казва и може да се измъкнеш жив от тази каша.

— Не искам... — Той срещна погледа ѝ, после се отпусна на седалката. — Окей. Какво искате да направя.

Да. Калдак се опита да прикрие нетърпението си, докато пристъпваше напред.

— Първо, информация. Искам да знам всичко, което си направил от момента, в който Естебан те е взел от Шайен.

11:54

— Още ли си тук? — Яел влетя в болничната стая. — За Бога, още ли не са ти дали нещо за обяд, Бес?

Бес спусна надолу ръкава си.

— Сега вече се чувствам готова да ям. Всичко, което ми даваха, беше портокалов сок. Обзалагам се, че войниците, които ме пазят, вече са закусвали и обядвали.

— Ще видя дали мога да ти взема нещо. Обещах на Калдак да се грижа за теб.

— Правиш го. Обградена съм с достатъчно грижи. — Тя се усмихна. — Вие двамата изглежда си мислите, че сте единствените, които могат да отблъснат злите духове.

— Ами, дяволски добри сме в тази работа. — Той ѝ помогна да се изправи. — Как е възрастният мъж, когото докараха тази сутрин?

— Има добри шансове. Донован му даде култура от една от снощните проби. Но е нужно известно време докато подготвят културата и Донован има нужда от известно количество за резерва.

— Може би е по-добре да го държа под око. Тези амбициозни доктори могат да се окажат по-голяма заплаха от Естебан. Ти даде толкова много кръв.

— Ако наистина искаш да запазиш здравето ми, можеш да ме заведеш до кафенето. Умирам от глад.

— Няма проблеми. — Той се поколеба. — Е, може би два малки. Първо, ще трябва да ти донеса обяда тук. Не е безопасно да се появяваш в обществено кафене. Второ, при Донован е пълно с репортери. Чули за стареца и са се нахвърлили върху новината.

— Изненадана съм, че си ги допуснал близо до мен. Всичко друго е проблем на охраната.

— Всички бяха претърсени. — Той повдигна вежди. — Искаш ли да се опитам да ги разкарам?

Тя поклати глава. Това беше просто още една част от сделката, с която беше заплатила за охрана на Джоузи.

— Ще говоря с тях. Но ще ме измъкнеш след петнайсет минути, окей?

— Като Ланселот, който връхлита, за да спаси Гуинивер.

Тя потръпна.

— Не говори такива неща. Гуинивер е свършила живота си в манастир.

Яел се изсмя.

— Видя ли вестниците тази сутрин? Те на практика са ме увенчали с ореол. За малко да се откажа от всичко това.

— Ще оцелееш. Ако не поемаш никакви рискове.

— Не изгарям от желание. Ако умра, Естебан ще спечели всичко онова, заради което извърши убийствата. Това няма да стане. Чувал ли си се с Калдак?

— Още не. Но той обеща да ме държи в течение. Няма да ни остави на тъмно, Бес.

— Винаги ли вярваш на онова, което казва?

Яел кимна.

— И ти трябва да му вярваш.

Тя поклати глава.

— Ти вярваш в Калдак. Аз вярвам в Джоузи и теб, и най-вече в добрия стар бургер и пържени картопки. Така че да свършваме с тези интервюта, за да можеш да ми донесеш обета.

Беше приключила с интервюта и тъкмо се връщаше в болничната стая, когато мобифонът на Яел иззвъня.

— Калдак — информира той Бес, после измънка. — Нали ти казах. — Докато слушаше, усмивката му бавно изчезна. — Не мисля, че идеята е добра. Дяволите да те вземат, каза ми да я пазя, а сега искаш да я доведа... — Той натисна бутона за прекъсване. — Копелето затвори.

— Какво става?

— Открил е къде са скрити фалшивите пари на Естебан. В някаква ферма близо до границата с Айова. Сега тръгвал натам.

Обхвана я възбуда.

— Естебан...

— Дори не си го помисляй. Няма да те заведе там.

Емили.

— Остави Калдак да се погрижи за него. Остани тук, където можеш да си от полза.

Покажи им чудовищата.

Донован вече разполагаше с допълнителни проби, които да използва, в случай че още някой постъпеше в болницата. Това беше

нейният шанс да направи онова, от което никога не се беше отказвала.

Можеше да убие чудовището.

— Отивам.

Яел поклати глава в знак на несъгласие.

— Не ми казвай не. Отивам. Заведи ме, Яел.

— Не, по дяволите. — Той ѝ подаде телефона. — Обади се на Калдак и му кажи той да те заведе.

Тя поклати глава.

— Него го няма, а ти си тук. Заведи ме.

— И как да го направя? Точно сега погледите на всички в Америка са вперени в теб.

— Успя да ме измъкнеш от апартамента ми.

— Беше различно. Нямахме карантина зона. А и няма откъде да ти намеря самолет.

— Тогава ми намери кола. Моля те, Яел.

— Това е грешка.

— Не, не е. Трябва да го направя.

Той замълча за момент, преди да въздъхне победен.

— Дяволите да го вземат, предполагам, че трябва.

Спрингфийлд, Мисури

14:37

Нещо се беше объркало. Джеферс трябваше да е пристигнал преди час и половина.

Ръцете на Естебан се ключиха върху волана. С цялото това отразяване от медиите в национален мащаб щеше да разбере, ако Джеферс е бил заловен от полицията. А това не беше станало.

Ако Джеферс беше отворил един от пакетите, може би лежеше мъртъв в канавката на някое шосе.

Или може да беше открил какво има в онези пакетчета и да е изпаднал в паника. Може да е побягнал, което не беше на добро. Не беше достатъчно умен, за да успее да избегне преследването за дълго време.

Каквато и да беше причината за забавянето, положението не беше непоправимо. Съществуваше вероятност да не успее да

елиминира така чисто Джеферс, както беше планирал, но пък мъжът знаеше много малко.

Това, че Джеферс беше човекът, който прибра фалшивите пари в скривалището във вятърната мелница, също беше лесен за разрешаване проблем. Ще унищожи парите и Джеферс вече нямаше да представлява заплаха.

Да, всичко щеше да си дойде на мястото, точно както го беше планирал. Всичко, което трябваше да направи, бе да запази самообладание и да поеме контрола върху останалите неща.

Близо до границата с Айова

15:48

Подухваше лек ветрец и крилата на вятърната мелница се въртяха лениво.

— Ето я — каза Коди Джеферс. — Тук разтоварих парите. Понататък не отивам. Не можеш да ме накараш, Калдак.

— Не е нужно да идваш. — Калдак излезе от колата. — Отиди до моста, който е на две мили по-надолу от шосето, паркирай така, че колата да не се вижда, и ме изчакай.

— Ами ако не се върнеш? Или някой ме види? Обеща на мама, че ще съм в безопасност.

— Просто ме изчакай.

Мускулите на стомаха му се стегнаха, когато се отправи към мелницата. Всичките тези години на търсене и най-накрая стигна дотук.

Не се виждаха никакви коли. Това можеше да е лошо или хубаво. Или Естебан вече беше прибрал парите, или още не беше пристигнал, което предоставяше на Калдак възможност да заложи капан.

Дяволите да го вземат, би искал да има време да успее за срещата в един часа, която Естебан си беше уредил с Джеферс. Но това пак можеше да е за добро. Ако Естебан беше отишъл на мястото на срещата, намиращо се на стотици мили от Спрингфийлд, той едва ли е имал време да дойде тук.

Ако. Може би. Кога ли Естебан е правил онова, което се очакваше от него?

Може да е прескочил срещата, да е паркирал в онзи горски отрязък на юг и да е отишъл в мелницата. Може би чакаше там новини за плащането.

Или проклетото място можеше да се окаже умело поставена клопка като онова съоръжение в Уотърлу.

Нямаше значение. Не можеше да спре точно сега. Естебан беше твърде близо.

Той се отправи към вятърната мелница.

19:33

Вятърна мелница, помисли си Бес. Красива, каменна вятърна мелница, проблясваща на лунната светлина. Смърт беше скрита в тази мелница, прилежно опакована смърт. Винаги беше харесвала вятърни мелници. Сигурно беше направила хиляди снимки на мелниците в Холандия.

— Няма никакви коли наоколо. Не мисля, че Калдак вече е пристигнал, затова нека аз вляза пръв. — Яел се поколеба. — Няма ли да промениш решението си?

Тя поклати отрицателно глава. Целта му не беше да провери дали Калдак е вътре, а Естебан.

— Внимавай.

Той се усмихна.

— Винаги внимавам.

Тя го видя как изчезва в сенките. Миг по-късно той излезе и я повика с ръка. Тя се затича към него.

— Калдак?

— Още не. — Той задържа вратата пред нея и тя потъна в мрака. — Но парите са тук. Това означава, че държим в ръцете си средство, с което да привлечем Естебан. Ще запаля фенера.

Беше тъмно като в рог. Не виждаше нищо. Как беше успял да види парите?

— Аз ще го направя — каза Естебан.

Тя застина.

Естебан запали фенера в другия край на стаята. В ръката си държеше пистолет.

— Точно навреме, Наблет. Самият аз току-що пристигнах.

— Не беше лесно да я измъкна от Колинсвил — каза Яел. — Имах късмет, че изобщо успях. Мисля, че ми дължиш премия.

Тя се взря в него, шокирана.

— Съжалявам, Бес — каза Яел тихо. — Сделката беше твърде щедра, за да я пренебрегна.

— Ти си част от всичко това? — промълви тя. — Работил си за него през цялото време?

— Не, просто сграбчих възможността, когато се появи.

— Той дойде при мен и ми предложи начин да напусна Мексико бързо и безпроблемно — обясни Естебан. — И всяка услуга, от която бих имал нужда в замяна на малък процент от откупа.

— Два милиона долара може да ти се струват малко, но за мен не са. Израснах в кибуц.

На Бес ѝ прилоша. Не друг, а Яел. Яел не беше един от чудовищата.

— Какви... услуги?

— Ами, теб, естествено — каза Естебан.

Убийство. Той говореше за убийство.

— Яел ми спаси живота.

— О, той настоя, че не може да компрометира връзките си с израелското правителство. Иска да излезе чист от всичко това. Затова нищо не можеше да се случи, докато се предполагаше, че те охранява.

Яел размаха ръка с презрение.

— Нищо от това няма значение. Изгорих всички мостове зад себе си като ти я доведох. Както казах, мисля, че заслужавам премия.

Бес още не можеше да повярва. Предателството на Яел я зашемети.

— Калдак изобщо не ти се е обаждал и не ти е казвал да идваш тук, нали?

Яел поклати отрицателно глава.

Мили Боже, беше я изиграл толкова хитро. Знаел е, че всичко, което трябва да направи, е да размаха пред нея Естебан и тя щеше да направи всичко възможно, за да стигне до него.

— Ти дори ми каза да се обадя на Калдак. Какво щеше да правиш, ако се бях съгласила?

— Щях да ти предлага да се обадя вместо теб и за най-голямо удобство той щеше да се окаже извън обхват. — Той срещна погледа ѝ.

— Съжалявам, че трябваше да го направя, Бес. Но ти страшно изнервяше Естебан.

— Не бях нервен. Тя е само една жена. Винаги съм знаел, че ще намеря начин да се отърва от нея. — Естебан стисна още по-здраво пистолета в ръката си. — А сега, след като я доведе, ще имам удоволствието да я ликвидирам. И, повярвай ми, ще ми достави огромно удоволствие.

— Не искаш ли аз да го направя? — попита Яел.

— Тревожиш се за премията си? Не, тя е моя. Не се бъркай. — Той насочи пистолета към Бес. — Мечтал съм за този момент. Знаеш ли колко неприятности ми причини?

Щеше да я убие.

Обзе я ужас. Не искаше да умира. Имаше толкова много неща, които искаше да направи.

По дяволите, нямаше да умре. Трябваше да има начин. Мисли. Намери начин да му попречиш.

— Радвам се, че ти причиних неприятности — каза тя. — И това ще продължава. Дори да ме убиеш, ще продължи. Те никога няма да ти платят. Дала съм им достатъчно кръв, за да намерят антидот. И ще го открият. Утре. Може би днес.

Той я изгледа свирепо.

— Не е истина.

— Истина е. — Тя пристъпи към него. — Никога няма да ти платят. Защо да го правят? Ще пуснеш онова нещо в Ню Йорк и ще предизвикаш само известно неудобство. Никой няма да умре. — Беше на няколко стъпки от него. — Освен теб. Те ще те убият. Ще те разкъсат заради онова, което направи в Колинсвил. — Тя се сети за още нещо. — А после плъховете ще те изядат. Ще разкъсат плътта ти и ще докопат очите ти. Ще те погълнат като...

— Не. — Гласът му се издигна до писък. — Лъжкиня. Кучка. Няма да...

Тя се хвърли към пистолета.

— *Курва.*

Той замахна с цевта към главата ѝ.

Болка.

Пропадане...

През черната мъгла тя видя как Естебан насочва пистолета към нея.

Естебан.

Калдак!

Втурващ се от сенките зад Естебан, хвърлящ се между тях, поваляйки го.

Тялото на Калдак заглуши изстрела от пистолета. Той се отпусна, докато пистолетът се плъзгаше по пода.

Разкъса я агония.

— *Не.*

Френетично го задържа изпод Естебан.

Кръв. Навсякъде кръв. Гърдите му... Калдак не помръдваше.

Естебан лазеше по земята, опитвайки се достигне пистолета.

Тя го достигна преди него. Ръката ѝ се склочи около дръжката на пистолета, тя го обърна и го насочи към него.

— *Спри я.* — Естебан гледаше зад нея към Яел. — *Убий я.*

Тя замръзна.

— Но ти искаше да го направиш сам — каза Яел. — Наистина не мисля, че трябва да се бъркам.

— *Убий я.*

— Наистина ли искаш да го направиш, Бес? — попита Яел.

Калдак. Емили. Данзар. Накоа. Тенахо. Калдак.

— *Виждам, че искаш — продължи Яел.* — Тогава ти предлагам да застреляш кучия син.

Тя натисна спусъка.

Куршумът премина през челото на Естебан.

Простреля го още веднъж.

— Достатъчно — каза Яел. — Веднъж щеше да е достатъчно.

Тя се извъртя и насочи пистолета към него.

Той вдигна ръце.

— Не съм заплаха за теб, Бес.

— Така си мислиш.

— Можеш да си загубиш времето, опитвайки се да решиш дали да ме убиеш, или можем да видим дали можем да спасим Калдак. Мисля, че още е жив.

Погледът ѝ отскочи към Калдак. *Жив?* Имаше толкова много кръв...

Яел коленичи до Калдак, пръстите му бяха върху гърлото на Калдак. Кимна.

— Жив е.

— Стой настрана от него.

— Аз също имам пистолет, Бес. Можеш да поразсъждаваш върху факта, че имах възможност да те убия по всяко време.

— Естебан ти каза да не се бъркаш.

— Някога да си ме виждала толкова покорен? — Той откъсна ивица от ризата на Калдак и направи тампон. — Сега ела и ми помогни. Това кървене не ми харесва.

Тя бързо прекоси стаята, коленичи и придърпа Калдак към себе си.

— Натискай тук, докато се обадя на 911 — каза Яел.

Ръцете ѝ вече бяха върху гърдите му над раната.

— Обади им се. Бързо.

Естебан беше мъртъв, а Калдак — жив. Беше станало чудо и тя нямаше да позволи да ѝ го измъкнат от ръцете. Нямаше да позволи Калдак да умре.

Служителите от Бърза помощ внимателно положиха Калдак в линейката и Бес скочи вътре, присядайки до него.

Тя хвърли поглед на Яел, който остана навън.

— Идваш ли?

Той поклати глава.

— Лекарите са се обадили на полицията. Трябва да свърша нещо, преди да дойдат. Ще се видим в болницата.

Щеше ли да дойде? Или се възползваше от възможността да избяга? Действията на Яел я бяха объркали напълно. Нямаше съмнение, че е бил в комбина с Естебан. И все пак беше задържал ръката си, когато можеше да я убие, и се беше трудил заедно с нея, за да спасят Калдак.

Лекарите затръшнаха вратата и миг по-късно линейката набираше скорост надолу по шосето към главния път.

Калдак още беше в безсъзнание и страшно блед. Тя избърса очите си и сграбчи ръката му.

— Не умирай — прошепна тя. — Дръж се. Да не си посмял да умреш, Калдак.

Почувства вибрациите на линейката, преди да чуе експлозията.

Погледът ѝ се стрелна към задния прозорец.

Вятърната мелница се беше разцепила като играчка, докато пламъците я поглъщаха и се издигаха към небето.

ГЛАВА 20

Калдак отвори очи, докато го вкараха на носилка в стаята за спешни случаи.

— Естебан? — прошепна той.

— Мъртъв е. — Ръката ѝ стисна здраво неговата. — Не говори.

— Ти добре ли си?

Тя рязко кимна.

— Страшен убиец си. Не можа ли да го застреляш или нещо друго? Защо ти трябваше да скачаш между нас?

— Пръстът му беше на спусъка. Страхувах се — просто рефлекс.

— Затова позволи на кучия син да те гръмне.

— Не го... планирах. Всичко се обърка. Чаках Естебан. Нямах време. Той се появи точно преди... вас.

— Казах ти да не говориш. Да не искаш да умреш, глупако?

— Не. — Очите му се затвориха. — Не, искам да живея.

— Как е той?

Бес вдигна поглед и видя Яел, който стоеше на входа на чакалнята.

— Още една болница — каза тя изтощено. — Трябва да спрем да се срещаме на такива места.

— Как е той?

— Точно сега е в залата за рентгенови снимки. Мислят, че куршумът не е засегнал жизненоважни органи, но е загубил кръв.

— Ще оцелее. Калдак е жилав.

— Да. Но е дебелоглав идиот. Имаше пистолет, а не го използва. Позволи да го застрелят. Да не е очаквал, че ще му благодаря?

— Вероятно изобщо не е помислил. Благодарна ли си му?

— Не знам. Нищо не знам.

— Освен, че си доволна, че Калдак не е мъртъв.

Беше щастлива. Всичко останало беше неясно. Тя облегна глава на стената зад нея.

— Ти взриви мелницата.

— И парите, и Естебан заедно с тях.

— Защо?

— Беше единственият начин да съм сигурен, че парите са унищожени. Не исках да ги конфискуват и да ги сложат в някой охраняван склад. Твоето правителство много обича да складира разни неща за черни дни.

Тя му хвърли гневен поглед.

— Ти работеше за Естебан, копеле.

Той кимна.

— Основната ми цел винаги е била да заловя Хабин. Той щеше да изиска освобождаването на палестинските затворници. Трябваше да работя с Естебан, за да съм сигурен, че Хабин ще бъде заличен от картинката. — Той леко се усмихна. — Достави ми огромно удоволствие да го снабдя с бомбата, която използва за хеликоптера на Хабин, и с онази, която даде на Джеферс да взриви съоръжението за фалшифициране.

— Можеше да спреш Джеферс да не взима парите.

Той поклати глава.

— Не знаех подробностите. Естебан само ме използваше, както използваше всички други.

— Но ако се беше стигнало дотам да избираш дали да се отървеш от Хабин, или да попречиш на станалото в Колинсвил, какво щеше да предпочетеш?

Яел замълча.

— Пак щеше да избереш Хабин — прошепна тя.

— Страната ми не може да позволи хора като Хабин да са живи. Ние живеем със заплахата от терористи всеки божи ден. Първата ми жена умря заради хора като Хабин. — Погледът му беше студен, когато срещна очите ѝ. — Да, щях да принеса в жертва стотици градове като Колинсвил, ако това би означавало да предотвратя пускането на онези затворници на свобода.

Веднъж Калдак беше казал, че Яел по-лесно от него приемал нещата. Не беше истина. Мъжът пред нея беше абсолютно непреклонен.

Той се усмихна.

— Шокирана си. Спомняш ли си като ти казах, че всички ние си имаме своите приоритети? Естебан просто не беше толкова напред в

моя списък, колкото беше в твоя. Можеш да се запиташ какво би жертвала, за да хванеш Естебан.

— Не мисля, че бих пожертвала теб, Яел.

Усмивката му избледня.

— Надявах се да не ми се наложи да те убивам, но трябваше да унищожа парите. Единственият начин, по който можех да ги откроя, беше да кажа на Естебан да си послужи с тях, за да те вкара в капана.

— Той направи гримаса. — Ако Калдак се беше обадил и ми бе казал какво е научил от Джеферс, нямаше да се наложи да го правя. Между другото, местната полиция залови Джеферс близо до мелницата преди час. Той крещеше до небето за някаква сделка, която бил сключил с Калдак.

Не й пукаше за Джеферс.

— Ти просто си стоеше. Щеше да позволиш на Естебан да ме застреля.

— Дали? — Той поклати глава. — Просто изчаквах шанса си да се превърна в герой. Ти и Калдак ми го отнехте.

— Ти не си герой.

— Не, аз съм само човек с приоритети. — Той се обърна към вратата. — Тръгвам за Тел Авив утре вечер. Ще се отбия сутринта да видя Калдак.

— Мислиш ли, че ще иска да те види?

Той кимна.

— Може да е сърдит, че съм те използвал, но Калдак разбира от приоритети.

— Глупости.

— О, така е. Никой не искаше Естебан повече от Калдак, но миналата нощ той се въздържа от убийство, което му беше в кърпа вързано. Мисля, че много добре разбира от приоритети.

Калдак седеше в леглото, когато тя влезе в стаята на другия следобед.

— Не трябва ли да лежиш?

— Добре съм. — Той се намръщи. — Но те няма да ме пуснат да изляза оттук.

— Така ти се пада като се оставяш да те застрелят. — Той не изглеждаше добре, но все пак много по-добре от предишния ден. Гърдите и рамото му бяха превързани, а цветът на лицето му беше почти нормален. Тя постави вазата с пролетни цветя, които беше донесла, на нощно то шкафче. — Яел беше ли тук?

Той кимна.

— Той каза, че ще разбереш.

— Разбирам.

— А пък аз — не. Чувствам се... предадена. Мислех, че ми е приятел.

— Той *ти* беше приятел.

— Приятелите не те използват като примамка в техните малки капанчета.

Той замълча.

— Не ме интересуват никакви приоритети. Не е честно. Той не трябваше да постъпва така. — Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — И все пак това копеле ми харесва. Това също не е правилно.

— Какво искаш да направя? Да ти обясня поведението му? Да се извиня заради него? — Той поклати глава. — Не мога да го направя. Няма да го направя. Както не бих могъл да го направя за себе си. И двамата те използвахме и те предадохме. Никакво съжаление не може да промени този факт. Ти трябва или да ни простиш, или да се опиташ да ни изхвърлиш от живота си.

— Да се опитам ли?

— Може и да успееш с Яел. Но не и с мен. — После каза рязко. — Имам нужда от теб. Знаеш ли колко ми е трудно да го изрека? Имам нужда от теб и няма да те пусна да си тръгнеш. Не ме интересува дали ме смяташ за копеле. Ако се опиташ да избягаш от мен, ще те последвам. Бог знае, че съм добър в лова. Няма да те безпокоя, но ти ще знаеш, че съм там. И някой ден аз ще бъда там и ти също ще почувстваш нужда от мен.

Тя поклати глава.

— Не клати глава. Така ще стане.

— Може би. Но не защото си ме изнудил.

— Не те изнудвам. Просто ти казвам как стоят нещата. — Той направи пауза. — Заради Емили ли? Още ли ме обвиняваш за Емили?

— Не, вече не. Ти не си знаел, че тя ще идва в Тенахо. Дори не те обвинявам, че ме изпрати там. Беше погрешно, но мога да те разбера. Пак онези проклети приоритети. Ти и Яел сте обсебени от тях.

— Не повече, отколкото съм обсебен от теб.

— Не искам да съм ничия мания. Имам си достатъчно собствени мании.

И Калдак можеше спокойно да стане една от тях. Той беше обсебил живота ѝ от момента, в който беше влязъл в него.

— Да не мислиш, че говоря за някаква болнава фикс идея? Ние сме добър екип.

— Имаш предвид в сексуално отношение.

— Да, по дяволите, но и нещо повече. И ти знаеш това. — Той се поколеба. — Аз... съм загрижен за теб. Не искам да си тръгваш от живота ми. Искам да остана с теб, да живея с теб.

И тя искаше да остане с него. Прозрението дойде внезапно и я изпълни с увереност. Искаше Калдак повече от всичко друго, което някога беше искала в живота си.

Но не можеше да го има. Още не. Може би никога.

— И искаш да ми разкажеш за Накоа?

Той настръхна.

— Какво имаш предвид? Вече ти разказах за Накоа.

— Не ми каза за жена си и сина си. Не ми разказа за Дейвид Гардинър. И не ми казвай, че вече не си онзи мъж. Всеки се ражда с душа, но нашите преживявания ни превръщат в онова, което сме. Аз познавам Калдак. Не познавам Дейвид Гардинър. Заслужавам да познавам и двамата. Няма да се примиря с нищо по-малко.

За момент той замълча.

— Ще ти разкажа.

— Но не ти се говори. Да не мислиш, че искам насила да ти измъквам тайните, за Бога? Просто искам да позволиш на миналото да си отиде. Ако дойдеш при мен и ми кажеш, че си го направил, може да имаме някаква надежда за... — Тя се изправи. — Така няма да стигнем доникъде. Твърде рано е.

— Знам, че ме харесваш. Остани и нека да уредим нещата.

— Точно сега не знам какво изпитвам. Тъжна съм и съм ядосана, и благодарна, но...

— Не искам твоята благодарност. Искам да... Но ще се задоволя с благодарността, ако се съ согласиш.

— Твърде рано е. — Тя се отправи към вратата. — Не мога да се справя с това. Не мога да се справя с теб, Калдак.

— Няма да се научиш като бягаш.

— Не бягам. Имам да свърша някои неща. Връщам се в Колинсвил и към работата с Центъра за контрол на заболяванията, за да съм сигурна, че са намерили лекарство, в случай че онзи проклет мутирал антракс се появи някъде другаде. Трябва да отида до болницата и да видя Джоузи. После заминавам за Канада, до пункта на горския, където Том и Джули са оставили колата си, и ще ги чакам да се появят от горите. Трябва да е някой от тия дни. — Трябваше да овладее гласа си. — Трябва да съм там, за да им кажа за Емили. Не бягам. Имам свой живот, Калдак.

— Аз нямам. Още не. Но се опитвам. Просто ми дай малко време и ще дойда. — После добави грубо. — Тръгвай, махай се оттук. Но можеш да си сигурна, че пак ще се видим.

Тя излезе.

Обичаше го, а си тръгваше от него. В момент, когато беше толкова самотен. Какво щеше да прави човек, чиято мания, преследвала го от години, беше изчезнала? Искаше да се върне и да му каже...

Не, беше твърде рано и за двамата. Имаше твърде много болка и разкаяние, които не можеха да бъдат преодоленни за един ден. Може би по-късно.

Ако съществуваше това по-късно.

ЕПИЛОГ

Нагласи обектива.

Снимай.

— Стига толкова, лельо Бес — каза Джули жаловито. — Трябва да отидем с татко до магазина. Обещах му.

Джули мразеше да пазарува, помисли си Бес. Единственото нещо, което мразеше повече, беше да я снимат. Бес нямаше да я кара, но искаше да подари на Том една снимка за рождения му ден.

— Още една.

Къдравата червена коса на Джули заблестя на слънчевата светлина, докато се люлееше напред-назад на въжената люлка. Композицията беше почти съвършена.

— А и Джоузи наистина се умори. — Джули се обърна към мъничкото момиченце в пясъчника. — Нали, Джоузи?

Джоузи кимна.

— Умори. Наистина умори.

— Виждаш ли? — каза Джули със задоволство.

Джоузи обожаваше Джули и щеше да каже, че луната е портокал, ако Джули ѝ го кажеше. Бес повтори:

— Още една.

— Здравейте — каза Джули на някого зад Бес. — Татко ли търсите? Той е в къщата.

— Не, не търся татко ти.

Бес замръзна. После се завъртя.

Беше облечен в тъмносин костюм и изглеждаше елегантен и цивилизован. По дяволите, изглеждаше чудесно.

— Здравей, Калдак.

— Мога ли вече да тръгвам? — запита Джули.

Бес кимна.

— Но първо ще те представя на господин Калдак. Това е племенницата ми, Джули.

— Как си? — каза Калдак. — Слушал съм много за теб.

— Така ли? — Джули се усмихна. — Ти приятел на леля Бес ли си?

Калдак погледна към Бес.

— Приятел ли съм?

Бес се усмихна.

— Да.

— Радвам се да се запознаем — каза Джули.

Погледът на Калдак се отправи към пясъчника.

— Джоузи? Боже, тя изглежда прекрасно. — Той пресече пространството до пясъчника и приклепна до малкото момиченце. — Здравсти, Джоузи. Едва ли си ме спомняш?

Джоузи се усмихна и му подаде червена пластмасова кофичка.

— Благодаря. — Той протегна ръка и докосна мъничката златна обичка на лявото ѝ ухо. — Спомням си тези обички. Хубави са.

Джоузи кимна, после се протегна и докосна бузата му.

— Хубави.

Той примигна, изненадан.

Тя се изкикоти, зарадвана от реакцията му, и докосна и другата му буза.

— Хубави.

Калдак се подсмихна.

— Мразя да те обиждам, Джоузи, но в преценките ти има нещо сериозно объркано.

— Може би не. Обикновено е доста възприемчива — каза Бес. — Можеш да вървиш, Джули. Почисти Джоузи от пясъка, преди да влезе в колата.

— Знам. — Джули вече беше в пясъчника, повдигайки Джоузи на крака. — Хайде, Джоузи. Ще пуснем пръскачката и ще те измием, окей?

— Пръскачка — повтори Джоузи със светнало лице. — Маркуч. Чадър.

— Не, този път не — каза Джули, тръгвайки по моравата с бавни стъпки, за да се изравни с клатушкащата се походка на Джоузи. — Чадърът не, но може би маркучът.

— Приятни деца — каза Калдак.

— Можеш да бъдеш сигурен.

— Мина цяла година. Не очаквах да те намеря още тук. Фотографиите на деца едва ли са по вкуса ти.

— Не ми беше трудно да задържа за малко кариерата си. Джули и Том имаха нужда от мен. Предполагам, че и аз се нуждаех от тях.

— Как е Джоузи?

— Страхотно. Още се възстановява, но ти видя колко нормално изглежда. Мексиканските власти откриха, че баба ѝ и дядо ѝ са мъртви и няма никакви други роднини, които да искат да се погрижат за нея.

— Тя се усмихна, докато погледът ѝ следеше Джоузи и Джули. — Затова тя е моя, Калдак. Ще я осиновя.

— Това е страхотно, Бес.

— Повече от страхотно е, това е цял един нов свят за мен. Ти какво правиш сега?

— Напоследък ми беше много скучно. Не съм убивал никого от близо два дни.

— Калдак.

— Извинявай. Всъщност, оглавявам един изследователски проект върху нов вирус, открит в горите покрай Амазонка.

— Още бацили.

Той сви рамене.

— Какво да ти кажа? Това е моята специалност. — Погледът му се съсредоточи напрегнато върху лицето ѝ. — Мислех, че можем да излезем за вечеря.

— Защо не останеш да хапнеш с нас? Може да се срещнеш с Том.

Той поклати отрицателно глава.

— Искам да бъда сам с теб. Искам да поговорим.

— Така ли? За какво?

— За обувки, за кораби, за червен восък. — Той замълча. — За какво, по дяволите, си мислиш, че искам да говорим? Защо мислиш съм тук?

— Ти ми кажи.

— Знаеш ли колко много ми липсваше? Боже, изглеждаш страхотно.

— Чувствам се добре. — Какво съдържано изказване. В момента се чувстваше така, като че ли можеше да литне като балон. — Ти как си?

— Добре. — После добави рязко. — Не, не съм добре. Кисел съм и зъл, и дяволски нетърпелив.

— Нищо ново. Винаги си бил такъв.

— Ти излъга Джули. Не съм ти приятел.

— О, ще станеш. — Тя се усмихна сияйно. — Няма как да имам любовник, който да не ми е приятел, Калдак.

Той замръзна.

Тя каза колебливо:

— Аз също бях дяволски нетърпелива.

— Бес.

Той се приближаваше към нея и изражението на лицето му...

О, Боже, трябваше да го запомни завинаги.

Нагласи обектива.

Снимай.

Издание:

Айрис Йохансен. И тогава умираш...

ИК „Дара“, София, 1998

Редактор: Марияна Василева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.